JUDE MACE

Un pariu riscant

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Cleo nu se temea de nimic. Toată lumea îi spunea asta: editorul ei, fostul soţ, sora ei, mama, deci trebuia să fie adevărat. De un curaj care putea fi considerat câteodată chiar nesocotinţă, nu ezita niciodată să primească o provocare, indiferent cât de riscantă ar fi fost aceasta.

In câteva minute urma să sosească la hanul Trei Sicomori, un loc unde, totuşi, ar fi preferat să nu mai revină niciodată.

— De ce naiba am acceptat?

De câtva timp începuse să vorbească singură, dar nu-şi făcea câtuşi de puţin probleme din cauza asta.

Incă nehotărâtă, se oprise pe marginea drumului. In acel moment ar fi avut chef să facă stânga-mprejur, să părăsească fără umbră de regret câmpurile verzi şi pomii înfloriţi în atât de frumoasa vară indiană din Conneticut, ca să regăsească răcoarea plăcută din Manhattan.

De fapt ar fi fost mai înţelept din partea ei să facă asta. Chiar si numai din cauza maşinii sale. Hanul se transformase într-un hotel luxos şi ar fi jenant să sosească în parcare în Fordul ei vechi datând din 1972, mai bătrân deci decât ea.

în plus, mai era şi felul în care era îmbrăcată: în călugăriţă. Ce caraghioslâc! Şi când se gândea că va trebui să rămână aşa tot timpul weekendului!...

Dar mai exista şi un alt motiv al acestor ezitări atât de neobişnuite felului ei de a fi. Trebuia să participe la „Weekendul Anual al Autorilor de Romane Poliţiste“. în curând va trebui să se ia la întrecere cu colegii ei, mult mai experimentaţi decât ea, pentru a rezolva enigma propusă:

Un omor fictiv va fi pus în scenă, artiste şi artişti profesionişti vor juca rolul „suspecţilor“, indiciile vor fi răspândite la locul „crimei“ sub cele mai neaşteptate forme. Primul care va descoperi „vinovatul“ va câştiga o croazieră de două persoane în Caraibe, dar mai ales titlul de „Cel mai mare detectiv din lume“, ceea ce îi va face o publicitate de invidiat.

în plus, toţi invitaţii vor putea conta pe mai multe apariţii în reportajele transmise de câteva canale de televiziune — întotdeauna de publicitate — fiecare dintre ei va avea dreptul la un apartament splendid în acest hotel de lux, fără a mai ţine cont de mesele îmbelşugate şi un mare bal sâmbătă seara. Bineînţeles că toţi scriitorii vor trebui să poarte costumele detectivilor pe care ei îi creaseră. Acest weekend fusese organizat şi finanţat de Denton Ballard, un multimilionar

mare amator de romane poliţiste. Bineînţeles că totul era puţin ridicol, dar era amuzant, poate chiar profitabil... şi toate cheltuielile erau plătite.

***

Şi o tâmpită s-ar fi temut de ceea ce o aştepta acolo. Cleo nu era o idioată, şi totuşi motivul principal al nervozităţii ei era altul. Ezita între a reveni la New York sau a-şi continua drumul, doar fiindcă hanul unde trebuia să se ducă trezea în ea amintiri care îi făceau rău.

Acolo o ceruse Ted în căsătorie, acolo o pândea pentru a o prinde în mrejele unor amintiri dureroase fantoma unei femei pe care voia s-o dea uitării, o altă Cleo, mai tânără, încă naivă în ciuda celor douăzeci şi şapte de ani ai ei, fiindcă în acea vreme mai credea încă în dragoste.

Acum trei ani... După douăzeci şi patru de ore de muncă îndârjită pentru a termina cea de-a doua carte pe care o scriseseră împreună, ea şi Ted, epuizaţi, uşuraţi, cu nervii încordaţi la maximum, căzuseră unul în braţele celuilalt.

Pentru a sărbători asta, se duseseră la hanul Trei sicomori. Ted o ceruse în căsătorie la miezul nopţii şi dăduseră un bacşiş extravagant chelnerului somnoros ca să binevoiască să le servească o ultimă sticlă de Taittinger.

Un weekend minunat, pe care îl stricaseră căsătorindu-se.

Cleo oftă şi îşi ridică ochii spre cer ca să admire culorile vii ale unei toamne din Noua Anglie, în fantastica ei splendoare. Dar spectacolul oferit de

arborii majestuoşi cu frunzişul în flăcări nu făcu decât s-o întristeze şi mai mult. Totul se schimbase.

Micuţul han liniştit unde se iubiseră pentru prima dată fusese cumpărat de o mare reţea hotelieră şi complet transformat.

Ea si Ted nu mai erau nişte scriitori începători. Se despărţiseră de un an, din ziua în care el plecase la Hollywood să facă un film.

Cleo se gândea ce întorsătură ciudată luase viaţa ei. Acum trei ani, lenevea într-o cameră din acest han, într-un halat de mătase, sorbind din şampania rece, moleşită de plăcerile dragostei. Şi acum, urma să-şi petreacă weekendul în acelaşi loc, dar deghizată în călugăriţă, să bea Coca-Cola fără zahăr şi să se încălzească cu un lucru atât de excitant cum era o cuvertură electrică.

***

De ce oare, în filme, viaţa femeilor care divorţează este întotdeauna minunată? Ele îşi descoperă capacităţi nebănuite care le permit să reuşească în nişte cariere prestigioase, în timp ce bărbaţii care le fac curte sunt cu toţii teribil de atrăgători, lăsându-l de departe în urmă pe fostul soţ.

Dar Cleo nu întreţinuse în ultimul timp legături decât cu calculatorul ei. El îi ocupa zilele, dar şi nopţile reci de toamnă pe care le petrecea tot în compania dischetelor. Nici o îmbunătăţire în viaţa ei, ba din contră: făcea aceeaşi meserie, în acelaşi apartament pe care îl ocupase pe când era nemăritată... şi suferea de aceleaşi arsuri la stomac de care începuse să sufere acum un an.

Dar viaţa lui Ted devenise, peste noapte,

extraordinară. Săptămâna trecută Cleo deschisese maşinal o revistă pe care cineva o uitase pe masa ei, la restaurant. Simţind că i se taie răsuflarea si îi stă inima în loc, îl zărise pe Ted... care o privea drept în ochi, cu acel surâs plin de subînţelesuri, la fel de enervant precum îl ştia, de braţul lui, o artistă: Wendee Tolliver, cu aerul ei angelic si părând încântată că se află în compania lui.

Lui Cleo i se înceţoşase privirea si se simţise atât de răvăşită încât se repezise la toaletă ca să se spele cu apă rece pe faţă, ca să nu vomite un prânz care o costase destul de mult.

Cu preţul unui mare efort de voinţă, îşi depăşise gelozia şi ciuda în faţa succesului considerabil înregistrat de filmul lui Ted, dar păpuşile de un blond platinat erau o cu totul altă problemă. Şi brusc înţelesese de ce Ted rămăsese la Hollywood după ce îşi terminase filmul şi ce avantaje avea de pe urma noii lui profesii.

Totuşi, după această reacţie pe care o considerase nedemnă de ea, îşi dăduse seama de un lucru: că trebuia să se aştepte ca fostul ei soţ să aibă, mai devreme sau mai târziu, o amantă, fiindcă era un lucru firesc.

Cleo îşi plecă ochii şi văzu că strivise cutia de Coca-Cola în mâini, care erau acum lipicioase. Şi ajunse la concluzia că în mod inconştient îşi înfipsese degetele în gâtul lui Ted sau al lui Wendee Tolliver. Oftă din adâncul pieptului.

***

întoarse furioasă cheia în contact, motorul tuşi,

ezită, scuipă şi în sfârşit consimţi să pornească. Bun, acum la lucru!...

Fiindcă acest weekend nu însemna nimic altceva pentru ea. Aşa trebuia să fie! Ellison Fink, editorul ei, o făcuse să înţeleagă asta cu fermitatea lui obişnuită. La început încercase să scape, când îi explicase unde va avea loc weekendul anual, dar el nu vrusese să audă nimic.

—Niciodată n-o să dispui de mijloacele necesare ca să-ţi oferi o asemenea publicitate. Şi nici n-o să poţi evita toate locurile pe unde ai fost cu Ted... fiindcă asta ar însemna că n-o să mai poţi ieşi din casă.

Oftând, Cleo fusese obligată să recunoască faptul că el avea dreptate şi nu ea. Avea nevoie de publicitate pentru primul roman pe care îl scrisese singură, după plecarea lui Ted. Şi, în plus, Ellison nu trebuia să ştie că remarca lui îşi atinsese atât de bine ţinta: de fapt, ea nu ieşea niciodată din casă.

încetini în faţa hanului care, cu toate schimbările, îşi păstrase acelaşi farmec ca în amintirile ei. Pe vremuri popas tipic de epocă pentru diligenţe, construcţie joasă şi lungă, cu un acoperiş solid din şindrilă, adăugirile făcute de nevoie şi transformările, îi confereau o graţie plină de stângăcie, de spontaneitate, ca şi cum erau efectul unei creşteri naturale. Decoratorii reţelei hoteliere avuseseră grijă să-i păstreze faţada de un verde-închis, patinat, şi îl modernizaseră cu discreţie, fără a-i şterge amprenta, oarecum demodată. Aici, în Noua Anglie, autenticitatea mai era încă apreciată.

Parcarea era pavată în loc să fie acoperită doar cu

asfalt. Cleo văzu acolo o mulţime de maşini de mărci străine, foarte scumpe. înaintă încet şi zâmbi. Nimic mai uşor decât să ghiceşti, după luxul fiecărui automobil, gradul de notorietate al proprietarului său şi importanţa drepturilor de autor pe care le căpăta. De exemplu Ferrari-ul din faţă însemna numărul unu pe lista best-seller-urilor şi numeroase apariţii la televiziune. Mercedes-ul din spate indica că posesorul lui îi călca îndeaproape pe urme celui dintâi. Nu era greu de ghicit nici cine sosea în Cadillac-ul care venea în urma propriei ei maşini. Geamurile colorate serveau mai ales să-l ferească pe ocupantul ei de incove- nientele celebrităţii sale. Cleo era gata să parieze că acest domn vânduse mai multe cărţi la Hollywood sau unui important canal de televiziune.

Totuşi, nu-l indica pe cel care stătea tolănit pe bancheta din spate a maşinii. Ceea ce i se întâmplase lui Cleo demonstra din plin că acest gen de glorie, în splendoarea ei orbitoare, te făcea să-ţi pierzi capul, îţi complica viaţa şi îţi distrugea căsnicia.

Pentru ca, totul se petrecuse atât de repede: hotărârea lui Ted de a realiza singur „Un reflex salvator“, cearta lor îngrozitoare când ea aflase că el se angajase la asta fără s-o consulte şi pe urmă reţinerea lui evidentă de a o lua cu el la Hollywood. Aşa că se trezise făcând bagajele unui soţ care îşi lua zborul spre California şi de a doua zi nu mai avusese veşti despre el decât căutând prin reviste.

Apoi, în conversaţiile telefonice se strecuraseră din ce în ce mai multe tăceri. Ted devenise pentru ea un

străin care nu se mai gândea decât la filmul lui. Pentru el, ea devenise o povară.

Ted ar fi renunţat oare dacă ar fi putut să prevadă consecinţele? Se îndoia de asta. în sfârşit, el îşi realiza un vis vechi: să facă un flim după cea de-a treia lor carte, primul lor best-seller cu perechea de detectivi, Max şi Sophie Fast, aflaţi într-un permanent conflict. El încetase să mai scrie scenarii cu patru ani în urmă, pentru o colaborare cu Cleo la prima lor carte, şi lumea filmului îi lipsise mereu.

Şi de altfel Cleo, în ciuda necazului ei, trebuia să recunoască faptul că filmul era un succes care îl propulsase în prim-planul scenei, ceea ce nici un critic de la NEW YORK TIMES nu reuşise să facă. Oricâte cărţi ar fi vândut amândoi, niciodată ele nu i-ar fi adus celebritatea şi banii pe care i le puteau oferi Hollywood-ul.

***

Bătrânul Ford se târa cu greu şi arunca în urma lui rotocoale de fum negru care se împrăştiau în aerul proaspăt al toamnei. Trecu pe punctul mort al motorului. Dacă băiatul din parcare nu va sosi foarte repede, toţi cei aflaţi în spatele ei vor muri asfixiaţi.

Ceea ce era foarte adevărat, fiindcă auzi o tuse înăbuşită, apoi o voce răguşită.

— Cleo Delaney, tu eşti?

Recunoscu faţa ridată a lui Sidney Clott, autor de succes, care îi întinse mâna lui puternică, dar cu degetele fine de pianist. Purta costumul alb, preferat de eroul lui, Mickey Dance, fost boxer devenit detectiv particular. Ea îi întinse mâna care rămase pentru o clipă

lipită de a lui din cauza Coca- Colei.

Sidney râse jenat şi încercă, discret, să se şteargă cu batista.

— Ce cremă de mâini foloseşti? Ia şi tu una care intră mai repede în piele! Deci presupun că va trebui să-ţi spunem Sophie Fast în timpul acestui week-end. Ted Creighton joacă rolul lui Max?

— Bună! Nu. Iar eu nu-l joc pe cel al lui Sophie.

Cleo nu se simţea niciodată în largul ei în prezenţa lui Sidney Clott. Avea nişte maniere şi o voce mieroasă, care nu se potriveau deloc cu statura lui atletică, şi îi făcea întotdeauna complimente asupra cărţilor ei, pe care ea nu era în stare să i le întoarcă sincer, fiindcă nu era o prefăcută de salon, aşa cum se purta în lumea lor. Ted remarcase să romanele tipului se potriveau la fix cu fizicul lui, asemănător cu cel al unei prese de maşini vechi.

Sidney făcu o strâmbătură, părând dezolat. Bineînţeles că aflase, la fel ca toată lumea, că ea şi Ted se despărţiseră.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să pomenesc de Ted. Tot ce pot să spun în apărarea mea este că sunt scriitor, nu diplomat. Tactul îmi lipseşte în cele mai dificile momente.

Se aplecă amical spre ea. Prea multe chiar.

— Fiindcă îmi place foarte mult ceea ce aţi scris amândoi mai ales ultimul roman. Am văzut şi filmul: formidabil! Ce o să faceţi cu Sophie şi Max după... după asta? E adevărat ce am auzit vorbindu-se? Că vă gândiţi la un serial de televiziune?

Cleo se crispă şi ridică din umeri cu un aer degajat.

— încă nu e nimic definitiv. Am o nouă detectiv' în care cred mult.

— Ah, da, călugăriţa Marie-Claire. încă n-am citit Păcătoasa, dar critica din Times era excelentă. Mi-ar plăcea să se scrie despre mine aşa „studiu aprofundat al caracterelor, şi foarte spiritual...“ Eu am întotdeauna dreptul la „proza musculoasă“.

îşi ridică apoi ochii spre cer.

— Bun. Ard de nerăbdare să văd acel „apartament foarte luxos“ pe care mi l-a rezervat Denton. Pe curând!

Schiţă gestul de a-i întinde mâna, se răzgândi, apoi se mulţumi să facă un gest din cap.

Băiatul de la parcare îi făcu semn lui Cleo, arătându-i un loc. După ce opri, luă vălul de călugăriţă de pe locul de lângă ea şi îşi înghesui sub bonetă părul negru, ale cărui bucle rebele nu se lăsau niciodată disciplinate.

Studie efectul obţinut în oglinda retovizoare. Boneta era prea mare şi îi cădea pe ochi, ceea ce îi dădea un aer şmecheresc foarte nepotrivit cu personajul pe care trebuia să-l interpreteze. îşi trase marginea vălului pe frunte şi încercă să ia o expresie angelică şi senină. Imposibil. Era contrariată, cu nervii în pioneze, şi se simţea ridicolă.

Fiindcă era enervată, deschise portiera la maximum şi făcu o strâmbătură exasperată auzind zgomotul produs de ciocnirea cu caroseria limzinei gri care trecea silenţios pe lângă maşina ei.

Cleo coborî în grabă.

— îmi pare rău...

Ridicase vocea pentru a se face auzită de pasagerul invizibil din spatele geamului fumuriu. Cine ştie pe ce laureat al premiului Pulitzer reuşise să ofenseze. Bătu în geam.

— Nu vă văzusem...

Geamul coborî cu o încetineală ceremonioasă. în semiîntuneric, o siluetă vagă se aplecă în faţă. Un deget coborî ochelarii de soare spre vârful nasului şi doi ochi cu sclipiri aurii reflectară razele oblice ale soarelui de toamnă. O priveau gânditor pe deasupra ramei negre. Apoi urmă un surâs strălucitor, maliţios, pe care îl cunoştea atât de bine.

Ted!...

Simţi că i se înmoaie picioarele şi un sentiment de jenă îi dădu o senzaţie de ameţeală. După luni de zile în care încercase să se convingă că el nu mai înseamnă nimic pentru ea, iată că inima îi bătea mai repede. îşi muşcă buzele. Ochii lui plini de vioiciune, curba senzuală a buzelor, acelaşi... mereu acelaşi farmec devastator. Şi toată apărarea ei, clădită cu atâta grijă, sărise în aer într-o clipă...

Fără să vrea îşi reaminti de prima lor întâlnire... ochii lui cu sclipiri de aur, părul lui blond, tenul bronzat, calmul pe care reuşea să şi-l păstreze cu atâta eleganţă chiar când ceilalţi îşi ieşeau din fire... totul o cucerise imediat. Se aşezase la masa ei dintr-o cafenea din Greenwich Village pentru a-i spune cine era criminalul dintr-un roman poliţist pe care ea îl citea în timp ce mânca şi pentru a adăuga, fără nici o urmă de modestie:

— Ar fi mult mai interesant să stai de vorbă cu mine...

***

Ce căuta el aici? în limuzina asta mai lungă decât un iaht?

Distinsă, sofisticată, princiară, distantă, cu bărbia ridicată, ea îi adresă o privire glacială plină de mândrie şi dispreţ.

Dar el îi surâse cu cordialitate.

— Ia te uită, Grace Kelly în persoană...

— Ce naiba cauţi aici?

— Ce limbaj pentru o călugăriţă!

Ted îşi scoase ochelarii şi o privi cu tristeţe, clătinând din cap.

— Cleo... sau mai degrabă sora Cleo, cum să-ţi spun? Despărţirea este grea, ştiu asta. Dar de aici până la a te retrage la mânăstire, ce greşeală... mai ales că mă întreb cum faci să te lipseşti de... Doar te cunosc!

— Ted!...

— Crede-mă, mai ai timp să te răzgândeşti. Negrul îţi vine de minune, dar...

— Te înşeli, Ted, e o întrunire literară.

Reuşise să adopte un ton foarte agreabil, cu surâsul ei cel mai amabil.

— Iar tu, tu nu mai eşti un scriitor, eşti... eşti un conţopist de scenarii.

— Aha, asta e bine. în sfârşit, puţină agresivitate! Şi eu care mă temeam că eşti prost dispusă.

— Ce cauţi aici?

— Cleo... ştii foarte bine că şi eu am scris romane poliţiste. îţi aminteşti de Ted, tipul ăla de pe strada doi-

sprezece?

— Nu.

— Nu?

Privirea lui Ted se întunecă. Vocea lui se făcu mai blândă şi mai învăluitoare, şi regăsi accentul tărăgănat de Tennessee, de unde era originar şi care, pe vremuri, o făcea să se topească.

— Ba da, îţi aminteşti. Şi sunt acelaşi, Cleo, când o să-ţi dai în sfârşit seama de asta? E adevărat, să ştii, că nu m-am schimbat.

Simţi că o cuprinde un val de căldură, însemnând laolaltă dorinţă, durere, chemare. Dacă ar fi adevărat! Dacă ar fi acelaşi bărbat de care se îndrăgostise!...

Dar nu, trebuia să privească adevărul în faţă, de atunci fusese Hollywood şi restul... îşi ţuguie buzele şi alungă aceste gânduri, aruncând o privire semnificativă spre mâna stângă. Nu mai purta verigheta şi voia ca el să afle asta. Cu o bucurie lipsită de veselie, remarcă faptul că reuşise să atragă atenţia asupra acestei absenţe.

— Bineînţeles că eşti acelaşi.

Aruncă o altă privire, la fel de elocventă spre limuzina lungă şi şoferul aflat pe scaunul din faţă.

— De altfel, în acest moment, te afli în autobuzul care coboară pe strada doisprezece, e un lucru evident. Acum încearcă să fii serios un minut, concentrează-te, dacă mai eşti în stare, şi răspunde la o întrebare simplă: ce cauţi aici?

Ted se apropie de portieră şi se sprijini de ea, atingându-i mâna. Această atingere uşoară o tulbură. Se încordă şi făcu o mişcare bruscă pentru a evita acest

contact.

Gestul ei nu-i scăpă lui Ted, care oftă.

— Am venit ca să rezolv enigma crimei. Şi tu?

Capitolul 2

— Eu? Aş fi avut mai degrabă chef să comit crima. Poţi să ghiceşti cine ar fi victima?

Ted se amuza copios, arbora un surâs încântat, stupid după părerea lui Cleo, care chiar că l-ar fi sugrumat. Strânse cu putere mânerul portierei, ca să nu-i tremure mâna.

— Ce curios, Cleo, dar simt un val de ostilitate din partea
ta.

Tânăra ridică din umeri.

— Bietul meu prieten, ai aceleaşi complexe... în sfârşit, să trecem peste asta... deci ai venit să joci rolul lui Max?

— Evident că nu pe cel al lui Sophie, pentru că nu mi-am adus costumaţia necesară.

— N-ai dreptul să-mi faci asta, Ted. Eu am venit pentru promovarea noii mele cărţi.

— Ah? Ai scris singură una?

Vocea afectată a lui Ted era un amestec aproape convingător de stupoare si încurajare paternă.

— Asta da, noutate. Va trebui s-o citesc.

Ea îi răspunse cu o voce plină de blândeţe prefăcută:

— Nu te osteni, Ted, ştiu că nu mai citeşti nimic. Dar vei putea găsi pe cineva la studio să-ţi facă un rezumat.

Ted şuieră admirativ.

— Bun, bun, la fel de incisivă! îmi place asta.

Ieşi din limuzină şi rămase în picioare în faţa ei. Evident că o făcea intenţionat. Nu era chiar foarte înalt, dar în faţa umerilor lui laţi, ea se simţea copleşită, fizic dar şi moral, ceea ce o scotea din sărite, mai ales azi.

Totuşi, chiar fără voia ei, fu nevoită să recunoască faptul că era tot un bărbat frumos, foarte elegant, chiar dacă hainele erau tot cele vechi. Refuza deci să se schimbe, chiar şi la Hollywood, după cum se vedea. Cu o strângere de inimă recunoscu haina veche din tweed, deformată de atâta purtare, pulovărul albastru decolorat, blugii spălăciţi şi pantofii cei „obosiţi“ la care nu putuse niciodată să-l convingă să renunţe.

Dar nu era momentul să se lase înduioşată.

Ted rămase lângă maşina lui şi o privi îndepărtându-se.

După ce poarta de la intrare se închise în urma ei, o urmă aşa cum vânătorul îşi urmăreşte prada, sau un detectiv pe suspectul lui.

în hol, ea vorbea cu recepţionerul, fără a reuşi să-şi ascundă tulburarea.

— îmi pare rău că vă deranjez, dar nu ar fi posibil să-mi daţi o altă cameră?

— Totuşi, doamnă Delaney, cea dublă este foarte bună, foarte liniştită, cu un pat mare de epocă, cu coloane, şi...

— Şi un şemineu, ştiu. Dar nu mi-aţi putea găsi alta?

Ia te uită... Cleo nu se putea decide să ocupe camera „lor“. El îi făcu un semn din cap lui Cleo şi-i adresă un zâmbet recepţionerului.

— Eu sunt domnul Creighton. Nu ştiu ce cameră mi s-a rezervat, dar cea dublă este liberă?

Pusese întrebarea pe un ton degajat, dar vorbind destul de tare încât Cleo, care pleca satisfăcută cu altă cheie, să-l poată auzi.

— Domnule Creighton, aveţi noroc, fiindcă această cameră este disponibilă acum. Este una dintre cele mai bune din han.

Cleo trânti uşa camerei sale cu o violenţă care o mai uşură puţin. Cum de putuse el să ceară camera dublă, pe care o ocupaseră împreună acum trei ani? Această lipsă de sensibilitate o jignea şi o îngheţa. îşi smulse nerăbdătoare vălul şi îl aruncă pe pat, apoi se lungi, privind fix tavanul, cu un aer furios.

Apoi se uită la ceas. Dacă voia să câştige, trebuia să coboare repede, alături de ceilalţi, ca să nu piardă nici un indiciu şi, eventual, să i-o ia înainte lui Ted.

Sări din pat şi oftă privindu-se în oglinda mare de pe perete. Era îmbrăcată în călugăriţă şi i se părea că arăta... sinistru.

Bun, în sfârşit o problemă uşor de rezolvat. Era suficient să dea un telefon acasă la ea. Sora sa Molly, profita de apartamentul ei din New York, tot timpul cât lipsea ea. în ceea ce priveşte toaletele, avea mult gust şi o imaginaţie care se dovedea, uneori, năucitoare. Dar

sfaturile ei erau întotdeauna excelente. Cleo ridică receptorul, în timp ce îşi peria părul cu energia obişnuită. Era momentul să abandoneze nevinovatul bumbac pentru mătasea mult mai şic, mai aspectuoasă, mai senzuală. Era momentul să-şi mobilizeze toate puterile pentru a avea satisfacţia supremă de a-l bate pe Ted la propriul lui joc...

Evident că îi va fi foarte greu, va suferi să joace împotriva lui, dar perspectiva luptei o stimula întotdeauna...

Jos, aperitivul dezlegase limbile. Cleo tocmai traversa salonul când bubuitura unui tunet o făcu să tresară. Bun! Tocmai acum izbucnise furtuna, singurul lucru de care se temuse întotdeauna. O teamă copilărească, iraţională...

Trase cu nervozitate de reverele vestei lungi din mătase neagră. La telefon, sora ei găsise imediat soluţia problemei:

— Pune-ţi jacheta neagră fără corsajul alb, cu un şirag de perle în jurul gâtului, asta-i tot. O să vezi: o să fii elegantă şi sexy în acelaşi timp. Bineînţeles că nici nu mai poate fi vorba să porţi vălul ăla ridicol.

Astfel îmbrăcată, Cleo nu mai avea, într-adevăr, nimic din înfăţişarea unei călugăriţe. Gulerul vestei direct pe piele... era ceva trăsnet. Molly era genială. Nu putea găsi nimic mai ireproşabil şi mai sugestiv totodată.

Ajunsă în capătul încăperii, se întoarse să studieze

invitaţii. Sidney Clott domina un grup de capete şi de umeri, în mâna lui puternică paharul de şampanie având un aer minuscul şi fragil. Isis Gold, englezoaica frumoasă care furniza numai enigme subtile, îşi încânta cercul obişnuit de ascultători. Cei doi autori formidabili de best-seller-uri se ţineau mai departe, absorbiţi de conversaţia foarte importantă, fără a le arunca nici o privire celorlalţi invitaţi.

în ciuda celui de-al doilea tunet care fu gata să-i smulgă de pe buze un strigăt, Cleo se pregătea să traverseze încăperea în celălalt sens, pentru a mulţumi gazdei lor, Denton Ballard, când o cupă de şampanie apăru peste umărul ei şi i se opri exact în faţa bărbiei.

— îţi mulţumesc, Ted.

— Cum de-ai ghicit că e vorba de mine?

— Modul de abordare.

Cleo bău câteva înghiţituri.

—Ştii, draga mea, că e Taittinger? Asta nu-ţi reaminteşte de nimic?

— Bineînţeles că da: comemorările, aniversările, revelionul...

— Dar nu şi o cerere în căsătorie la miezul nopţii?

Cleo se grăbi să schimbe subiectul.

— Cred că Denton o să înceapă. Poate că ar fi politicos să-l anunţ că joc rolul lui Sophie?

— E la curent, l-am văzut adineaori. Apropo, te prefer în rolul lui Sophie decât în cel al călugăriţei Marie.

Privirea lui coborî de-a lungul decolteului, apoi şi mai

jos, până la şolduri, picioare, glezne. încetul cu încetul Cleo simţi că se înfierbântă, ceea ce era extrem de jenant. Dar el îşi continua foarte liniştit examenul.

— De fapt, nu voiam să te plictisesc cu acest mic detaliu, dar ţi-ai uitat corsajul. Nu că m-aş plânge de asta, Doamne fereşte!

— Ascultă, termină cu limbajul ăsta galant, fiindcă pierdem timp preţios din cauza ta. Ar fi mai bine să ne punem la punct strategia.

— Ce propui?

— De unde să ştiu eu? Eu nu sunt bună decât pentru partea sentimentală, nu-ţi aminteşti?

— Asta cam aşa e! Pentru partea de dragoste eşti minunată, n-am uitat când noi...

Cleo se îmbujoră.

— Ted, te rog! Ne aflăm aici ca să lucrăm. Nu mai trăncăni atât! E limpede, în prezent nu mai e nimic între noi, dar trecutul nostru totuşi... Nu respecţi chiar nimic?

Ted, cu mâna pe inimă, cu capul plecat, făcu o mutră vinovată.

— Vezi, cu asta m-ai rănit de moarte. Eu care nu aveam decât respect pentru, pentru... mă înţelegi?

Cleo deschise gura ca să-i dea un răspuns usturător care îi venise într-o clipă pe limbă. Dar Ted se grăbi să i-l indice cu un gest al bărbiei pe Denton Ballard.

— Aşteaptă. Cred că Denton e pe cale să-i dea drumul. Am face mai bine să ascultăm. Nu ne putem permite să pierdem vreun indiciu. Nu-ţi face probleme,

o să te ajut când totul va deveni complicat pentru tine.

Cleo mai apucă să-i arunce o privire ucigătoare, apoi Denton începu să vorbească:

— Sunteţi cu toţii bineveniţi!

Cleo se întoarse spre el, deosebit de mulţumită că poate întrerupe această discuţie agasantă, şi îi zâmbi când privirile lor se întâlniră.

Era adevărat că Denton era simpatic. Gustul său, deşi exagerat, pentru romanele poliţiste, nu avea de ce să le displacă unor specialişti. Acest weekend era în întregime opera lui. îşi freca mâinile de mulţumire la ideea că-l va petrece în compania autorilor preferaţi. Şi în plus, era sigur că această moarte fictivă pe care o realizase le va pune într-adevăr probleme, demne de capacitatea intelectuală a invitaţilor săi.

— Astăzi mi s-a cerut să vă dezvălui motivul pentru care ne-am adunat cu toţii aici. O misiune care îmi este deosebit de plăcută. Doamnelor şi domnilor, am imensa plăcere de a vă anunţa logodna domnişoarei Susan Scarlett-Gray cu domnul Derek Twittingham-Jones.

Urmară câteva aplauze discrete, de care Ted profită pentru a se apleca spre Cleo.

—Mi se pare că Denton demarează în mare viteză acest weekend. Ne prezintă nişte suspecţi când încă nu a avut loc crima. Ciudat lucru... De fapt, unde e acest Twitmachinchose?

Cleo îi arătă discret spre un tânăr voinic şi roşu la faţă. Cu un surâs, el le mulţumea printr-un semn din

cap celor care îl felicitau.

Ea se întoarse spre Ted.

— Dar cine joacă rolul lui Susan Scarlett-Gray? Ştii tu cumva...

Dar îi remarcă brusca paloare a chipului. Ted privea fix
spre celălalt capăt al încăperii, cu sprâncenele încruntate, strângând din fălci.

— Ted?...

El înjură pe şoptite. Cleo îi urmări direcţia privirii şi simţi o împunsătură de pumnal în piept. Cu gura căscată, cu ochii holbaţi, descoperise acolo, cu mâna sprijinită cu gingăşie de braţul „logodnicului“ grăsuliu, pe miniona, fragila, eterica Wendee Tolliver, exact în momentul când se pregătea să-i adreseze un surâs vesel, calin şi complice lui Ted.

Capitolul 3

Cleo se întrebă dacă această creatură ar fi destul de agilă să evite paharul pe care ar fi avut cheful să i-l arunce în plină faţă. Dar o altă idee îi veni brusc: dacă actriţa împărtăşea cu Derek felicitările invitaţilor, însemna să ea trebuia să joace rolul lui Susan!

Atunci va trebui s-o suporte în tot weekendul? Cleo nu era sigură că se va putea abţine să n-o sugrume înainte de sfârşitul acestui sejur.

Mai ales că Wendee reprezenta la perfecţie „cealaltă femeie“. Şi în plus, era şi frumoasă. Rochia ei de un albastru stins se mula pe un corp cu nişte rotunjimi ideale, cum numai profesorii de aerobic de la Hollywood ştiau să le modeleze. Nu avea mai mult de douăzeci de ani — Cleo se strâmbă — un păr bogat, blond platinat, nişte ochi albaştri şi nevinovaţi, un năsuc perfect şi nişte buze pline, discret rujate. Exact opusul lui Cleo cu părul ei negru veşnic ciufulit, ochii de culoare închisă şi trăsături viguroase. Nu se preocupase niciodată prea mult de aspectul ei, dar această Wendee era una dintre acele femei care te fac... să te simţi nesigură pe propria persoană.

Fără îndoială că îşi accentua intenţionat aerul fragil şi delicat pentru a trezi în bărbaţi dorinţa irezistibilă de a o proteja. Şi avea dreptate, fiindcă o să aibă în mod sigur nevoie...

Fără să-şi dea seama, Cleo strângea din pumni cu putere. Trase aer adânc în piept, se destinse şi deschise pumnii.

O privire aruncată pe furiş lui Ted o făcu să-şi dea

seama că el părea să-şi fi regăsit calmul. îşi degusta liniştit şampania, dar nu înceta s-o supravegheze pe Wendee cu coada ochiului. Chiar era îndrăgostit de ea?

Cleo puse cupa de şampanie pe o măsuţă, fiindcă simţi că îi tremură mâna. Gândul ăsta o îmbolnăvea. Fizic chiar. O oboseală nespusă puse stăpânire pe ea şi nu mai avu decât o singură dorinţă, să fie singură, să scape de compania acestor oameni, să urce în camera ei, să se bage în cearşafurile curate şi să doarmă ca o valiză în gară vreo trei zile...

Acum Ted o studia pe ea, nu avea nevoie să se întoarcă pentru a fi sigură de asta. îşi îndreptă spatele, trase aer în piept şi strânse din dinţi. Ei nu-i era frică de nimic, toată lumea îi spunea asta. Aşa că nu se va lăsa doborâtă. Nu era o proastă! Ea începea o viaţă nouă, fără Ted, şi dacă el ţinea morţiş să se lase îmbrobodit de o blondă cu nasul pe sus, narcisistă, stupidă, superficială, insipidă, inexistentă, n-o să aibă ea meschinăria de a-l judeca!

Aşa că îşi luă ochii de la Wendee pentru a asculta un bărbat roşcovan, cu nişte ochelari rotunzi şi o ţinută impecabilă.

— Mi-ar plăcea să propun un toast în cinstea celui mai bun prieten al meu, Derek, şi al logodnicei sale, prea frumoasa Susan.

„Prea frumoasa“ se întoarse spre el.

— Mulţumesc, domnule?...

— Guy, Anthony Guy.

— Cum să-ţi aminteşti toate aceste nume?

De data asta, vocea lui Ted revenise într-adevăr la

normal.

— Vom găsi nişte scurte biografii ale tuturor acestor personaje în camerele noastre, după cină.

Şi Cleo era în stare să vorbească pe un ton egal.

— Dar nu-ţi face griji, Ted! Wendee te va putea informa. Sunt sigură.

— Aha, bun... Ai văzut-o?

— Greu de evitat...

Cleo luă de pe platou o tartină cu homar pe care o atacă lacom.

— Cleo, nu credeam că...

— N-aţi venit împreună? O ceartă de îndrăgostiţi?

— Nu suntem...

— Asta nu mă priveşte. Sunt mulţumită că ai o... prietenă atât de drăguţă.

— Adevărat?

— Bineînţeles.

— Aha, bun, în acest caz o să-ţi povestesc totul. Ne-am întâlnit...

— Scuteşte-mă de detaliile picante, da?

— Ascultă, Cleo, eu vorbesc serios. Habar n-aveam că trebuia să vină şi ea. Ştiu că ăsta e un adevărat şoc pentru tine. După cină, o să-ţi explic şi...

— Inutil, n-ai de ce să te justifici. Şi la urma urmei, Wendee pare atât de fericită să te revadă...

— Ted!... Sper că n-ai fost neplăcut surprins de apariţia mea aici?

Wendee îl sărută pe obraz. Sărutare la care el nu-i răspuse. Se dădu repede cu un pas înapoi şi o întrebă scurt:

— Bună, ce mai faci?

Cu un gest rapid, o prinse de braţ pe Cleo care încerca să se îndepărteze cu discreţie.

— Wendee Tolliver, permite-mi să ţi-o prezint pe Cleo Delaney.

— Cleo...

Ochii mari ai artistei deveniră imenşi, dar, după o clipă de stupefacţie, îşi reveni cu un surâs fermecător.

— încântată. Nu ştiam că vei face parte dintre invitaţi. Dar tu, Ted? Sper că erai la curent?

Se întoarse spre Cleo, pentru a-i spune pe un ton confidenţial:

— Ştii că are oroare de surprize.

Cleo surâse cât de amabil putu. Asta era culmea! Demoazela asta îşi permitea să-i vorbească despre trăsăturile de caracter ale propriului ei soţ. Fără îndoială pentru a-i demonstra că ea îl cunoştea bine, că erau foarte intimi. Totuşi, nimic nu era mai puţin sigur.

— Bineînţeles că ştiam... că soţia mea... trebuia să participe la acest weekend.

în acel moment, avea un aer rece şi distant. Soţia lui?... Prea mult spus. Şi de ce insistase, făcând o pauză înaintea cuvântului? Ca s-o scoată din sărite pe Wendee? Părea supărat pe ea. Dar de ce? Sau poate că o făcea intenţionat, aşa, de ochii ei? Dar nu trebuia să-şi dea osteneala: ea ştia la ce trebuie să aştepte din partea lui.

— Se află aici fiindcă a publicat o carte nouă, foarte bună de altfel.

Cleo îl privi uimită. Chiar o citise? Sau îi sărea în

ajutor? Dar ea nu avea nevoie de ajutorul lui, îl simţea în stare să-i ţină piept singură acestei păpuşi blonde. Tocmai voia s-o facă să simtă asta, dar Wendee, aparent plină de solicitudine, o copleşea cu sfaturile ei „luminate“.

— Ted ar putea să facă un film după ea, ar trebui să vă gândiţi la asta. Nu că aş vrea să obţin eu rolul principal. Am o groază de planuri, printre care cel de a juca rolul lui Sophie în serialul pe care o să-l realizeze Ted.

— Wendee, interveni Ted, n-a fost niciodată vorba...

Apoi, schimbând brusc subiectul.

— De fapt, fiindcă eşti Susan Scarlett-Gray, n-ai putea să ne dai câteva ponturi?

— Crede-mă că aş vrea, dar au avut grijă ca actorii să nu afle nici un indiciu relevant. Păcat. Fiindcă altfel sunt sigură că ai fi ştiut să mă covingi să te ajut.

Şi îşi ridică ochii spre el, cu tandreţe şi supunere. Cleo simţi că turbează. De data asta, trebuia s-o pună la punct pe mironosiţa asta, dar nici acum Wendee nu-i lăsă timpul necesar.

— Iertaţi-mă amândoi, dar trebuie să mă întorc la treabă.

***

Frustrată, Cleo o urmări cu o privire ameninţătoare, apoi, după ce reuşi să-şi înăbuşe furia, se întoarse spre Ted, cu un zâmbet amuzat dar şi indulgent.

— E drăguţă.

— Ascultă, o să-ţi explic, eu niciodată...

— N-are nici o importanţă. Nu mă interesează.

— Mă laşi odată să vorbesc?

— Inutil să te enervezi, faci ceea ce vrei, fiindcă eşti liber acum. Ceea ce este cu adevărat important e pariul nostru. îţi dai seama că, dacă o să câştigi, vei avea toate facilităţile pentru serialul tău de televiziune? Doar n-o vom lipsi pe micuţa noastră Wendee de rolul ei?

— îţi repet că niciodată n-am...

— Ascultă, ajunge, am vorbit destul despre asta.

îl luă de braţ cu un gest brusc.

—Se petrece ceva acolo, nu e cazul să lăsăm să ne scape vreun indiciu.

Se alăturară celorlalţi invitaţi care priveau atenţi „logodnicii“ care începuseră să se certe. Susan îi reproşa lui Derek că uitase să-şi aducă tabachera de aur, cadoul ei de logodnă.

— Am înţeles, nu-ţi place, ţi se pare chiar vulgară. întotdeauna contează numai gustul tău. Mi-ai oferit rubinul ăsta numai fiindcă îţi plăcea ţie.

încurcat, Derek încercă să pună capăt acestei mici scene.

— Nu, scumpa mea, îmi place foarte mult tabachera, dar pur şi simplu am uitat-o acasă. Fără intenţie, te rog să mă crezi. Iartă-mă!

Anthony Guy interveni.

— Probabil că e ceea ce se numeşte o ceartă între îndrăgostiţi. Cum eu n-am fost niciodată îndrăgostit, pot doar să presupun asta.

Susan făcu o mutrişoară sceptică.

— Niciodată îndrăgostit, domnule Guy? îmi vine greu să cred.

— E totuşi adevărat. Remarcaţi însă şi partea bună a lucrurilor: asta mi-a permis să rămân celibatar.

— Dar a evitat să facă şi o mulţime de necazuri unei biete femei.

Neputând să suporte mai mult, Cleo se îndepărtă. Ce mai, era geloasă, n-avea rost să se mai amăgească singură. Pe vremea când Ted şi ea erau doar prieteni şi el îi povestea despre cuceririle lui, abia reuşea să-l asculte, prefăcându-se că nu dă nici o importanţă spuselor lui. Şi totuşi, atunci nu era nimic pe lângă ceea ce simţea acum: un imbold ucigaş care o răvăşea, îi înceţoşa privirea, făcea să-i tremure mâinile. Tot ceea ce îşi dorea era ca seara asta să se termine odată şi fiecare să se întoarcă în camera lui.

***

Brusc, atenţia ei fu atrasă de comportarea lui Derek. întâi îşi pipăise buzunarul hainei cu un aer gânditor, apoi ieşise pe furiş din încăpere.

Cleo îşi dădu seama că Ted nu remarcase nimic fiindcă era atent la discuţia care se purta între cei doi „logodnici“. Fu pe punctul de a-l preveni, dar se răzgândi. La urma urmei, fiecare pe cont propriu, şi poate că ea va reuşi să marcheze un punct.

în timp ce traversa încăperea pentru a o lua pe urmele lui Derek, toate luminile se stinseră în acelaşi timp.

Bătăile inimii i se înteţiră şi nu-şi putu reţine un strigăt de surpriză şi teamă. Prin întuneric, o auzea pe Wendee plângân- du-se de instalaţiile electrice învechite de la ţară şi pe Anthony Guy repetând că aceasta fusese în întregime schimbată.

în rest era o vorbărie de neînţeles, mai ales din cauza ploii care bătea în geam şi a rafalelor de vânt de afară.

Apoi un tunet îngrozitor. De data asta era prea mult, cele două lucruri de care se temea cel mai mult, în acelaşi timp. Scoase un strigăt înăbuşit, se trase repede înapoi şi se izbi de cineva aflat în spatele ei.

— Am... Tu eşti, Cleo? E totul în regulă?

— Ted!... Da, nici o problemă, o simplă pană asta-i tot.

îl auzi pufnind în râs. N-o crezuse, fiindcă îi cunoştea foarte bine punctele slabe. O furtună sau o pană de curent o transformau pe curajoasa Cleo într-o puştoaică înspăimântată.

— încercă să nu urli, fiindcă altfel toţi o să creadă că s-a comis chiar acum crima şi că eu sunt ucigaşul.

— Dacă o să mă sâcâi în continuare, o să vezi că o să fie exact invers.

Chiar în acel moment se făcu lumină. Uşurată, Cleo îl căută
pe Derek din priviri, dar acesta nu revenise. în plus, remarcă faptul că Guy şi unul din prietenii lui, Bruno, purtau o conversaţie animată într-un colţ al salonului. Poate că merita să tragă cu urechea la ceea ce vorbeau.

Pentru a adormi bănuielile şi neîncredea lui Ted, se decise să colaboreze totuşi.

— Fii şi tu util, încearcă să afli ce vorbesc ăia doi, nu se ştie nicodată. Eu mă duc să mă amestec printre ceilalţi invitaţi. Şi pe urmă facem schimb de informaţii, de acord?

— De acord, patroano.

Cleo oftă din adâncul pieptului, în sfârşit singură!

Stătu puţin deoparte şi inspiră adânc ca să-şi revină după toate aceste emoţii. Bun, nu era o situaţie banală. Trebuia să-şi petreacă întreg weekendul în acelaşi han cu fostul ei soţ şi cu iubita lui. N-ar ajuta-o cu nimic dacă ar face o dramă din asta. în acest weekend nu va fi Cleo ci Sophie. Era foarte simplu.

Ted se apropie de cei doi bărbaţi, care vorbeau şi acum cu aceeaşi însufleţire. îl văzu că ridică din umeri şi se întoarse la ea.

— Ei?

— Nu ştiu dacă are vreo semnificaţie, dar când am ajuns destul de aproape de ei ca să pot auzi, ei...

Un strigăt pătrunzător, prelungit, un strigăt de spaimă, de oroare, un freamăt, plânsete, şi apoi tăcere...

Cineva strigă: „biblioteca!“ şi toţi fugiră într-acolo.

Cleo ajunse prima lângă uşa grea de stejar, cu Ted pe urmele ei. Cleo deschise şi se opri brusc.

Susan Scarlett-Gray, înlăcrimată, stătea în genunchi, aplecată deasupra logodnicului ei care era lungit pe burtă în mijlocul încăperii. în acel moment, ca şi cum era vorba de un efect teatral dinainte aranjat, scena fu iluminată scurt de un fulger, urmat de un tunet violent.

Denton nu şi-ar fi putut imagina un spectacol mai realist. Sângele părea adevărat, la fel ca paloarea de ceară a lui Wendee, ca şi cuţitul înfipt în spatele lui Derek. Dar Cleo remarcă imediat că acesta mişcase imperceptibil din buze şi se linişti.

în spatele ei, comentariile curgeau.

— Oribil de convingător.

— Denton a fost formidabil.

Cleo înregistra fiecare detaliu cu precizie, în timp ce îşi punea întrebări. Masa asta răsturnată? Ah, da, draperiile groase din pluş o antrenaseră în căderea lor. Petele de sânge erau vizibile pe catifeaua verde, la fel ca şi pe plăselele cuţitului.

Wendee/Susan îşi spunea textul cu multă convingere.

— Când am intrat, se împleticea. Şi-a întins braţele spre mine, a deschis gura dar n-a putut rosti nici un cuvânt, s-a agăţat de draperii şi apoi s-a prăbuşit. A fost îngrozitor!

Denton Ballard se aplecă asupra trupului neînsufleţit, căutându-i pulsul.

— E mort, nu mai încape îndoială.

Se ridică şi scrută chipurile celor din jurul lui.

— Doamne, mă întreb cine a făcut asta.

Le făcu apoi cu ochiul:

— Şi voi la fel, presupun?

Tensiunea dispăru brusc. Uşuraţi, toţi începură să râdă. Denton continuă:

— Bun. Acum permiteţi-mi să vă reamintesc regulile jocului. în camera voastră veţi găsi o listă cu personajele dramei, şi o alta cu ce s-a găsit prin buzunarele victimei. în plus, un indiciu v-a fost furnizat în cursul uneia dintre discuţiile dintre actori. Un al doilea vă va fi dat în acelaşi fel în timpul week- endului. Şi asta va fi tot. Este formal interzis să le puneţi întrebări

protagoniştilor. Trebuie să cercetaţi locul. Apoi, ce aţi zice de o cină bună?

Invitaţii începură să se învârtească în jurul corpului, în căutarea unor detalii relevatoare. Isis Gold îşi lua notiţe, în timp ce Sidney Clott încerca să le citească peste umărul ei.

Ted studia mânerul cuţitului şi draperiile, pline de pete de sânge. îi şopti apoi la ureche lui Cleo.

— E ceva aici care nu merge.

— Explică-mi.

—Nu ştiu încă. Dar îţi jur că o să-ţi spun când o să-mi vină în minte.

***

Cleo îşi frecă furioasă faţa cu prosopul, îşi spălă îndârjită dinţii, îşi perie părul cu o energie sălbatică, după care slobozi o înjurătură printre dinţi şi aruncă peria în direcţia şemineului. Zgomotul îi făcu bine.

Cina fusese de-a dreptul penibilă. De fapt, o adevărată tevatură. în primul rând, bineînţeles, fiindcă avusese loc în sufragerie, locul magic unde jurăminte eterne de iubire fuseseră schimbate, parcă acum un secol. Iar în seara asta, masa fusese prezidată de o tânără vaporoasă, amanta oficială a fostului ei soţ. Care, aşezat foarte departe de ea, în celălalt capăt al mesei, grav şi tăcut, nu făcuse nici un gest şi nu scosese nici un cuvânt care ar fi putut face seara asta mai suportabilă.

Cleo se trânti oftând pe pat.

Cel mai bine era să plece foarte devreme a doua zi de dimineaţă. Dacă avea puţin noroc, bătrânul ei Ford n-o va lăsa în pană şi va ajunge acasă cam pe la ora

prânzului.

Dar mai avea de trecut peste o noapte foarte lungă. La cină se ridicase de la masă imediat după desert. Nu mai putea să fie Sophie Fast, ea era Cleo şi se simţea foarte nefericită.

Dar nu reuşea deloc să-şi găsească somnul. Dacă ar mai fi rămas la masă ar fi putut bea un coniac. îi făcea bine când era enervată. Ca în seara asta. Nu avea deloc stare. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la ceea ce se petrecea în spatele uşii de la camera lui Ted. Şi asta îi făcea rău. Parcă cineva îi smulgea inima din piept.

***

Cineva bătu uşor la uşă. Cleo tresări şi se dădu jos din pat.

— Cine-i acolo?

— Serviciul de cameră. Puţin coniac înainte de culcare.

Era Ted, cu un pahar de coniac pe o tăviţă.

— Nu vreau.

— Ba vrei, îţi cunosc eu obiceiurile. Ascultă, Cleo, coniacul ăsta înlocuieşte pipa păcii, care e de negăsit pe aici. Ştiu că eşti tulburată, că ai nevoie de el.

— Eu? Deloc.

Totuşi, luă paharul şi încercă să-l împingă pe uşă afară, dar el stătea în picioare exact în prag, sprijinit de toc, hotărât să nu dea înapoi. Slavă Domnului că nu îşi pusese încă flecuşteţul ăla de cămaşă de noapte din mătase şi că era complet îmbrăcată.

— Eşti tulburată, nu mă păcăleşti tu pe mine. N-ai fost tu însăţi în timpul cinei.

— Ia te uită! Şi cine eram, mă rog, regina Elizabeth?

— Nu, Grace Kelly, ca atunci când ceva e în neregulă.

— E ridicol! Sunt o femeie modernă, pot să mă aflu foarte bine cu fostul meu soţ şi...

— Nu sunt fostul tău soţ.

Ted îşi ridică mâna stângă: verigheta lui străluci în lumina difuză de pe culoar. Cleo i-o arătă pe a ei, fără inel.

— Eşti sigur de asta?

Vorbea cu o prefăcută indiferenţă şi continuă după o înghiţitură de coniac.

— După cum îţi spuneam, pot să mă aflu în aceeaşi cameră cu fostul meu soţ şi amanta lui, fără să...

— Cleo, nu mă culc cu Wendee, ea nu e amanta mea şi nu va fi niciodată. E prietena mea.

— Speri să mă faci să cred asta?

— Da.

— Atunci, de ce a venit aici?

— Pentru publicitate, după cum a şi spus-o. Ascultă, Cleo, Wendee este o fată şic şi îmi place. Dar în fond este foarte timidă.

Cleo ridică din sprâncene.

— Şi fotografia voastră din revistă?

— Ah, ai văzut-o? Şi eu am văzut-o ieri la Wendee, care tocmai primise revista.

Sprâncenele lui Cleo se ridicară imediat, ameninţătoare.

— La ea acasă?

— Liniştește-te, Cleo, mă dusesem să-mi iau lenjeria curată. Am atâtea pe cap şi cum folosim aceeaşi spălătorie, s-a oferit de data asta s-o ia şi pe a mea. îi place să facă servicii prietenilor.

Cleo avea însă un aer sceptic.

— De fapt, oftă Ted, mi-o aminteşte într-un fel pe sora mea Laura. Sau pe cea care ar fi devenit Laura.

De data asta, Cleo fu luată prin surprindere. Ted niciodată n-ar fi glumit pe seama asta. La vârsta de doisprezece ani îşi pierduse părinţii şi pe sora lui mai mică într-un accident de avion. Fiindcă el avea gripă, rămăsese la bunici, urmând să plece mai târziu în staţiunea spre care se îndreptau ei. Nu-şi revenise niciodată din acest şoc.

— Evident, situaţia e departe de a fi ideală. Dar sunt sigur că ne vom putea înţelege destul de bine toţi trei.

Privirea îngheţată pe care i-o aruncă Cleo îl făcu să se retragă în grabă cu un pas.

— Bun, poate să Wendee nu e genul tău, dar voiam numai să-ţi spun despre ce e vorba.

— Nu trebuia să te deranjezi. N-are nici o importanţă pentru mine.

— Bineînţeles că are! Suntem totuşi căsătoriţi!

în ciuda uşurării pe care o simţise aflând că Wendee nu era amanta lui Ted, Cleo era totuşi furioasă pe el.

— Căsătoriţi?!... Asta o spui tu. Tu locuieşti la Los Angeles, iar eu la New York. Asta numeşti tu a fi împreună?

Când îşi puse paharul pe măsuţa joasă aflată în

apropierea uşii, îşi dădu seama că îi tremură mâna. De furie, bineînţeles, era sigură de asta.

— Ted, e târziu, ar trebui...

— Da, ar trebui.

Dar nu se mişca din loc şi îi scruta chipul cu intensitate.

— Tot mai vrei să pleci mâine?

— Cum? De ce?

— Asta credeam eu, după cum s-a desfăşurat această seară. De altfel pari încă răvăşită şi...

— Nu sunt câtuşi se puţin răvăşită, îi răspunse înţepată Cleo. Şi nici nu-mi trece prin minte să plec. Nu i-aş putea face aşa ceva lui Denton. Fără să mai vorbim despre pariul nostru. Ţin la drepturile mele asupra lui Sophie şi Max.

— Am înţeles, am înţeles, eşti foarte destinsă.

El înaintase cu un pas, în timp ce ea se retrăsese cu unul, fără să-şi ia mâna de pe clanţa uşii. Recunoscuse tonul pe care îl adopta pe vremuri cu ea: blând, dar insistent, hotărât.

— Te mai gândeşti câteodată la noi, Cleo?

Cleo simţi că îi vine din ce în ce mai greu să-i reziste şi tuşi cu nervozitate.

—Mă gândesc la fel de des cum mă gândesc să spăl frigiderul. Şi ai locuit destul timp cu mine ca să ştii la cât timp...

Ted mai înaintă cu un pas.

— Nu te cred. Sunt sigur că în acest moment te gândeşti la sărutările noastre.

— Oh!...

Ted se apropie şi mai mult de ea.

— Hai, Cleo...

Vorbea cu blândeţe, cu o voce caldă şi tărăgănată, făcând asupra ei acelaşi efect ca şi coniacul al cărui gust îl mai simţea încă în gură.

— Cleo... eu nu mă gândesc decât cum să fac să te sărut.

Ochii lui deveniseră mai închişi la culoare, presăraţi cu
paiete verzi. Era atât de aproape de ea acum. Ea respiră profund... parfumul lui, mereu acelaşi, iar toate amintirile îi reveniră într-un val fierbinte...Ted, amantul ei, soţul ei.

Da. îl cunoştea la fel de intim cum se cunoştea pe ea însăşi. Fără să-l atingă, ştia cât de puternici îi erau muşchii spatelui, cât de catifelată atingerea buzelor lui. O trecu un fior. Faptul că el îi era atât de familiar nu făcea decât ca dorinţa ei să fie şi mai mare, şi mai greu de înăbuşit.

La urma urmei, dacă schimbau o sărutare, una singură doar, va descoperi poate că farmecul fusese rupt şi că era cu adevărat eliberată de sub puterea lui.

El se aplecă încet spre ea. Buzele lui Cleo se întredeschi- seră, ca prin vis. Primul lor contact fu timid, ezitant, un val cald o trecu din cap până-n picioare, apoi sângele începu să-i bată în tâmple, inima i-o luă razna...

Pentru prima oară de mult timp, buzele lor se regăsiseră. Trupul ei, mai puternic decât ea, decât toate

hotărârile ei, trupul ei răspundea, îl chema...

Nu!... Trebuia să se oprească imediat, repede, acum, dacă nu...

Capitolul 4

Era prea mult... ameţise descoperind totul: obrajii lui puţin cam aspri, blândeţea fermă a buzelor lui, toate lucrurile de care îşi amintea mult prea des. Cleo simţea că o să leşine. Insistent şi sigur, sărutul se prelungea şi ea nu se mai gândea deloc să-i pună capăt.

Un geamăt înăbuşit... dorinţa, chemarea, el răspunzându-i ca un ecou a cărui vibraţie o resimţea prin tot trupul, corpurile lor strâns lipite, pe cale de a se recunoaşe... Picioarele îi tremurau, dar nevoia irezistibilă de a prelungi acea sărutare de necrezut o ţinea cuibărită la pieptul lui. Cum de se putuse lipsi atât de mult timp de mângâierile lui? Avea acum lacrimi în ochi, dându-şi seama cât erau de posesive şi de incredibil de tandre. Părea că nu se va putea sătura niciodată de ea, că nu-şi va putea niciodată stăpâni mâinile care îi pipăiau cu lăcomie trupul, faţa, părul. Mâinile lui... amintirile... Acea noapte minunată în care ele descoperiseră totul, cunoscuseră totul, mângâiaseră, aţâţaseră dorinţe nebănuite până atunci... Apoi, simţi în adâncul fiinţei sale o durere atât de vie încât tresări: din nou teamă, nelinişte. Ce era pe cale să facă? Se smulse din îmbrăţişarea lui, cu inima bătându-i nebuneşte, cu privirea fixă, neputând să rostească un cuvânt.

Ted o privea, la fel de serios. Căuta în zadar cuvinte potrivite pentru a face să dispară tensiunea dintre ei, să aducă răspunsuri la întrebările pe care le ridicase această sărutare. Repede, înainte ca el să fi putut vorbi, ea îi întoarse spatele, intră în cameră şi închise uşa în

urma ei, înainte ca el să fi avut timpul s-o urmeze.
***

Ted era deja la masă. Ea se aşeză pe un scaun în faţa lui şi, fără a-i lăsa timp să vorbească, reveni la enigma care li se propusese, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Nu ţi se pare ciudată scrisoarea găsită în buzunarul lui Derek? în primul rând nu e de la el.

Zâmbetul plin de afecţiune şi subînţelesuri de pe chipul lui Ted dispăruse. O asculta cu o privire pătrunzătoare, vag amuzată. Vedea atât de limpede în ea. Ce agasant era! în sfârşit, n-o va întrerupe ca să vorbească... despre altceva. Ea îşi continuă demonstraţia.

—Cred că a fost scrisă de Bruno. El a fost marinar. Or, misiva e plină de termeni de navigaţie: „ai întins pânzele“, adică te-ai îndepărtat, sau ai rupt legătura, „sunt ancorat de o alta“, şi, dintre cei trei bărbaţi, el este singurul însurat.

— Stă în picioare.

Cleo se simţi uşurată, văzându-l că intră în joc.

— Cred că da. Deci, Susan şi Bruno au avut o aventură, primul punct. Al doilea: ieri s-a anunţat logodna ei cu Derek. Ea îi face o scenă lui Derek pentru tabacheră, apoi are o discuţie aprinsă cu Anthony în privinţa căsătoriei. Atunci, Derek îşi pipăie buzunarul hainei şi o şterge...

— Atunci a părăsit încăperea? Nu mi-ai spus asta până acum.

— E de domeniul trecutului. S-a dus să caute tabachera fiindcă a fost găsită în buzunarul lui. Puţin

după plecarea lui, luminile s-au stins apoi s-au reaprins după patru sau cinci minute. De acord?

— Da. Siguranţele sunt în apropierea uşii salonului, deci oricine a putut întrerupe curentul.

— Bine. Când s-a aprins lumina, te-ai dus să asculţi ce vorbeau Bruno şi Anthony.

— Pe neaşteptate, Bruno a declarat să iese puţin pe terasă să ia aer. în trecere, a răsturnat nişte pahare de pe masă. Am avut impresia că a făcut-o intenţionat, pentru a se asigura că toată lumea îl vede ieşind.

— Nu mi-ai zis asta.

— Imediat, Susan a părăsit salonul şi după câteva clipe am auzit-o strigând. N-a avut timpul necesar să ajungă în bibliotecă şi să-l înjunghie pe Derek de trei ori. De acord?

— Da. Deci ea este nevinovată şi scoasă din cauză.

— Mi se rupe inima de bucurie.

— Sunt sigur de asta. Dar atunci, fiindcă Derek a fost asasinat între momentul când a fost remediată pana de curent şi cel în care Susan a părăsit încăperea, de ce să întrerupă lumina dacă crima s-a comis după aceea?

— Indiferent ce-ar fi, ne-a lăsat o groază de suspecţi pe cap.

— Şi bucăţica de hârtie găsită în buzunarul victimei?

O studiară cu atenţie. Un antet imprimat: ROCKS. Mai jos, scris cu mâna. BOI&C. Dedesubt: 800. Pe verso, un fel de ghicitoare: „Dacă cel mai bun prieten al unui băiat este câinele lui, cine este cel al unei fete?“

Dădură din cap, făcând o mutră nedumerită. Apoi, Cleo tresări.

— Am priceput!

— Ah, da?!... Ei, ce e?

Cleo aruncă o privire bănuitoare de jur-împrejur.

— O să-ţi spun afară. Să-i lăsăm pe ceilalţi să ia micul dejun, hai, vino...

în orăşelul aflat nu departe de han, nu le trebui mult timp să găsească un bijutier pe firma căruia se afla un singur cuvânt: ROCKS.

Cleo triumfa.

— Asta e, diamantele sunt cele mai bune prietene ale fetelor. Acum poate că o să descoperim cine a cumpărat de aici o brăţară din aur de optsprezece carate, în valoare de opt sute de dolari.

Bijutierul zâmbi la vederea clienţilor.

— Aha, sunteţi invitaţi la weekendul domnului Ballard. Sunteţi primii care au ajuns la mine. Am vândut brăţara acum două zile unui bărbat însoţit de o tânără blondă, o minionă cum rar ţi-e dat să vezi.

îi privea cu un aer intrigat de când intraseră.

— Iertaţi-mă, dar mi se pare că v-am mai văzut pe amândoi.

— Nu văd unde. Aţi putea să ne spuneţi mai multe în privinţa bărbatului?

— Avea un uşor accent englezesc. N-am putut să-i văd părul, fiindcă purta un fel de pălărie de pescar, cu borurile lăsate.

— Era cumva un bărbat voinic?

— Nu, dimpotrivă.

Bun, asta îl elimina pe Derek. Bijutierul se întoarse spre Ted.

— Figura dumneavoastră mi-e cunoscută.

Cleo i-o tăie scurt.

— N-aţi remarcat nimic altceva? Vreun semn particular? Culoarea ochilor?

— Să ştiţi că nu vă pot spune nimic în plus, astea sunt instrucţiunile. Avea nişte ochelari de soare cu lentile de culoare închisă, aşa că nu i-am putut vedea ochii.

Nu aflaseră mare lucru. Acest vag semnalment îl indica mai degrabă pe Bruno, dar poate că era ceva intenţionat.

Bijutierul se bătu cu palma peste frunte şi zâmbi.

—Asta e, acum îmi amintesc. Acum câţiva ani, aţi venit pentru un inel, tocmai vă logodeaţi. Mă bucur că sunteţi tot împreună.

Cleo îşi băgă pe furiş mâna stângă în buzunarul bluzonu- lui, fiindcă nu se simţea deloc în largul ei. Şi nu ţinea deloc ca bijutierul să-şi dea seamă că totul se sfârşise între ei.

Pe trotuar, Ted se opri, cu privirea pierdută în gol.

— Da... îmi amintesc de acea bijuterie.

Cleo îşi aplecă imediat capul.

— A curs de atunci multă apă pe gârlă. Unde mergem acum?

Ted îşi puse ochelarii de soare şi se întoarse spre ea.

— De ce să nu mergem la un picnic într-un loc discret, cu coşul pe care l-am primit de la han?

în acel moment, auziră un tunet în depărtare.

Soarele dispăruse în spatele unor nori negri. Apoi o aversă de ploaie îi goni spre maşină.

***

Stând în faţa focului, Cleo se pregătea să ungă cu muştar o felie groasă de piept de curcan, pe care o înfăşură în jurul unui castravete, ca s-o mănânce ca pe un sandviş.

Pentru a părea în largul ei, făcea eforturi disperate, încununate de succes, după cum ţinea ea să se convingă singură. Ted nici nu-şi putea imagina cât de mult o tulbura propunerea lui de a organiza acel picnic pe podeaua camerei. Singura ei apărare era să se prefacă. Să-i dea impresia că nimic nu i se pare mai normal.

Avea foarte mare grijă să evite privirea lui Ted. Fixa cu încăpăţânare focul din şemineu, dar nu-şi putea alunga amintirile.

întinşi în faţa acestui şemineu, în prima noapte când sosiseră la han... tensiunea insuportabilă, tandreţea şi nerăbdarea, dorinţa abia stăpânită timp de luni de zile. Şi aici, explozia... se iubiseră ore întregi, în faţa vâlvătăilor focului, la fel de puternic şi viu ca şi pasiunea lor... se adoraseră, se legănaseră, se strânseseră în braţe. Şi îşi dăruiseră totul...

— Cleo?...

Vocea lui Ted era blândă, dar îi rupse totuşi şirul amintirilor, care se risipiră ca puful de păpădie în bătaia vântului, la fel ca tot ce rămăsese din legătura lor.

— La ce te gândeşti?

— La enigma noastră.

Se lăsase purtată de amintiri în trecutul lor... îşi feri

faţa ca el să nu-şi dea seama.

— Mincinoaso!

— în mod sigur, bărbatul care a cumpărat brăţara era...

— Te gândeşti la ultima dată când ne-am aflat amândoi în această cameră.

— Bruno, care voia să-i facă un cadou lui Susan. Cum poţi susţine că ştii la ce mă gândesc eu?

— Te-ai înroşit, aşa cum ţi se întâmplă de fiecare dată când minţi.

— Te înşeli, e din cauza focului. Deci era un cadou de despărţire, dacă ne gândim la scrisoare.

— Cleo, şi eu m-am gândit de o sută de ori la primul nostru weekend, de când am revenit în camera asta. E un adevărat chin să fiu aici singur, fără tine, ştiindu-te totuşi atât de aproape.

Cleo reuşi să vorbească pe un ton indiferent:

— Ted, nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să discutăm despre crimă. Dacă m-ai adus în camera asta încercând să mă seduci ca pe o prostuţă şi dacă tu crezi că...

— Bine, bine, foarte bine, calmează-te şi o să vorbim despre afacerea noastră. Am insistat să vii în camera asta cu un singur scop: îmi merge mult mai bine mintea într-un loc pe care-l cunosc.

— E adevărat, e teritoriul tău. Când mă gândesc că n-ai vrut niciodată să te muţi din primul apartament pe care l-ai închiriat la New York. Şi că mâncai mereu la acelaşi restaurant... dacă voiam să mergem în altă parte făceai o mutră... Şi ce a pus capac la toate, e că

atunci când ne-am căsătorit n-ai vrut în ruptul capului să locuim în altă parte.

— Şi n-a fost bine în casa mea?

— Epatant chiar. O cutiuţă. Abia te puteai strecura printre lucrurile, o groază dintre ele inutile, dar de care nu voiai cu nici un preţ să te desparţi.

— Acum exagerezi.

— Ah, da? Dar reparaţiile pe care nu voiai cu nici un chip să le faci? A trebuit să-ţi cadă în cap o bucată de tavan ca să te hotărăşti să zugrăveşti.

Se priviră. Ce mutră făcuse Ted trezindu-se cu o bucată foarte groasă de tencuială în cap! Izbucniră în râs în acelaşi timp. El admira felul în care râdea Cleo, din toată inima, cu capul dat pe spate, fără nici o reţinere, părând fericită.

Dar se opri, văzându-l că redevine serios, şi îşi şterse obrajii de lacrimi.

Urmă o tăcere mai lungă, timp în care se priviră drept în ochi cu emoţie, şi vocea lui tremură, când rosti răguşit:

— Ce bine a fost pe vremea când încă eram împreună...

Simţi că o trece un fior pe şira spinării. Ted se aplecă spre ea.

— Aşa de bine...

Cleo închise ochii, fiindcă mâna lui o cuprinse cu blândeţe pe a ei, o întoarse în aşa fel încât palmele lor să fie lipite şi ea nu se mişca, aşteptând...

Simţi că el se apropie şi mai mult, răsuflarea lui îi mângâie obrazul. Şi, brusc, simţi că dragostea ei este

aceeaşi. Cum de fusese atât de naivă încât să creadă că va scăpa cu o singură sărutare în faţa uşii? Că dragostea ei va pieri fără urmă?

Deschise ochii. Dacă va descoperi în ochii lui vreo sclipire de batjocură, simţea că va muri. Dar în privirea lui, cu străluciri de aur, citi nesiguranţă, teamă, dorinţă arzătoare, dar şi umbra unei mari dureri: nimic altceva decât reflectarea ca într-o oglindă a propriilor ei sentimente.

Timid, cu un oftat, Cleo cedă, ridicându-şi faţa spre el pentru a primi acea sărutare de care se temea atât de mult dar pe care o dorea cu disperare.

Orice reţinere dispăru. Ca o flacără, contactul buzelor lor le transmise în trupuri o căldură ameţitoare, îi antrenă într-un vârtej care îi absorbi cu totul pe amândoi.

Cleo avu impresia că o să leşine. Gura lui era fierbinte şi lacomă. Mâinile lor erau nerăbdătoare să regăsească totul, să pună din nou stăpânire pe ceea ce le aparţinuse pe vremuri...

Simţea mâinile lui Ted peste tot, pe piept, pe şolduri. Vocea lui răguşită nu făcea decât să-i repete în şoaptă numele. Cleo rosti pierdută numele lui.

Totul se ştersese. Nu mai rămăseseră decât ei, aici, în faţa focului care cânta şi dansa la fel ca trupurile lor înlănţuite.

Dar, de data asta, închise ochii. Cleo nu mai îndrăznea să-l privească. Voia doar să-i simtă buzele, mâinile, să se abandoneze cu totul, să se lase transportată pe aripile dragostei.

Ameţită de dragoste, scose un suspin din adâncul pieptului când el o ridică în braţe pentru a o duce în pat.

Acolo, fără a şti dacă deschisese ochii sau era doar o reminiscenţă vie a primei lor nopţi de dragoste, totul îi apăru cu o nespusă limpezime: baldachinul de deasupra capului, umbra flăcărilor pe lemnăria de stejar, minusculele violete de pe tapet şi Ted alături de ea.

Recunoscuse totul, acceptase totul, fiindcă totul era bine, totul era în ordine: soţul ei, patul, camera în care făcuseră pentru prima oară dragoste. Nu uitase niciodată asta.

îi luă mâna care îi mângâia febril trupul şi o duse cu duioşie la buze.

— Aşa de bine...

în privirea lui Ted văzu o flacără în chip de răspuns. Şi degetele lui urmăriră uşor conturul buzelor ei, care se între- deschiseră, apoi îşi apropie faţa de a ei.

Cleo ar fi dorit ca această clipă să mai dureze, să se mai poată bucura de ea, fiindcă din mintea ei nu dispăruse complet ideea că această tresărire de pasiune va lăsa în urmă un sentiment de regret.

Dar alungă imediat acest gând şi se ghemui la pieptul lui, ascunzându-şi faţa în scobitura umărului lui.

Patima lor era însoţită de tandreţe. Degetele lui Ted o atingeau cu delicateţe, într-un mod familiar care îi înmuia inima. Buzele lor se atingeau, schimbând nişte sărutări uşoare. Răsuflările li se amestecau.

Dar aceste sărutări le aţâţau dorinţa care, la un moment dat, fu mai puternică decât ei. Pe neaşteptate Cleo cedă prima. îşi încolăci braţele în jurul trupului lui Ted, într-o chemare mută, pătimaşă.

Capitolul 5

Fusese o greşeală, o greşeală îngrozitoare, prostească, nefericită, care nu se va repeta în nici un caz. în furia ei contra lui şi contra ei însăşi, Cleo trântise uşa propriei sale camere cu o violenţă care, ca de obicei, o mai calmase puţin.

La urma urmei, poate că toate fostele soţii trec prin asta: se culcă cu fostul soţ pentru ultima dată, ca să se asigure că într- adevăr s-a sfârşit totul şi că farmecul se risipise. în mod sigur, asta vrusese şi ea să verifice. îşi aruncă hainele grămadă pe covor şi dădu drumul la apă ca să se umple cada. Se simţea moleşită şi greoaie, dar în străfundul fiinţei sale era răscolită. Da, nu avea rost să nege, dorinţa mai exista încă, deloc neplăcută, dar trebuia neapărat alungată.

îşi spălă faţa cu duşul până când ochii începură s-o usture. îşi turnă şampon pe păr şi se frecă viguros. Apoi se săpuni pe tot corpul şi se spălă cu un burete aspru. Totuşi, în ciuda brutalităţii, nu putea să şteargă amintirea mâinilor lui pe trupul ei. închise ochii, poate că nu era în stare fiindcă nu dorea cu adevărat asta?

La acest gând, ţâşni din cadă şi se şterse cu putere, de parcă voia să se pedepsească. îi mai rămânea o oră întreagă să se pregătească. Destul timp, slavă Domnului! Scotoci prin valiza pe care i-o trimisese sora ei Molly, în căutarea rochiei lungi, din catifea albastră, elegantă şi simplă, în care se simţea întotdeauna bine. Poate că nu era senzaţională, dar era potrivită. Când îi spusese că Ted se afla împreună cu ea la han, Molly îi

propusese cu totul alte toalete. Dar cum să aibă încredere într-o femeie care se îmbrăcase cu o minijupă din piele roz la o serată dată de şeful soţului ei?

Constată că valiza nu conţinea decât o singură rochie de seară, dintr-o mătase roşie ca focul.

Splendidă, desigur, şi după ce o studie puţin, nu chiar indecentă. Dar cam prea sexy pentru o femeie care se hotărâse să alunge din viaţa ei orice aventură sentimentală.

O foaie de hârtie era lipită pe husa din plastic a rochiei.

„Draga mea Cleo,

Nu te supăra. Catifeaua albastră e un lucru potrivit, dar când e vorba de foşti soţi precum Ted (iartă-mă că remarc, scumpă surioară, dar nici nu există foşti soţi ca el, fiindcă nici o soţie nu e atât de nebună ca să-l scape printre degete), nu e de ajuns. Trebuie să fii cât mai sexy posibil când o să-i dai papucii. Ai încredere în mine, vei fi zdrobitoare. De altfel, mi-ai spus că o vei întruchipa pe Sophie, iar ea are tupeu, chiar dacă, în ceea ce te priveşte, nu e cazul.“

— Ba bineînţeles că am şi eu.

Cleo era vexată şi, conform obiceiului pe care îl căpătase de curând, vorbea singură.

Ezita... dar în cele din urmă îşi dădu seama că, nici nu avea altceva de îmbrăcat.

Soneria telefonului puse capăt, cel puţin provizoriu, încurcăturii ei.

—Alo? Sunt eu, Wendee. Denton mi-a cerut să mă

asigur că toţi invitaţii au primit documentele privitoare la suspecţi.

— Le am. Mulţumesc.

Scuza ca să-i telefoneze era cusută cu aţă albă. Cleo era sigură că actriţa avea cu totul altceva de spus.

Un mic râs forţat la celălalt capăt al firului. Aha...

— De fapt, i-am telefonat adineaori lui Ted. Doamne, ce urâcios a fost! Ca de obicei când îl scoli din somn. Vom întârzia în mod sigur la bal fiindcă am stabilit să bem împreună un pahar înainte. Pe curând!

în loc să dea cu aparatul de perete Cleo închise liniştită. Deci asta era. Şi Wendee nu scăpase ocazia s-o informeze, în felul ei aşa-zis timid.

Şi dintr-o dată, privi altfel rochia. O ţinu ridicată în faţa ochilor, imaginându-şi cum i se va mula pe corp. Apoi o lipi de ea şi se studie în oglindă. în ciuda părului ud şi a feţei nefardate, văzu o femeie şic, „zdrobitoare“. Categoric, această rochie îi oferea nişte... posibilităţi.

Combativitatea ei naturală ieşise la suprafaţă. Chiar dacă renunţase de bunăvoie şi definitiv la Ted, n-avea nici un chef să i-l ofere lui Wendee Tolliver pe o tavă de argint.

De fapt, această rochie strâmtă, de un roşu ce-ţi lua ochii, era o armă de care ar fi fost idioată să se lipsească.

***

în imensa sală de bal, Ted căuta în zadar un colţişor liniştit. O echipă de televizune se agita peste tot. Grupuri de bărbaţi în ţinută de seară şi femei în rochii

lungi flecăreau şi beau şampanie. Toţi se extaziau în faţa ospitalităţii fastuoase oferite de Denton, de coşul de picnic atât de bine garnisit care le fusese oferit de dimineaţă, de vinurile de calitate care-l însoţeau. Despre crimă nici un cuvânt.

Era prost dispus. Wendee venise în camera lui cu o sticlă de şampanie pe care el refuzase s-o deschidă. Niciodată nu va bea Taittinger cu altcineva în afara lui Cleo.

Cu o figură rece, evita cu grijă privirea tinerei actriţe. în seara asta îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Se purta de parcă el i-ar fi aparţinut. îl urmărea cu priviri aprinse. Purtarea ei de neînţeles şi eforturile continue de a-i atrage atenţia formau un contrast comic cu propriile lui preocupări. El nu se putea gândi decât la Cleo. Se uita la ceas din minut în minut, fiindcă ea nu-şi făcuse încă apariţia.

în sfârşit, Cleo... Ted simţi ceva asemănător unui pumn în stomac. De unde scosese toaleta asta?

Stătea în picioare în cadrul uşii, sigură pe ea, cu bărbia ridicată, ca o sfidare. Ted nu mai văzuse niciodată o asemenea rochie. îţi tăia răsuflarea. Unul din umeri era dezgolit, ţesătura cădea de-a lungul corpului urmărindu-i formele ca o mângâiere şi, ceva mai jos, lăsa să se ghicească picioarele lungi şi elegante.

Părul negru era ridicat în vârful capului într-un coc complicat. Ochii îi erau imenşi şi întunecaţi. Avea două mici diamante în urechi şi, în rest, nici o altă bijuterie.

Wendee trecu prin raza vederii lui, dar el nici nu-şi opri privirea asupra ei. Sărmana de ea era îmbrăcată într-o rochie albă vaporoasă şi avea un aer atât de superficial... Părea la fel de inexistentă ca o boare de vânt pe lângă tornada pe care o declanşase în acel moment soţia lui.

Ea se apropie... privirile li se încrucişară şi Cleo îi zâmbi calm.

— Ce mai faci, Ted? Cred că am pierdut destul timp astăzi. Dacă ne-am pune pe treabă?

— Dar mai întâi să vorbim despre această după-amiază...

Cleo luă o cupă de pe platou şi se întoarse din nou spre el, cu o privire limpede, amicală, fără nici un subînţeles.

— De acord, după ancheta noastră de astăzi, toate probele converg spre Bruno, ceea ce mă îngrijorează fiindcă e prea uşor. Schema ar fi următoarea: Derek a găsit scrisoarea de dragoste şi chitanţa, cei doi bărbaţi s-au certat şi Bruno şi-a omorât rivalul pentru a o avea

doar pentru el pe frumoasa Susan.

— Cleo, eu nu vorbeam despre enigmă.

— Eu da. Mie mi se pare că eu fac toată munca. în sfârşit. Am verificat... Toţi concurenţii noştri s-au dus la magazinul de bijuterii. Pot să pariez că toţi îl bănuiesc pe Bruno. Dar e prea evident. Sper că dezvăluiri mai interesante vor avea loc în seara asta.

— Şi eu. Vino la mine la miezul nopţii şi o să văd ce pot face în sensul ăsta.

Dar Cleo era ferm hotărâtă să se facă a nu fi priceput. îi întoarse spatele şi se prefăcu interesată de restul invitaţilor. Ted studie cu interes spatele rochiei. Fără fermoar, fără nasturi. Şi-ar petrece cu plăcere o parte din noapte căutându-i. I-ar găsi el până la urmă...

Dar ea se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Altceva mă intrigă.

— Şi pe mine. Cum te-ai îmbrăcat în rochia asta?

— E vorba despre scrisoarea lui Bruno. Nu face nici cea mai mică aluzie la Derek.

— Poate că nu ştia încă nimic despre planurile lor de logodnă. Există vreun fermoar bine ascuns la spate sau altceva de genul ăsta?

— Poate...

— Aha! Un sistem invizibil. E oare o provocare?

— în orice caz, eu o să-i supraveghez pe Susan şi Bruno toată seara.

—Pentru că, dacă există unul, cred că sunt în stare să mă descurc.

— Până atunci, încearcă să te descurci cu Susan

Scarlett- Gray.
***

Ted se crispa. N-o văzuse apropiindu-se şi în acel moment ea îl luă de braţ.

— Ce faci, Cleo?

— Ce faci, Wendee?

—Sunt bucuroasă că ai coborât în sfârşit, fiindcă Ted al nostru era neliniştit.

Ted **al nostru?** Ia te uită! Deci îl împărţeau între ele? Cleo reuşi să surâdă politicos, mai ales din cauza uşurării pe care o simţise văzând aerul contrariat de pe mutra lui Ted „al nostru“.

Wendee îi zâmbi la rândul ei.

— Nu prea e un weekend pentru mine. E plăcut aici, dar n-am deloc timp să profit de ocazie. Denton ne munceşte tot timpul. E mai rău decât un regizor.

Avu aerul că abia atunci a observat toaleta lui Cleo.

— Ai o rochie formidabilă. E exact genul tău. N-ar importanţă că e de anul trecut. Şi mie mi se întâmplă să pun una mai veche dacă e pe gustul meu.

— Am observat.

Lui Cleo îi venea să râdă. Se simţea în formă şi i-ar fi plăcut să continue acest duel verbal toată seara.

Dar Ted părea enervat şi le întrerupse brusc.

— Wendee, te caută Denton.

— Iar! Omul ăsta exagerează. în sfârşit, opriţi-mi un loc la cină lângă voi, da?

Se întoarse spre Ted, cu o mutrişoară bosumflată. Acesta se arătă cum nu se poate mai amabil.

— Bineînţeles. Dar eşti sigură că, de anul acesta, eşti admisă la masa celor mari?

Ea îi părăsi aruncându-i o privire înciudată lui Ted care o urmări din ochi.

— Nu ştiu ce are azi. îţi jur că n-am nici un amestec. îmi pare rău.

— N-are importanţă. Doar sunt obişnuită cu numeroasele tale admiratoare.

— Ce vrei să spui? N-am nici o admiratoare, în afară de tine, bineînţeles.

— Eu nu vorbesc despre prezent. Dar înainte de logodna noastră îmi povesteai în amănunt toate aventurile tale.

— Exact, toate erau înainte de tine, şi asta fiindcă eram disperat.

— Da, da, se vedea de la o poştă!

— E adevărat totuşi. Mă înnebunea faptul că te purtai cu mine ca o soră. Speram să te îmbolnăvesc de gelozie şi să mă doreşti.

Cleo se încruntă.

— Deci, din cauza asta îmi povesteai despre faptele tale josnice? Frumos!

— Fapte josnice?! Dacă aşa vrei tu să le numeşti! Ca să fiu sincer, în mare parte erau inventii.

— Cum?!

— Cleo, totul era pentru o cauză bună. La urma urmei a mers, fiindcă ne-am căsătorit.

Tânăra avu un râs sardonic.

— După care am trăit fericiţi până la sfârşitul zilelor

noastre.

Ted se hotărî să ignore această remarcă.

— N-am zis că erau numai şi numai minciuni. Zici că nu eşti supărată? în fond au trecut peste patru ani de atunci...

Cleo îi ripostă imediat, cu o voce tăioasă:

— Eşti un mizerabil. Dar aşa eşti tu: în loc să mergi drept la ţintă, să priveşti lucrurile în faţă, ai recurs la nişte combinaţii odioase.

— Şi încă o dată îţi atrag atenţia că a mers. Dar tu vorbeşti despre „a privi lucrurile în faţă“? Şi în această după-amiază, Cleo, gândeşte-te, nu s-a întâmplat nimic?

Ted se apropie de ea cu ochii strălucitori, cu un aer hotărât.

— Vezi, tu te eschivezi, te dai înapoi din faţa mea chiar în acest moment.

— Deloc!

Exact după această dezminţire energică, simţi peretele din spatele ei. Ted se afla atât de aproape de ea, se apleca...

— Dar n-am chef!

— Oh, ba da, ai chef! O să-ţi spun eu de ce anume ai chef... ai chef de ...

***

— Ah! în sfârşit am dat de voi! Am primit o comandă pentru câteva clişee cu Sophie şi Max, de acord?

Un fotograf de presă. Se aşezară „fotogenic“ cu docilitate.

— Prefaceţi-vă că discutaţi despre crimă. Hai, spuneţi ce vă trece prin minte.

Cleo luă un aer gânditor, cu chipul plecat spre umăr, cu sprâncenele încruntate, dar evită să vorbească tare.

—Ted, nu te-ai lăsat de prostul tău obicei de a da lovituri sub centură ca să-ţi atingi scopurile Adică, aşa cum spuneai cu atâta tact pe vremuri, să ajungi la orizontală.

Şi Ted părea să reflecteze profund.

— La orizontală... nu neapărat. Nu suntem chiar atât de limitaţi. Erai foarte inventivă la verticală.

Cleo uită să mai pozeze şi, cu privirea scânteind de furie, fu gata să urle.

— Obsedatule, nu mai taci odată! Taci! Taci!

în faţa aerului intrigat al fotografului, zâmbi jenată şi îşi controlă vocea.

— Remarci totuşi că metoda ta n-a mers decât pe termen scurt, fiindcă ne-am despărţit, nu-i aşa?

— Numai câţiva centimetri, lucru pe care îl pot remedia. Imediat.

Fură întrerupţi de fotograf care, după ce le mulţumi, se îndepărtă însoţit de o tânără care rămăsese la câţiva paşi distanţă de ei.

— Of! Bine că s-a terminat! Ne întâlnim mai târziu.

— Mersi de propunere, dar n-am chef să ies din nou cu tine. Nu uit plasa pe care mi-ai dat-o ultima oară. Dezgustător: să mă faci să aştept o oră la **Papagalul roşu.**

— Aha, acum înţeleg totul. Şi eu am picat de fazan,

dar în locul în care ţi-l spusesem: la **Papagalul,** atâta tot.

Ted voia să continue, dar Cleo ridică mâna.

— Aşteaptă! **Papagalul, Papagalul ro[u** - două localuri diferite... bineînţeles! Ascultă: l-am auzit pe Bruno vorbind despre locul în care ne aflăm de vreo zece ori. El a spus mereu: **Trei sicomori...** Or, lui Susan i-a scris că se vor întâlni **La Sicomori!** ... Scurt, la fel ca **Papagalul.** Dacă mai există prin împrejurimi un han, numit **La Sicomori?**

— O... Chiar că mi se pare tras de păr.

— Ai dreptate, dar merită să fie verificat. în orice caz, o voi face imediat.

Cleo traversă holul şi se opri în faţa recepţiei. Ted o urmase în silă. N-avea capul la treabă în seara asta.

Tânăra apăsă pe butonul soneriei de mai multe ori, fremătând de nerăbdare. în sfârşit, îşi făcu apariţia şi recepţionerul. Cleo nici nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Aţi putea să ne spuneţi dacă există prin apropiere un alt han, numit „La sicomori“?

— Da. Aţi ghicit, ceea ce e şi mai interesant încă, a ars în întregime acum trei ani.

Cleo se întoarse spre Ted.

— Deci, Bruno şi Susan au avut o legătură, dar acum trei ani. Aminteşte-ţi că în scrisoare el îi cerea să-i acorde un ultim week-end. Dar atunci, cu cine s-a dus Wendee la magazinul de bijuterii?

Recepţionerul încremeni.

— Bună întrebare. Dar atenţie, ceea ce aţi

descoperit acum, a făcut-o şi un altul înaintea dumneavoastră. Oh, Doamne, nu aveam voie să vă spun asta! Vă rog să nu-i spuneţi domnului Ballard.

— Fiţi liniştit. Şi vă mulţumim pentru ajutor.

—Cu plăcere. Aş face orice pentru Max şi Sophie Fast. întotdeauna m-am gândit că ea e cea mai şmecheră dintre ei.

Ted mormăi ceva, extrem de jignit, şi se grăbi s-o conducă în sala de bal pe Cleo, care triumfa fără să dea dovadă de o modestie exagerată.

îşi dădură seama că atmosfera se schimbase. Fără îndoială din cauza prezenţei echipelor de televiziune şi reporterilor, autorii se puseseră serios pe treabă. Aveau loc manevre complicate, ofensive îndrăzneţe şi maşinaţii subtile pentru a reuşi să danseze cu principalii suspecţi. Consumul de şampanie înregistrase o scădere sensibilă. Acum fiecare părea preocupat doar de somptuoasa croazieră şi titlul de „Cel Mai Mare Detectiv din Lume“.

Cleo viza drepturile asupra lui Max şi Sophie, ca să-şi satisfacă amorul propriu. Se amestecă printre invitaţi pentru a încerca să descopere indiciile care i-ar permite să afle mai multe despre suspecţi şi relaţiile dintre ei.

îşi dădu seama să se petrece ceva foarte caraghios: ea îl evita pe Ted, care o evita cu încăpăţânare pe Wendee, în timp ce Anthony îl evita pe Bruno.

Totuşi, era clar că acesta din urmă devenea din ce în ce mai nervos. în timp ce orchestra făcea o pauză, el reuşise în sfârşit să-l bage într-un colţ pe Anthony cu

care începuse o discuţie, nu tocmai plăcută, judecând după expresia întipărită pe chipurile lor. Vorbea cu o voce ascuţită, foarte diferită de tonul liniştit care îl caracteriza.

Brusc, toţi protagoniştii începură să-i asculte cu o atenţie susţinută. Mai ales că el părea îngrijorat.

— Nu e ciudat că scrisoarea din buzunarul lui Derek a apărut tocmai acum?

— Cam aşa e.

Răspuns banal, pe un ton detaşat, dar în care se simţea o ameninţare, un avertisment.

— Mă întreb cine i-o fi băgat-o în buzunar şi de ce anume. De altfel, eu...

— Crezi că e important?

Anthony îl întrerupse în grabă, pentru a-l împiedica să spună mai mult.

— în sfârşit, Bruno, e o poveste veche. Mai bine să vorbim despre prezent, care e mult mai interesant. în calitatea ta de marinar iscusit, ce părere ai despre îngrozitorul naufragiu care a
avut loc ieri? Ciudat cum un navigator atât de experimentat a putut pierde controlul vasului într-o furtună de mică intensitate!

Bruno se dăduse înapoi cu un pas, extrem de agitat, în ciuda eforturilor lui de a nu lăsa să se vadă nimic. Atunci, Anthony îl luă de braţ.

—Vino, bătrâne, îţi ofer un pahar şi în timp ce o să bem îmi explici totul pe îndelete.

Se îndepărtară în direcţia barului, urmaţi de Sidney Clott

şi de ceilalţi invitaţi, în timp ce Isis Gold se refugia într-un colţ ca să ia notiţe.

— Iată un indiciu, nu-i aşa, Max?

—Fără îndoială, Sophie, dar dificil de interpretat. S-ar părea că Anthony îl are la mână într-un anumit fel pe Bruno. Nu mai ştia pe unde să scoată cămaşa când i-a pomenit despre naufragiu.

—După materialele pe care le-am primit în privinţa lui Anthony, tatăl lui a dispărut pe mare acum patru ani şi el i-a moştenit averea.

— Dar asta nu are de-a face în nici un fel cu Bruno, cei doi bărbaţi s-au întâlnit aseară pentru prima oară. Şi el nu avea nimic de câştigat de pe urma acestei morţi.

Orchestra atacă o nouă melodie. Ted o prinse de braţ cu o mână fermă.

—Bine, m-ai evitat destul, acum vom putea dansa şi ne vom gândi împreună.

— Nu vreau să dansez. Vreau să mă duc în bibliotecă.

— O subită dorinţă de a citi?

— Vreau să revăd locul crimei. Vino!

— De acord, dar repede, fiindcă nu vreau să pierdem cina. E la fel de important!

Capitolul 6

în bibliotecă, Ted aprinse o lampă de birou, al cărei abajur difuza o lumină verde-albăstruie făcând atmosfera şi mai funebră.

Pe Cleo o trecu un fior şi îşi cuprinse cu palmele braţele goale.

— Nu ştiu de ce, dar locul ăsta îmi dă fiori pe şira spinării.

— De aceea mă aflu aici, scumpo, vino lângă mine să te linişeşti. Hai să începem cu o sărutare, asta mă inspiră întotdeauna.

Cleo începu să gândească tare, ca şi cum nu-l auzise.

— Deci, când s-a făcut din nou lumină, cineva a părăsit salonul, l-a atras pe Derek în bibliotecă, l-a înjunghiat când era cu spatele, şi a şters-o înainte de venirea lui Susan. Ea a zis că a intrat aici fiindcă auzise un zgomot când urca scara. E posibil...

Tăcu, îndreptându-şi privirea spre uşă.

— Nu ţi se pare ciudat? Deşi avea atâtea emoţii, s-a gândit totuşi să închidă uşa, fiindcă aşa era când am sosit noi, nu-i aşa?

— Deci ai prins un fir.

O asculta cât se poate de serios. Cleo se simţi uşurată. El nu încetase să se învârtească în jurul ei, cu privirea plină de intenţii precise, şi ei îi venise teribil de greu să se prefacă la nesfârşit că nu remarcă nimic. Dar acum, Ted intrase în joc şi nu se mai gândea decât la enigmă, încruntat.

— Poate că a fost un gest maşinal, mai ales dacă a găsit uşa închisă când a intrat. Dar e adevărat că n-ar fi putut auzi nimic fiindcă e din stejar masiv.

— Poate că nici nu e atât de nevinovată precum o credeam noi. N-a avut timp să comită crima, dar a putut fi complice.

Cleo se opri în faţa perdelelor şi, cuprinsă de o inspiraţie subită, trase cu toată puterea de ele.

— Ted, am tras cât am putut de ele, şi nimic... Cum ar fi putut un om în agonie să smulgă una?

— A făcut-o în cădere şi el e mult mai greu decât tine.

Ted ridică brusc capul, părând că i-a venit şi lui o idee.

Zâmbi.

— Păcat că nu s-a pus la bătaie titlul de Detectivul cel mai Prost din Lume, fiindcă l-am fi câştigat în mod sigur.

— Vorbeşte doar în numele tău. La ce te-ai gândit?

— Derek a fost înjunghiat în spate.

O întoarse pe Cleo şi o împunse cu vârful degetului între omoplaţi.

— Cam aici.

Luă un cuţitaş pentru hârtie de pe birou şi punctă cu vârful lui locul indicat.

— încearcă să-l atingi.

Cleo îşi răsuci braţul spre spate, se forţă să-l ajungă, dar imposibil.

— Nici Derek n-a putut, aminteşte-ţi ce mâini scurte

avea. De aceea nu avea sânge pe mâini.

— Şi?

— Atunci de ce era sânge pe perdele?

Cleo făcu ochii mari.

— E adevărat! Cum de am scăpat din vedere un detaliu atât de important?

— Se întâmplă şi celor mai buni, spuse Ted fără nici o umbră de modestie... în orice caz, asta înseamnă că Susan a minţit, ea e cea care a tras de perdea, după ce s-a murdărit pe mâni cu sângele lui Derek.

— De ce?... Ah, da! Ca să ne facă să credem că el mai trăia când l-a găsit.

— Exact. Deci, Derek era deja mort când a intrat ea. Şi iată cum se explică şi pana de curent. în acel timp a fost el omorât.

— Dar nu de Susan, care n-a părăsit salonul în acel timp, fiindcă am auzit-o vorbind.

— De acord, dar ea trebuie să-l ştie pe asasin.

— L-ai auzit şi pe Bruno în timpul penei de curent?

— Nu cred.

Cleo se trânti pe un fotoliu şi rămase gânditoare, cu capul în mâini.

— Rămâne în continuare suspectul nostru numărul unu, cu Susan drept complice. Trebuie să-l eliminăm pe Anthony, care vorbea cu Wendee.

— La urma urmei, poate că Bruno e, tocmai fiindcă e soluţia cea mai evidentă.

***

Dar se opri, fiindcă Cleo se comporta ciudat. Avea o

privire vagă şi repeta încet numele celor doi bărbaţi... Bruno Haines... Anthony Guy... apoi făcu ochii mari şi sări în sus.

— Necunoscutul din Nord-Expres?

— Un film formidabil, dar...

— îţi aminteşti intriga?

— Glumeşti. Doi bărbaţi se întâlnesc într-un tren. Unul dintre ei propune ca fiecare să omoare persoana pe care celălalt avea interes s-o facă să dispară. Crima perfectă, fără mobil, fiecare având un alibi beton.

— îţi aminteşti numele celor doi necunoscuţi?

— Aşteaptă...

El ridică brusc capul, fluierând.

— Doamne!... Guy Haines şi Bruno Anthony!...

—Aşa e! Iar aici îi avem pe Anthony Guy şi Bruno Haines!... Bruno era tulburat de povestea cu naufragiul. Asta m-a intrigat pe moment, dar acum totul se lămureşte. El l-a ucis pe tatăl lui Anthony pentru ca acesta să-l moştenească, şi, fiind îndrăgostit fără speranţă de Susan, i-a cerut complicelui său să-l asasineze în schimb pe Derek. Asta e, am descoperit!

—Ia-o binişor... nu se potriveşte chiar aşa de bine. Mai întâi, nici Anthony, nici Susan nu au părăsit salonul în timpul penei de curent, singurul care a făcut-o e Bruno.

— Deci revenim la el? Dar ce a fost cu numele astea?

Ted ridică din umeri.

—Poate o aiureală imaginată de Denton. Avem drep-

tul la un alt indiciu mâine, care ne va ajuta poate mai mult.

Se apropie de ea, o luă în braţe şi mâinile îi alunecară până la talie. Şopti cu o voce schimbată.

— Nu mai avem nimic de făcut până atunci.

Fără să vrea, Cleo se lipi de el. Mâinile lui erau atât de blânde. Se simţea atât de bine, totul era atât de bine, la fel ca sărutarea lor din ajun, şi după-amiaza asta petrecută în camera „lor“... satisfacţia profundă pe care o simţea întotdeauna când o atingea Ted...

îi simţi răsuflarea lângă ureche.

— Aş vrea să fiu în croazieră cu tine, să rămân cu tine când vom câştiga.

Un fior rece îi trecu pe şira spinării, readucând-o brutal în realitate. Ted nu se gândea decât cum s-o ducă de nas. Se trase instinctiv înapoi.

— Şi cum o să reglăm chestiunea pariului nostru?

Mâinile lui Ted se opriră brusc şi bărbatul se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Eu am făcut să avanseze cercetările noastre.

— O clipă! Cine a descoperit că Derek era mort când Susan a intrat în cameră?

— Cine a găsit numele şi...

Dar Ted n-o mai asculta, mulţumindu-se s-o privească pe femeia splendidă din faţa lui, care îşi scosese ghearele. N-ar fi trebuit să uite cât de combativă era, cât de mult dorea să învingă.

Ei bine, Cleo nu va scăpa atât de uşor! Fiindcă

aruncase mănuşa, el o va ridica!

Cleo văzu privirea lui Ted întunecându-se, maxilarele crispându-se. Nu se simţea deloc în apele ei. Trebuia neapărat să redevină o profesionistă, şi nimic altceva. Trebuia să se agaţe de ideea asta, să nu-şi uite propriile interese. Dacă nu, era pierdută.

— Ascultă, Ted, nu că aş ţine socoteala. Dar recunoaşte că n-am precizat suficient de bine condiţiile acestui pariu. Dacă o să găsim împreună vinovatul, care dintre noi va fi câştigătorul?

— Aşa e. Atunci, ce sugerezi?

— Simplu. începând din acest moment, fiecare va căuta pe cont propriu.

Ted îşi controlă cu greu vocea.

— De ce nu? Totuşi, genul ăsta de exerciţiu e nou pentru tine. Eşti sigură că te vei putea descurca singură?

Cleo explodă.

— La fel de bine ca şi tine! Nu e cazul să fii cu nasul pe sus şi să faci pe masculul feroce! E ridicol.

Din nou furia era dominanta principală a relaţiei lor.... Se sfidau din priviri. în cele din urmă, Ted se îmblânzi.

— Hai, Cleo! Să uităm toate astea, ştii foarte bine ce simt pentru tine. Vino, vrei?...

Cu o exclamaţie înăbuşită, ea îi întoarse spatele şi, cu bărbia ridicată, cu mersul semeţ, ieşi din bibliotecă. Nu fără a fi dat uşa de perete, trântind-o cu toată puterea.

Ted clătină din cap, nereuşind să-şi dea seama dacă se simţea frustrat sau iritat, sau dacă o admira pe femeia cu care se căsătorise.

Oftă.

— Ce caracter!

Trei e prea mult, câteodată chiar un pas e destul
Dar când faci doi în noapte
Comedia devine o tragedie
Aşa cum o arată discul cu cântece sfinte.

Cleo era enervată la culme. Se gândise tot timpul la acest catren stupid şi se săturase de el. Ochii i se închideau fără voia ei. îi era somn. Era adevărat însă că fusese o noapte grea.

Denton le distribuise acest ultim indiciu după cină şi ea nu reuşise să avanseze deloc. Imediat ce îl citise, Ted plecase în mare grabă, fără să-i arunce nici o privire lui Wendee care se apropiase de el, numai zâmbete.

Cleo era îngrijorată acum: nu reuşise să descopere sensul ascuns al acestor patru versuri, deci era pe cale de a pierde pariul. Şi gândul ăsta o îmbolnăvea.

Se simţea obosită, descurajată şi pe punctul de a abandona. Totuşi, ca întotdeauna în asemenea cazuri, energia şi dorinţa ei de a învinge fură mai puternice. Trebuia să se concentreze pe singura parte inteligibilă a mesajului: înregistrarea cântecelor sfinte. în oraş trebuia să existe un magazin cu discuri, aici era cheia enigmei. Repede...

Sări în picioare. Mai avea o şansă împotriva acestui concurent îngâmfat. Şi ce plăcut ar fi să facă să

plesnească băşica aşa-zisei lui superiorităţi masculine!...

Ted închise în urma lui uşa micului magazin. Avea pe buze un zâmbet de învingător, ochii lui străluceau. Nu mai trebuia să piardă o clipă. Fugi spre camioneta pe care o împrumutase de la han. Trebuia să dea cât mai repede de Denton. Până în prezent nimeni altcineva nu mai venise la magazin, se interesase cu discreţie de asta. Dar cineva putea sosi din clipă în clipă. Cleo, fără îndoială.

Cu coada ochiului recunoscu vechiul ei Ford venind în viteză şi abia avu timp să se ascundă în spatele tabloului de bord. Bun, îi vor trebui cel puţin zece minute ca să descopere. Aşa că trebuia să plece imediat.

Ted băgă cheia în contact... dar nu demară, de parcă era paralizat. Apoi, întrerupse contactul.

Măcar o dată în viaţa lui, trebuia să dea dovadă de inteligenţă. Cu noroc şi nimic altceva, câştigase dragostea lui Cleo şi, din prostie pur şi simplu, o pierduse. Nu era momentul să rupă legăturile pe care îi fusese atât de greu să le reînnoiască în acest weekend, înainte de cearta lor din noaptea trecută. Care nu avea prea mare importanţă: amândoi îşi ieşiseră fără rost din fire...

Ted rămase optimist, numai că trebuia să-şi revizuiască planurile.

Nu reflectase suficient la consecinţele eventualei lui victorii, care n-ar face decât s-o îndepărteze şi mai mult, mai ales dacă el punea mâna pe tot, inclusiv pe

drepturile lui Max şi Sophie.

Ted îşi dădu seama că nu mai are chef să lupte şi nici să câştige. Cleo conta mult mai mult decât toate astea. Din acest motiv trebuia s-o lase să ajungă prima la Denton, să-i ofere avantajul psihologic de care avea Cleo nevoie, ştia el asta, pentru a se întoarce la el fără nici o reţinere. Niciodată Cleo nu ar relua viaţa lor în comun de pe o poziţie de inferioritate.

Ted privea cheia de contact cu o expresie şovăitoare. Dacă pleca imediat, va fi învingătorul. Dacă nu, îi va lăsa pe Max şi Sophie să-i scape printre degete — cel puţin un milion de dolari — pentru o soţie care îl făcuse clar să priceapă că nu-l mai voia.

Bombăni, înjură, îşi spuse că e un prost notoriu... şi se duse la cel mai apropiat bar.

Cleo îi zâmbi vânzătorului.

— Aveţi discuri cu muzică religioasă?

— în fund, pe stânga.

Tânăra căută mult timp, cu nervozitate; nimic, nici o legătură cu suspecţii. De data asta, era la capătul puterilor. Era să renunţe definitiv, când îi veni o idee. Cam trasă de păr, e drept, dar în punctul mort în care ajunsese... dacă nu era vorba de o înregistrare propriu-zisă, ci de un titlu pe o mapă de disc?

Susţinută moral de această ultimă speranţă, reveni în grabă la vânzător.

— Aveţi un disc intitulat „Cântece sfinte“, dar care să nu conţină muzică religioasă?

Cu un surâs fugar, pe care ea îl găsi încurajator, el îi

arătă spre raft. în sfârşit, aici găsi foarte repede „Cântece sfinte“, o comedie muzicală, fotografiile actorilor şi, într-un colţ, aceea a lui Anthony Guy!... Imitatorul! Deci asta era meseria lui înainte să primească moştenirea!...

Scoase un oftat din adâncul pieptului şi simţi că o lasă picioarele. Se trânti pe un scaun. Dintr-o singură lovitură, totul se lumina.

Bruno îl omorâse pe tatăl lui Anthony, făcând din acesta un om bogat. în schimb, îi ceruse să-l omoare pe Derek, în speranţa că se va împăca astfel cu Susan. Dar neştiind că aceasta avea acum o legătură cu Anthony. Cei doi îndrăgostiţi se înţeleg să comită crima, dar să procedeze în aşa fel încât Bruno să fie acuzat în locul lor. Vor să cumpere un inel, iar Anthony îşi ascunde părul roşu şi imită accentul complicelui său.

în seara fatidică, Anthony iese din salon, deşurubează siguranţele de pe tabloul aflat exact în spatele uşii, apoi revine să poarte de unul singur o conversaţie cu Susan, a cărei voce o imită... în acest timp, aceasta urcă în bibliotecă, unde îi dăduse întâlnire lui Derek, având în poşetă pumnalul, scrisoarea pe care o primise acum câţiva ani de la Bruno, şi chitanţa pentru bijutier. îl omoară, îi bagă în buzunar scrisoarea şi chitanţa, coboară şi înşurubează siguranţele. îl găseşte pe Anthony în pragul uşii, după cum stabiliseră, în momentul în care ochii invitaţilor se obişnuiseră cu lumina. Pentru toată lumea, ea nu părăsise deloc încăperea.

Pe urmă, fiindcă ea îi ceruse să se întâlnească pe terasă, Bruno iese. Ea îi lasă timp în teorie, să urce şi să-l asasineze pe Derek, se întoarce în bibliotecă şi strigă...

Cleo era radioasă. Vânzătorul o întrebă:

— Aţi găsit ceea ce căutaţi, nu-i aşa? Dar atenţie, nu sunteţi prima, cineva a sosit înaintea dumneavoastră. Puteţi să-l bateţi dacă rulaţi repede fiindcă el conducea o camionetă.

Cleo se repezi afară. Era Ted, nu mai încăpea nici o îndoială. El nu mai avea maşină, fiindcă i-o ciocnise chiar ea în ziua sosirii. Trebuia să se grăbească, sperând că rabla aia o să-l lase pe drum. Coborî scările din patru în patru.

Dar, o dată instalată la volan, nu băgă cheia în contact.

De ce se simţea dintr-o dată atât de deprimată? Din contră, ar fi trebuit să jubileze. O descoperise pe vinovată şi pe complicele ei. Conducând repede, îl putea depăşi pe Ted şi, atunci, toate drepturile asupra lui Max şi Sophie i-ar reveni ei...

Atunci, de ce brusc se simţea atât de abătută? Dacă nu se hotăra imediat, Ted va face serialul televizat cu Wendee Tolliver ca vedetă. Asta voia ea?

Dar, de ce, în ciuda oricărei logici, nu era în stare să demareze, să întoarcă cheia în contact?

Şi brusc, surpriza... descoperirea... nu avea de fapt nici un chef să-l bată pe Ted! Voia să termine cu această căsătorie demn, fără conflicte meschine.

Şi pe urmă, certitudinea revelatoare, liniştitoare, că a-l lăsa să câştige însemna să se elibereze de obsesia de a dovedi fără încetare că îl merită, că este de aceeaşi valoare cu el. Asta o va elibera de trecut. De la prima lor întâlnire, fusese atât de surprinsă de prezenţa lui fizică şi talentul lui încât avusese întotdeauna sentimentul că trebuie să-şi dubleze eforturile pentru a se menţine la înălţimea lui. Şi se săturase de această perpetuă tensiune.

Cleo înconjură volanul cu braţul şi îşi sprijini capul de el. Era obosită, copleşită, derutată. Pentru prima oară de când Ted plecase la Hollywood, un adevăr esenţial se impuse: era la capătul puterilor!

Invitaţii se strânseseră să i-a ceaiul, ultimul, în cursul căruia va fi declarat învingătorul. Cleo nu putea înghiţi nimic. Cu moartea în suflet, îl aştepta pe Ted. Cu un mic râs nervos, îşi dădu seama că Wendee, la fel ca şi ea, nu-şi lua ochii de pe uşă.

în sfârşit, Ted îşi făcu apariţia, le făcu fiecăreia din ele un semn din cap, dar se instală mai la distanţă. Avea un aer indiferent şi plin de dezinvoltură.

Denton stătea în picioare, sprijinit de şemineu. Ceru să se facă tăcere. Cameramanii şi reporterii îl înconjurară.

— Doamnelor şi domnilor, am plăcerea a vă anunţa că ... Sidney Clott este câştigătorul.

Cleo fu gata să scape ceaşca din mână. îl privi necăjită pe Ted care o privea uluit. Amândoi îşi plecară ochii în acelaşi timp.

Cum de putuse Sidney să i-o ia înainte lui Ted care sosise primul la magazinul de discuri? Era adevărat însă că Sidney avea o maşină sport foarte puternică.

Probabil că Ted mai căscase gura pe undeva, după cum îi stătea în obicei. Avea un aer surprins, dar în nici un caz decepţionat. Se apropiase de ea cu un aer amuzat.

— Nu face mutra asta sinistră, draga mea, nu poţi câştiga întotdeauna.

— Mă întreb totuşi cum a făcut. Să ştii că îmi pare sincer rău pentru tine.

Toată duşmănia pe care i-o purtase dispăruse: nu mai erau concurenţi, ea abandonase lupta.

Totuşi nici el nu pricepea ce se putuse întâmpla. Dacă nu cumva, cu rabla pe care o conducea...

— Mulţumesc, e drăguţ din partea ta. Şi mie îmi pare rău pentru tine. Apropo, maşina ta mai merge?

— Da. E nasoală, dar ţine la drum. De ce? Te întorci la New York? Vrei să te duc eu?

De ce inima ei începuse să bată mai repede? Era în fond o propunere foarte normală.

— Da, mă întorc pentru un timp acolo. Dar nu vreau să te deranjez, du-mă doar până la gară.

— Nu-i nici o problemă, te duc eu. Ah, nu, nu pot, trebuie să merg întâi până la Long Island, fiindcă e aniversarea părinţilor mei şi toată familia se reuneşte acolo.

— Asta e! Oricum îţi mulţumesc pentru propunere.

Dar Cleo fu cuprinsă de un impuls neaşteptat.

— Vino cu mine, vor fi încântaţi să te vadă şi vom ajunge la New York pe la miezul nopţii.

îşi aminti însă în acel moment că marile întâlniri de familie fuseseră întotdeauna o corvoadă pentru el.

— Dar, dacă preferi, te pot lăsa la gară.

Ted ezita. Sigur că îi va fi foarte greu să-i suporte pe toţi Delany laolaltă, dar asta îi va da ocazia să fie mai mult împreună cu ea. Era gata să accepte, când un şofer în uniformă se apropie de el.

— Domnule Creighton, domnişoara Tolliver m-a trimis să vă anunţ că limuzina ei vă aşteaptă.

— Spune-i domnişoarei Tolliver...

Dar Wendee nu-l lăsă să termine.

— Ted, eşti gata? Eu sunt, după cum vezi.

— Wendee, eu...

— Ce faci, Cleo? îmi pare rău că n-ai câştigat, fiindcă ţi-ar fi prins bine. Iar lui Ted puţin îi păsa de concurs. Am băut o cafea în această după-amiază în oraş şi era extrem de destins, bine dispus, a rămas cu mine câteva ore, lucru de care nu mă plâng, ba dimpotrivă.

Cleo nu-şi putea crede urechilor. Deci el uitase totul fiindcă nu se putuse despărţi de fata asta... Ce dragoste nebună...

Cleo era sigură că se va putea stăpâni şi că va reuşi să adopte tonul amabil şi dezinvolt care se cerea. Deşi avea inima grea şi-i era necaz că se înşelase în aşa hal. S-o ducă mironosiţa asta de nas...

— Bine. Trebuie să plec, părinţii mei mă aşteaptă

şi...

Ted se grăbi să intervină.

— La revedere, Wendee, accept invitaţia ta cu plăcere, Cleo. Aşteaptă să mă duc să-mi iau bagajul.

O cută verticală apăruse între sprâncenele lui Wendee.

— Ţi l-am pus în portbagaj, Ted, şi nu ştiu unde e Robert. El are cheia.

Adoptă aerul ei de fetiţă pierdută.

— în sfârşit... mă duc să-l caut.

Cleo rosti cu greutate.

— Nu te osteni, Wendee! Rămâne pentru altă dată, Ted. La revedere, fiindcă eu mă grăbesc.

Ted o privi îndepărtându-se, mândră, cu spatele drept, fără să arunce nici o privire în urmă. Dar el nu-şi putea desprinde ochii de la ea, plini de tristeţe şi regret. Ratase totul în acel weekend. Dacă ar fi avut mai mult timp...

Wendee ridică ochii spre el, cu un zâmbet nesigur. Micul rid dintre sprâncenele ei dispăruse.

— Eşti gata, scumpule?

Ted se uită urât la ea; i-ar fi făcut plăcere să-i sucească gâtul.

— Bineînţeles, fetiţo, şi te rog să mă laşi la gară.

Capitolul 1

în acea zi, Cleo se simţea mai bine. în sfârşit, aproape. în orice caz, mult mai bine decât în ultimele două săptămâni.

Greşise rămânând închisă în casă în tot acest timp, plângându-şi de milă. Cum nu-i mai rămăsese decât munca, se cufundase în ea cu energia obişnuită. începuse o nouă carte, sau mai degrabă încercase. în fiecare dimineaţă se înhăma la treabă, în căutarea unei idei trăsnet de început. în ciuda unei stacane de cafea, inspiraţia nu voia să vină deloc. Se învârtea prin cameră ca un leu în cuşcă, şi coşul ei de hârtii era plin de ghemotoace mototolite cu nervozitate.

De fapt, deşi refuza să recunoască, nu era capabilă să se concentreze. Şi totul era din vina lui Ted, bineînţeles. De ce revenise pentru cincisprezece zile la New York, după acel weekend nefericit? Ea ştia că el se află aici, foarte aproape, în acelaşi oraş, în vechiul „lor“ apartament. Şi degeaba se dojenea singură, nu se putea gândi decât la el.

Fără voia ei, aceeaşi întrebare revenea mereu: ce făcea el în acel moment? Şi-l imagina: cum Ted nu lucra, se ducea la petreceri, vizita galeriile de artă, juca baschet şi mai ales se ducea să vadă filme vechi în sălile de cinematograf specializate în acest gen.

Şi nu îi telefona. De altfel, bine făcea, fiindcă ea asta voia.

Dar în fond, era mai greu pentru ea acum decât

când el se afla la cinci mii de kilometri distanţă. Dacă Ted s-ar hotărî vreodată să revină la New York, se întreba dacă ea ar suporta asta.

Când editorul ei, Ellison, îi telefonase ca s-o invite la masă, acceptase cu bucurie, uşurată că are o scuză să părăsească apartamentul şi viitoarea carte. Se simţea extrem de bine şi fără nici o umbră de remuşcare în timp ce traversa Central Park cu un pas vioi.

îi plăcea această insuliţă de verdeaţă păstrată cu grijă în mijlocul marelui oraş. în acea zi, strălucea sub soarele verii. Toate nuanţele de frunze, de la verde la rubiniu, împodobeau arborii ornamentali. Iarba peluzelor era bine tunsă, soarele strălucea şi o briză blândă îi mângâia faţa şi mâinile.

Se simţea parcă în aer o ameninţare îndepărtată, a sezonului rece. Ici şi colo, frunze îngălbenite căzuseră pe alei. în unele locuri, iarba nu mai era aşa deasă. Iar căldura nu te mai toropea ca înainte.

Dar această incertitudine, această vulnerabilitate a naturii, făceau clipa să pară unică. încetinise pasul — fiindcă avea destul timp — şi se lăsă pătrunsă de linişte, care i se părea un privilegiu oferit numai ei.

Se simţea înviorată, trăgea adânc aer în piept si parcă toate neliniştile si grijile ei rămăseseră în urmă. Foile albe si lipsa de inspiraţie erau departe de ea. Se mai gândea şi acum la Ted, dar cu indulgenţă, cu detaşare şi, pentru prima oară de la întoarcerea la New York, îi era o foame de lup.

***

Din fericire, Ellison aranjase perfect totul. Masa era excelentă şi Cleo mânca din toate cu poftă. Ea nu făcea fiţe ca păpuşile alea de la Hollywood care se credeau obligate doar să ciugulască din caviar, ca să demonstreze tuturor că sunt sătule să mănânce aşa în fiecare zi.

Editorul ei o privea cu invidie.

— De când n-ai mai mâncat?

— Ghiceşte! Ce drăguţ din partea ta, Ellison, să mă răsfeţi aşa.

Nu se lăsa ea înşelată de acest schimb de banalităţi. Va ajunge el şi la lucruri mai serioase după desert, când va fi sătulă, deci mai maleabilă. Ii cunoştea metodele.

In sfârşit el tuşi ca să-şi limpezească vocea, preliminariile fiind terminate.

— Voiam să te văd, Cleo, fiindcă am avut ieri o discuţie cu Ted.

Cleo oftă. Şi ea care sperase să nu mai audă mult timp vorbindu-se despre el... Deja agasată, se decise să nu facă nimic ca să uşureze lucrurile.

— E normal, doar eşti şi editorul lui, deci îi vorbeşti, nu mi se pare nimic deosebit.

între ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Fiecare îşi dădea seama că celălalt era jenat. Ellison aştepta ca ea să-şi revină din surpriză, pe care o ştia neplăcută. Iar Cleo nu mai vedea ce ar fi putut să-i mai spună şi se gândea...

... Ea şi Ted încă nu se cunoşteau când i se

adresaseră lui Ellison, care era şi el la începutul carierei, fiindcă nici un alt editor nu voise să-i contacteze. Dar avuseseră noroc. El devenise foarte repede unul dintre cei mai buni editori din New York. Deşi nu părea. întotdeauna avea cel puţin câteva pete pe cravată, atunci când catadicsea să-şi pună una. Şi Ted era gata să parieze că veşnica lui haină de tweed data din timpul studiilor universitare. Totuşi, era de o inteligenţă extraordinară, pe care o ascundea în spatele unor obraji dolofani şi al unei priviri întotdeauna puţin mirate. Susţinea că dificultăţile meseriei lui şi cinele de afaceri prea îmbelşugate îl vor forţa să se retragă timpuriu din activitate. Şi avea abia treizeci şi cinci de ani...

Pentru moment Ellison era absorbit de contemplarea ceştii de cafea.

— S-a hotărât să rămână la New York.

Cleo îşi muşcă buza de jos. Categoric, nu avea deloc noroc. Se întâmplase lucrul de care se temea cel mai mult. Nu făcu nici un comentariu, dar plăcerea de a trăi, pe care tocmai şi-o regăsise, dispăruse complet.

Tot cu ochii pironiţi în ceaşca lui, dar decis să meargă până la capăt, Ellison continuă.

— Are o idee, un nou proiect.

— Ah...

Cleo nu era uşor de manipulat, era imposibil să obţină de la ea cea mai mică reacţie, sau măcar să-i stârnească puţin curiozitatea. înţelese că era supărată şi că indiferenţa — fără îndoială prefăcută — era singura

ei armă de apărare. Totuşi, rezistă tentaţiei de a se opri în acest punct, doar îi promisese lui Ted să meargă până la capăt.

— Da, o altă carte.

— Aha. Şi de ce m-ar privi pe mine asta?

— Cu Max şi Sophie.

—înţeleg, are nevoie de acordul meu. Ei bine, poţi să-i aduci la cunoştinţă că...

— Nu înţelegi. Vrea s-o scrie împreună cu tine.

De data asta, el îşi ridicase capul ca să-i studieze reacţia. Cleo se înroşi, păli, trebuind să pună ceaşca jos, fiindcă îi tremurau mâinile. Trase adânc aer în piept, deschise gura, dar nu putu să vorbească imediat. Oh, nu! Era de neconceput, era îngrozitor! Ted îşi pierduse capul, sau era vorba iar de una din combinaţiile lui viclene... ca la han. Se înroşi din nou. Dar el nu ştia că ea se jurase că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Dacă voia să dea frâu liber instinctelor lui primare, o avea pe Wendee care abia aştepta. Atunci, de ce o bătea pe ea la cap? Bun, situaţia asta echivocă durase destul. Mâine se va duce să consulte un avocat. Şi când va primi actele de divorţ, Ted va înţelege în sfârşit că nu mai era decât fostul ei soţ şi că trebuia s-o lase în pace.

Ellison îi lăsă timp să se calmeze. Ştia că se înfurie uşor dar îi trece repede.

Cleo închise ochii, trase aer în piept de mai multe ori, strânse din pumni, îi deschise cu încetinitorul, apoi reuşi să zâmbească. Un zâmbet tremurat dar curajos.

Vocea ei era sigură.

— E imposibil şi el ştie asta.

Ellison evita cu grijă s-o ia prea din scurt.

— Ted mi-a spus că e sigur că vei refuza la început. Dar ar dori să te gândeşti în linişte la propunerea lui. A avut o idee formidabilă pentru început.

— Da?! Spune-mi-o totuşi!

— E încă ceva vag, va trebui să mai lucreze mult la ea, dar pentru asta are nevoie de tine.

— Pentru partea sentimentală?

— Poftim?!

— Nimic. Continuă.

— O să-ţi explice el mai bine decât mine. însă de pe acum este sigur că, la sfârşit, Max şi Sophie vor divorţa.

— Cum?! Imposibil!

Cleo protestase fără să vrea. Se simţea rănită în adâncul sufletului ei. Max şi Sophie erau mai mult decât nişte personaje fictive, cel puţin pentru ea. Cum de se putea gândi Ted la despărţirea lor?

— Nu eşti de acord? Totuşi, mie mi se pare că oferă nişte excelente posibilităţi din punct de vedere dramatic.

Ea preferă însă să răspundă pe ocolite.

—Ted nu-şi dă seama. Cum am putea lucra din nou împreună când noi n-am reuşit să ne înţelegem nici măcar în timpul weekendului petrecut la Denton?

— Totuşi, el mi-a spus că într-o după-amiază totul a mers perfect între voi, ca pe vremuri.

— Dar ţi-a povestit şi cum s-a terminat sejurul?

Plecase capul ca el să n-o vadă înroşindu-se.

— Vrea să lucrăm prin corespondenţă?

— Nu, bineînţeles că nu, recunoaşte că n-ar fi deloc practic.

— Ellison, nu mai pot să lucrez cu Ted, nici măcar nu mai pot sta în aceeaşi încăpere cu el. Spune-i că refuz.

El ridică din umeri, cu un zâmbet liniştitor.

— Nu te ambala. Nu eşti obligată să-mi dai imediat răspunsul. De ce nu iei masa cu el, ca să discutaţi? Ted aşteaptă telefonul tău.

— O să văd.

—Asta e. Nu vreau să te grăbesc sau să te oblig să faci ceva. Recunoaşte că n-am făcut niciodată asta. Dar, fii sinceră şi admite că ideea ta cu călugăriţa Marie-Clarie n-a fost prea strălucită. Cartea nu se vinde rău, dar nu e best-seller-ul pe care l-ai putea scrie împreună cu Ted. însă, dacă nu vrei, nimeni nu te forţează. Dar merită să te mai gândeşti puţin, de acord?

— Am înţeles.

***

„Creighton/Delaney“... Cleo se întreba de ce Ted nu pusese o placă nouă, numai cu numele lui. Oroarea lui faţă de orice schimbare fusese împinsă cam departe în această împrejurare...

Ea nu mai pusese niciodată piciorul în acest apartament după plecarea lui Ted la Hollywood, când se întorsese să locuiască în casa ei, nu fără o anumită

usurare. Singură acolo sus, unde totul îi amintea de el, unde cel mai mic obiect făcea să-i bată inima si îi aducea lacrimile în ochi, n-ar fi rezistat. întreprinzătoarea Cleo preferase să fugă si, chiar si după aceea, evitase si să treacă pe acea stradă, prin acel cartier, de teamă că amintirile frumoase o vor face să-şi uite pe moment durerea, pentru ca apoi aceasta să revină cu si mai multă acuitate.

Şi uite că acum se afla aici, pe această stradă si chiar în faţa usii imobilului, pe punctul de a intra pentru a lua masa cu fostul ei soţ!

N-ar fi crezut niciodată că o să facă asa ceva. N-ar fi trebuit să se lase antrenată în toată povestea asta. Dar Ted era abil. După o discuţie de un sfert de oră la telefon pentru alegerea unui restaurant, el îi sugerase, ca si cum era lucrul cel mai natural din lume, să mănânce la el ceva pregătit la bistroul din colţul străzii, evident acelasi ca pe vremuri. Vor putea sta mult mai linistiţi de vorbă si nu era cazul să facă o problemă din asta. Ca să nu pară demodată, Cleo acceptase dar acum regreta, fiindcă a lua masa singură cu el, în apartamentul „lor“, era o greşeală.

în sfârşit... era prea târziu să mai dea acum înapoi. Holul... zugrăveala puţin scorojită... se simţi slabă, prostesc de sentimentală şi parcă o lăsa şi inima.

Cinci etaje de urcat, dar parcă erau cincizeci. La fiecare treaptă o amintire... Dimineţile când sosea la lucru, cu o pungă de cornuri în mână şi cu teama că va

auzi din nou un episod din aventurile sentimentale ale lui Ted. Ziua ploioasă în care se mutase la el, când Ted alunecase pe treptele umede şi scăpase veioza la care ea ţinea atât de mult, aerul lui vinovat şi... felul cum o consolase.

Noaptea în care împlinise treizeci şi patru de ani, când el ţinuse cu orice preţ s-o ducă în braţe ultimele trei etaje. Şi se prăbuşiseră pe palierul lor, cuprinşi de un râs nebun. Ea îl liniştise: în ciuda vârstei lui înaintate, era bărbatul cel mai frumos şi cel mai puternic din New York. Apoi deveniseră brusc gravi, buzele lor se contopiseră şi abia avuseseră timp să mai intre în casă... dar nu şi să ajungă până la pat...

Cleo se opri şi se sprijini o clipă de balustrada scării. Simţea că i se învârteşte capul şi abia mai respira. Nu mai era în formă, asta era tot. Se cunoştea că nu mai făcuse jogging în fiecare dimineaţă. Doar duminica, din când în când... înainte era în stare să urce cele cinci etaje sărind din două în două trepte, fără să se oprească.

Se încruntă. Da, dar atunci fugea spre el. Iar acum se târa fără nici o tragere de inimă, ca să mănânce împreună cu fostul ei soţ.

Un şuierat strident o făcu să tresară şi îi alungă gândurile. Ridică ochii. Ted se aplecase peste balustrada de la etajul cinci.

— Crezi că o să ajungi înainte de lăsarea nopţii?

Ted îi aruncă o frânghie de rufe.

— Vrei să te trag până aici?

Dar Cleo era prost dispusă şi nu gustă gluma lui.

— Dacă ţi se pare timpul prea lung, scoate-ţi cămaşa şi dansează cu ea deasupra capului.

Era sfatul favorit al bunicii ei, pe care îl dădea nepoatelor când se plângeau că nu ştiu ce să facă şi se plictiseau.

— Uite.

Un tricou îi căzu în cap. Ted dispăruse. Cleo ridică din umeri şi reluă urcatul scărilor. Ar fi trebuit să-şi închipuie că întâlnirea lor nu va fi una obişnuită.

Sună la uşă. Ted deschise, cu bustul gol, părând că se simte foarte în largul lui.

— Ti-ai uitat cheia?

Cleo înghiţi în sec, evitând să se uite la el.

— Am aruncat-o acum şase luni.

Vocea lui Ted era înăbuşită de tricoul pe care tocmai şi-l trăgea pe cap.

— Nu e nici o problemă, o să-ţi fac alta. O să ai nevoie de ea când vom lucra din nou împreună.

— Nu te grăbi, fiindcă lucrurile n-au fost încă aranjate.

El ignoră cu calm faptul să fusese astfel pus la punct.

— Preferi ton sau friptură?

— Ton.

Cleo intră. Fiindcă Ted fusese întotdeauna alarmat de perspectiva celei mai mici schimbări, după cum se şi

aşteptase, apartamentul rămăsese exact acelaşi, numai că era mai multă dezordine.

Era o încăpere imensă, foarte înaltă, pe care el o împărţise cu ajutorul etajerelor cu cărţi şi al mobilelor aranjate cu un gust plin de îndrăzneală. Bucătăria era despărţită de rest printr-o tejghea lungă de lemn, pe care o făcuse cu mâna lui. Peste tot covoare orientale splendide, singurul lux în faţa căruia nu putea rezista. Multe cărţi nu mai încăpuseră pe rafturi şi stăteau grămadă pe mese.

Cleo examină cu atenţie fiecare amănunt, dar evită să privească spre scara care ducea la debaraua pe care el o amenajase, transformând-o în dormitorul lor. Tinerei femei îi plăcuse atât de mult să se trezească acolo dimineţile, deasupra apartamentului tăcut, lipită de trupul musculos al lui Ted, care avea pielea atât de catifelată, cu excepţia obrajilor aspri din cauza bărbii care creştea foarte repede. Dar nu era o senzaţie neplăcută.

împinse deoparte hârtiile şi cărţile ca să-şi facă un loc pe canapea.

— Totul e la fel... şi bine întreţinut.

Ted luă un aer modest.

— Am făcut curăţenie generală în onoarea ta. Ton nu am, dar o să avem o friptură pe cinste. Atenţie la muştar, e ca dinamita.

Cleo se simţea încă prea emoţionată ca să mănânce ceva, dar bău puţin ceai.

— Deci l-ai văzut pe Ellison? Ce părere ai despre ideea mea?

— Deşi e cea mai proastă pe care ai avut-o în ultimul timp, i-am promis că o să te ascult.

— Mulţumesc. Să ştii că îţi înţeleg ezitarea. Dar sunt convins că putem s-o facem. La urma urmei, lucrurile n-au mers chiar atât de rău în timpul faimosului weekend.

— Glumeşti!... în cele din urmă a trebuit să ne despărţim.

— Fiindcă eram în Connecticut şi asta mă făcea să mă simt nervos; tu ştii: eu şi la ţară...

—Ştiu, pentru tine „la ţară“ înseamnă imediat ce se termină strada.

îşi amintea de panica de care fusese cuprins în ziua când ea visase cu voce tare să se mute la ţară şi să-şi întemeieze acolo o familie. Crezuse că groaza lui de a avea copii va trece cu timpul, dar nu... Pierderea părinţilor lăsase în sufletul lui o rană adâncă, după care nu-şi mai revenise niciodată complet. Cleo sperase că dragostea ei va fi destul de puternică pentru a umple până la urmă golul îngrozitor care îi întunecase copilăria şi adolescenţa, dar acum nu-şi mai făcea iluzii.

— Poţi să-mi schiţezi puţin planul tău?

în timp ce el îi vorbea, Cleo îi evita privirea şi îl asculta cu un deosebit interes.

Era adevărat că era bun. Şi lui Cleo îi plăcea ideea. Şi mai mult chiar, abia aştepta să se apuce de treabă.

Deja în mintea ei modifica unele lucruri, umplea golurile, şi când îşi imagină o altă întorsăturtă a intrigii, ştiu că deja se hotărâse.

Se exprimă totuşi cu reticenţă.

— în linii generale merge. Totuşi, un punct esenţial: nu sunt de acord în privinţa divorţului dintre Sophie şi Max.

— De ce? Partea emoţională capătă mai multă greutate.

— N-ar putea pur şi simplu să aibă nişte probleme şi să se despartă pentru un timp?

Ted îşi întoarse capul pentru ca ea să nu poată observa cât era de satisfăcut. Nu numai că va lucra împreună cu el — chiar dacă ea nu-şi dădea încă seama că aşa va fi — dar divorţul o deranja. Ceea ce şi sperase în adâncul sufletului. Aceste două personaje erau creaţia lor, copii lor, puţin din ei înşişi. Dacă ea nu voia ca aceştia să se despartă definitiv, asta însemna în mod sigur că nu se gândea nici la un divorţ între ei doi.

Prefăcându-se oarecum nemulţumit, îi făcu o concesie.

— Bun, o să vedem pe parcurs. Când vrei să începem? O să pun la loc masa noastră de lucru lângă fereastă...

— Aşteaptă un pic. Ce părere ai despre apartamentul meu?

Ted dădu dovadă de o politeţe ieşită din comun.

— Arată foarte bine, mobilat cu mult gust...

— Ştii ce vreau să zic. De ce să nu lucrăm acolo? în fond, calculatorul acolo este.

— La fel de bine îl putem aduce aici cu un taxi.

Cleo ridică din umeri cu o enervare deloc prefăcută.

— N-ai putea să te urci tu într-un taxi?

— E mai bine aici. De ce să schimbăm? Ştiu că te simţi puţin nervoasă la gândul că te vei afla numai cu mine în apartamentul nostru... meu. Nu-ţi face griji, o să rămân tot timpul îmbrăcat din cap până-n picioare şi de o corectitudine cum nici nu-ţi trece prin minte. De altfel, uite, o să baricadez scara ca să nu fii tentată.

— Eu? Tentată? Asta-i culmea...

— în Connecticut ai fost.

— Dar nu repet niciodată aceeaşi greşeală.

Ted se ridică brusc şi se apropie de fereastră ca să privească trecătorii. Nu voia ca ea să vadă cât de mult îl rănise replica ei. După-amiaza „lor“, în „camera lor“, o greşeală!...

Acum era sigur că va trebui s-o ia mai uşurel pe viitor. Cleo nu-i va ceda cât ai bate din palme. Şi părea hotărâtă să recâştige de fiecare dată terenul pierdut, ba şi ceva în plus dacă era posibil.

Ar fi o prostie din partea lui s-o bruscheze. Trebuia s-o recucerească încetul cu încetul, mult mai încet decât îşi închipuise. îi trebuia timp. Max şi Sophie i-l vor oferi.

în plus, reţinuse lecţia primită în acel weekend şi abandonase atitudinea lui combativă. Chiar dacă nu câştigase Cleo, el sperase sincer că ea va fi

câştigătoarea. Cu o nesfârşită răbdare, îi va arăta că între ei se vor putea stabili nişte relaţii noi, fără certuri, fără lovituri pe sub centură. O pornise cu stângul, dar va şti să-şi reamintească asta şi să rămână amabil, politicos, plin de profesionalism.

Se întoarse spre ea.

—Bine. Cartea asta e mult prea importantă pentru noi. Atunci, muncă şi nimic altceva în afară de muncă. De altfel noi am început prin a fi buni prieteni. Cu puţină bunăvoinţă, vom putea reveni la punctul de pornire, ce zici?

Cleo îşi înăbuşi un râs amar. Prietenia nu avea nimic de-a face cu ceea ce simţea pentru el. în acest nou joc, ea risca să rămână pentru totdeauna cu inima frântă, să fie supusă unei încercări pe care n-o va putea depăşi.

Dar ea avea curaj. Şi se schimbase. îşi dăduse seama că nu mai voia să-l înfrunte pe Ted, să poarte în permanenţă un război cu el doar pentru a-şi dovedi ei însăşi cât valora. întorsese această pagină în ziua în care înţelesese faptul deşi era femeie inteligentă, modernă şi spirituală, îl pierduse.

Dacă el putea să facă asta, adică s-o ţină la distanţă cât vor fi atât de aproape unul de celălalt, timp de luni de zile, va reuşi şi ea, fără probleme.

Dădu din cap, îl privi drept în ochi şi rosti cu o voce egală:

— De acord, Ted, ţi-ai găsit o asociată.

— Formidabil!

El zâmbi şi se apropie de ea, întinzând mâna. Inima lui Cleo începu să bată nebuneşte. Oare o va lua în braţe? Dar nu, el îşi luă doar farfuria cu friptură.

Căldura care începuse să-i încingă sângele dispăru încetul cu încetul. îşi mesteca gânditoare carnea, privirea ei îndreptându-se din când în când spre Ted care înghiţea nişte îmbucături enorme.

Strânse din buze. Când se uita la el, nu se putea împiedica să... Dar nu era nici o problemă, hai să fim serioşi!

Capitolul 8

Cum făcuseră ca să nu cadă unul în braţele celuilalt? Era un mister, dar reuşiseră.

Lucrau de dimineaţa până seara, mâncau pe colţul mesei din salon, fără să înceteze să urmărească paginile sau rândurile care apăreau pe ecranul albăstrui al calculatorului. Se plimbau de colo până colo prin cameră, improvizau dialogurile, îşi ofereau politicoşi frişca pentru cafea, se felicitau pentru o frază bine adusă din condei şi vorbeau rareori despre altceva.

Cu o grijă scrupuloasă, menţineau o atitudine strict profesională.

***

Noiembrie trecu foarte repede. Noaptea cădea din ce în ce mai repede şi Ted aprindea lămpile pentru a putea să-şi continue lucrul. Luară o pauză ca să iasă afară să admire primii fulgi de nea, trotuarele imaculate la început, maşinile acoperite de un strat alb, şi se grăbiră să se întoarcă în casă la căldură înainte ca străzile să se acopere de o mâzgă cenuşie pe care roţile maşinilor o aruncau în toate părţile, stropind la întâmplare oameni, pereţi şi tot ce le ieşea în cale. îi luă cu frig şi le clănţăniră dinţii la prima scădere mai vertiginoasă a temperaturii, urmată de o perioadă de frig îngrozitor care dură o săptămână. Şi făcură amândoi deodată guturai.

Şi apoi veni Crăciunul...

***

— Nu te mişca! Rămâi aşa, cu capul plecat, în timp

ce... Cleo! Te-ai mişcat!

— Nu!

— Ba da! Acum stai liniştită!

Cleo rămase în poziţia respectivă. Privea lapoviţa care cădea în Long Island. Valuri cenuşii, cu crestele înspumate, se spărgeau de mal. Gheaţa începuse să se topească pe plajă, de-a lungul apei. Nişte insuliţe de noroi negru se zăreau ici- colo pe iarba verde a peluzei care începea de la veranda casei şi continua până la ocean. în unele locuri, zăpada se încăpăţâna să nu se topească, persistând sub forma unor dâre de un alb dubios. Arborii desfrunziţi se clătinau, suferind parcă în bătaia vântului rece. Cerul era foarte jos, părând îngreunat de norii gălbui. Era totuşi Crăciunul, dar un Crăciun ratat, plin de tristeţe.

Stând în faţa ferestrei, Cleo găsise o plăcere perversă în contemplarea acestei privelişti lipsite de orice frumuseţe, nespus de conştientă de singurătatea sa.

Dar mama ei dăduse buzna împreună cu aparatul de fotografiat, se extaziase în faţa profilului fiicei sale, a simfoniei în alb, gri şi negru a peisajului de afară, şi făcea fotografie după fotografie.

Kit Delaney fusese moaşă toată viaţa şi începuse să fie pasionată de fotografiat la pensie. întâi făcuse instantanee cu peisajele schimbătoare din Long Island, unde se afla casa lor, apoi făcuse prim-planuri cu soţul şi fiicele ei, şi sfârşise prin a face din acest hobby o a doua meserie, specializându-se în clişee cu părinţi

fericiţi admirându-şi nou-născuţii. Activitatea ei devenise mult mai mult decât un mod plăcut de a-şi pierde timpul şi toţi fuseseră nevoiţi să recunoască faptul că avea ochi.

Din nefericire, îşi exercita talentele în momentele cele mai nepotrivite, când cineva încerca să citească o carte captivantă, să facă o prăjitură după o reţetă complicată, sau pur şi simplu era cu ochii cârpiţi de somn.

Şi atunci când Cleo se complăcea în propria ei tristeţe, fusese nevoită să nu se mai mişte ca să se transforme în model: „Femeie într-un peisaj de iarnă“, „Studiu de melancolie“...

— Mămico, de ce nu te-ai hotărât mai degrabă să împăiezi foci?

Kit râse din toată inima, puse pe măsuţă aparatul de fotografiat şi se aşeză pe canapea alături de fiica ei.

— O... cât de obosită mă simt!

— Deja? La ora opt dimineaţa?

— Toate pachetele astea pentru Crăciun mă epuizează... Şi culmea, tatăl tău s-a hotărât să ne pregătească un mic dejun formidabil. Ceea ce implică un zdrăngănit infernal de cratiţe, tigăi şi capace. Parcă e o muzică africană. în sfârşit... cred că până mâine dimineaţa e gata.

Cleo făcu gestul să se ridice.

— Mă duc să-l ajut.

Mama ei o obligă să se aşeze la loc.

—Nici să nu te gândeşti! îi place la nebunie. De

altfel, el m-a dat afară din bucătărie. Şi am profitat de ocazie, fiindcă vreau să-ţi vorbesc.

Cleo bău puţină cafea şi îşi privi ceaşca.

— Aha! în ce problemă?

Dar ştia foarte bine despre ce e vorba.

— Nu face pe tâmpita! Ce naiba ai? îmi tot repeţi că totul e în regulă: cartea voastră, relaţia ta cu Ted, filmul lui.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi cu tine ce nu-i în regulă? Ai o mutră de speriat. Şi te tot fâţâi fără nici un rost prin casă de când ai venit.

— Crezi că...

Kit repetă pe un ton ce nu admitea replică:

— Te tot fâţâi fără nici un rost prin casă de când ai venit, spunând tot timpul că totul e în regulă. E ceva derutant şi din ce în ce mai monoton.

— Cred că e din cauză că sunt foarte obosită, asta-i tot. Am lucrat din greu. îmi pare rău că v-am stricat cheful ţie şi lui tata, dar o să fac un efort, o să vezi.

Kit o fixă cu privirea de care se temea Cleo cel mai mult pe vremea când era o puştoaică insuportabilă: ochiul unei mame căreia nu-i scapă nimic, căreia era imposibil să-i ascunzi ceva... Doamne, ce enervant era!

— Mămico, te asigur că totul e în regulă cu mine.

Kit se strâmbă.

— Dacă promiţi că o să ştergi această expresie din vocabularul tău, îţi jur că o să te las în pace.

Luă ceaşca lui Cleo, bău o înghiţitură, apoi întrebă

cu o mutră nevinovată:

— Unde îşi petrece Ted Crăciunul?

— La Nashville, la bunica lui. Ne-am gândit că e o idee bună să luăm o săptămână de concediu. Suntem în avans faţă de graficul pe care ni l-am făcut şi ne putem permite să ne odihnim puţin. Şi e bine să laşi pentru un timp o carte pe care tocmai o scrii, fiindcă acest răgaz îţi oferă noi perspective...

Cleo îşi lăsă fraza în suspensie, dându-şi seama că era în stare să spună orice ca să evite un subiect arzător, şi că mama ei nu se lăsase păcălită.

Aceasta o privi fix, oftă, îi înapoie ceaşca şi se ridică.

— O să te las în pace. îmi vine greu să nu te trag de limbă. Ştii cât de mult îmi place. Aşa că poţi să consideri asta drept un cadou de Crăciun.

— îţi mulţumesc, mămico.

Cleo zâmbi. După ce îi aruncă o ultimă privire neliniştită, mama ei părăsi încăperea. îi era recunoscătoare că nu mai insista cu întrebările. Avea o stare ciudată de spirit, bineînţeles, dar nu îndrăznea să examineze mai de aproape motivele. Desigur că nu putea ignora faptul că totul era direct legat de Ted, dar prefera să nu insiste asupra acestui aspect. La urma urmei, fiindcă ea se comporta ca un adult responsabil, nu se putea înşela în privinţa asta. Poate că era puţin cam simplist ca raţionament, dar nu avea ceva mai bun de care să se agaţe.

Reveni la peisajul dezolant din spatele ferestrelor. Zăpada, plină încă de promisiuni de dimineaţă, cădea

acum pe jumătate topită, făcând să dispară stratul subţire deja depus.

— O imagine care îmi convine perfect.

Şi de data asta vorbise singură, cu voce tare. Se strâmbă. Trebuia să se dezobişnuiască de acest obicei ridicol. Şi în plus să înceteze să se mai înduioşeze asupra propriei sale soarte. în fond, cazul ei era banal, acela al unei persoane adulte căreia nu i-au mai rămas decât părinţii ca s-o scape de singurătate. Şi de ce să se simtă înciudată fiindcă fostul ei soţ cu care rămăsese între patru ochi aproape două luni, îi demonstrase că poate sta lângă ea fără să fie tulburat? în sfârşit, asta fusese condiţia esenţială pe care o pusese ea pentru colaborarea lor. Ted se ţinuse de cuvânt. Atunci de ce se plângea?

Şi acum privea această dimineaţă cenuşie şi sinistră.

începuse să plouă şi zăpada se topea foarte repede.

Chiar bradul de Crăciun era rahitic şi amărât fiindcă familia Delaney, neglijentă ca întotdeauna, nu găsise timp să-l cumpere decât aseară.

Cleo suspină adânc.

— Va fi o iarnă lungă...

***

— Ei, cum a fost Crăciunul tău?

— Foarte plăcut, dar al tău?

— La fel de plăcut.

— Ce mai face familia ta?

— Foarte bine, dar bunica ta?

— Foarte bine.

— Ai călătorit bine?

— Da.

Urmă o lungă tăcere... Cu stângăcie, Cleo încercă să revină la cartea lor.

— Bine. Dacă eşti gata, hai să ne apucăm de treabă.

— De acord.

— După câte îmi amintesc, trebuia să rediscutăm ultima scenă, fiindcă mai erau câteva chestii nelămurite.

— Aşa e.

Cleo frunzări manuscrisul.

— Era după înmormântare. Se certau, reproşându-şi că nu se mai înţeleg. Ţie ţi se părea că spusele lor sună fals.

— E adevărat.

—îţi aminteşti, Sophie credea că n-au fost nicodată în întregime sinceri unul faţă de celălalt, că s-au ascuns în spatele unor măşti. Vrei să reciteşti pasajul?

Ted se încruntă.

— într-adevăr, dialogul e mizerabil. Aminteşte-ţi să nu mai scrii niciodată nimic înainte de micul dejun. Şi pauza asta de două săptămâni mi-a slăbit puterea de concentrare. Dar tu ai petrecut un Crăciun plăcut, nu-i aşa?

Evitaseră să vorbească despre asta, şi era mai bine aşa. Nu schimbaseră decât urările de rigoare, cu foarte multă politeţe. Nu se putuseră hotărî să-şi facă reciproc cadouri, aşa cum se obişnuieşte între colaboratori: un

flacon de parfum, un fular, o cravată. Fiindcă pe vremuri această perioadă a anului fusese o ocazie pentru a se copleşi unul pe celălalt cu daruri, să pregătească surprize, să se prefacă uimiţi şi să aştepte, cu răsuflarea întretăiată de emoţie, ca celălalt să desfacă pachetul care conţinea obiectul pe care şi-l dorea el cel mai mult. Ted îşi reamintea de prea multe Crăciunuri fericite ca să poată pretinde că acesta le semănase, măcar pe departe.

...Străbăteau împreună străzile, braţ la braţ, trăgând în piept mirosul de pădure şi de răşină al brazilor puşi pe marginea trotuarelor. îşi petreceau seara alegându-l pe cel mai frumos, apoi îl duceau acasă, obosiţi de atâta râs şi de efort. Crăciunul era singurul moment în care Cleo îşi punea la bătaie talentele de bucătăreasă, căpătate în adolescenţă. Muncea cu zel, cu plăcere şi o mulţime de bunătăţi îşi făceau apariţia în micuţa lor bucătărie. îşi petreceau ajunul pe covor în faţa şemineului, cu şampanie şi specialităţile pe care le poftiseră de la bistroul din colţ. A doua zi, încărcaţi cu pachete şi pungi care conţineu bunătăţile făcute de Cleo, se urcau în maşină împreună cu Molly şi Jeff pentru a merge în Long Island la familia Delaney. încălzirea nu mergea niciodată şi râsetele lor făceau să se aburească geamurile. Mai târziu, după cadouri şi curcan, specialitatea mamei ei, ieşeau amândoi, înfofoliţi din cap până-n picioare, ca să facă o lungă plimbare prin zăpadă.

***

Ted o privi pe furiş. Cleo părea absorbită de lectura manuscrisului. Părul ei negru era strâns la spate cu o agrafă mare de plastic. Sprâncenele frumos arcuite, gura roşie, buzele cărnoase. Ce contrast cu tenul ei alb, de pe care dispăruse orice urmă de bronz! Purta un pulovăr de angora şi nişte pantaloni asortaţi la culoare. îşi scosese cizmuliţele de cum venise. Un surâs îi apăru pe buze la vederea ciorapilor albi de şcolăriţă.

— Ted?

El tresări, ridicându-şi ochii.

— Da?

— începem?

— Bineînţeles.

Urmări cu privirea gestul lui Cleo care îşi aduna şuviţele scăpate pe frunte şi pe lângă urechi pentru a le prinde din nou în agrafă. Era un gest pe care îl făcea întotdeauna, fără să-şi dea seama, înainte să se apuce de lucru.

Ea reciti cu voce tare primul dialog, îi propuse nişte schimbări, discutară. Colaborarea lor fusese reluată.

Cleo îşi scoase tremurând mantoul de pe umeraş.

— Poate că ar fi mai bine să-l îmbrac. Ce s-a întâmplat cu încălzirea? Administratorul tău nu ştie că suntem în februarie?

— S-a stricat azi-noapte. în principiu va fi din nou în stare de funcţionare în cursul zilei de azi. încălzirea, nu administratorul, bineînţeles.

— Parcă azi e mai frig ca niciodată afară şi tocmai acum s-a stricat. Crezi că putem lucra?

— Să încercăm. Pune asta!

îi întinse unul dintre pulovărele lui, pe care ea îl îmbrăcă la iuţeală, recunoscătoare. Era mult prea mare şi îi ajungea aproape până la genunchi, dar arăta formidabil în el. Albastrul îi scotea de minune în evidenţă cenuşiul ochilor.

Ted făcu focul în şemineu. Cleo îşi întinse mâinile spre flăcări, frecându-le ca să se încălzească.

— Bine, hai să încercăm.

Cleo încercă să adopte un ton firesc, dar se temea de această zi. Ajunseseră în momentul când Sophie şi Max îşi aminteau de prima lor întâlnire... iar scena se termina în pat.

De obicei, lăsau scenele de dragoste în suspensie în cursul unei fraze de început, îngăduindu-le astfel cititorilor să dea frâu liber imaginaţiei. Astfel încât lui Cleo nu-i convenea deloc să vadă sosind momentul când trebuia să scrie o asemenea scenă împreună cu Ted.

Căută să amâne clipa.

— Ieri am avansat destul de bine.

— Da. Astăzi cred că ar trebui să repetăm mai întâi scena.

Cleo îl privi cu ochi mari, imediat în gardă.

— Verbal, bineînţeles.

— Bineînţeles. Descoperirea celui de al doilea cadavru le reminteşte de prima lor întâlnire, vorbesc despre ea şi...

Ted se apropie de foc.

— Da, dar cum să tratăm trecerea de la atitudinea rezervată de care dau dovadă în ultimul timp, la patima care se dezlănţuie pe neaşteptate?

—Câteodată oamenii îşi schimbă brusc starea de spirit.

— Aşa este. Dar ce va declanşa această schimbare la Max şi Sophie?

— Descoperirea înecatului, exact ca în prima noastră carte, îţi aminteşti? Exact acelaşi lucru cum ar fi pentru noi să ne întâlnim în cafeneaua unde am făcut cunoştinţă.

Cleo se îndepărtase puţin de foc.

— Cel puţin aşa cred.

Ted clătină din cap.

— Hai să vedem acum ce simt eu. în acest stadiu, Max este extrem de hotărât să-şi salveze căsătoria. Dar păstrează distanţa din cauza atitudinii lui Sophie. însă e înnebunit după ea. Ar fi în stare de orice ca să poată face dragoste cu ea. Şi pentru Sophie e valabil, nu-i aşa?

— De acord.

— Deci, ei sunt tot timpul împreună şi se simt continuu frustraţi. Să fie atât de aproape unul de celălalt ca să lucreze la acest caz e un adevărat chin.

— De acord. Nu crezi că s-a făcut un pic cam cald aici?

—Puţin. Atunci tot ce ne rămâne de făcut este să găsim cuvântul sau gestul care va sparge gheaţa şi va elibera toată această senzualitate reprimată.

— De acord. Ted, vrei puţină cafea?

— Nu te refuz. Adineaori am făcut-o, mă duc s-o încălzesc.

— Lasă, mă duc eu.

Fără să-i lase timp să protesteze, Cleo fugi în bucătărie. Scoase un oftat de uşurare: aici era mai răcoare. Stătuse prea mult lângă foc şi avea obrajii încinşi.

Aprinse aragazul şi căută termosul de care se foloseau pentru a păstra cafeaua caldă în salon.

— Ted! Unde e termosul?

— Poate că e în dulapul de deasupra chiuvetei.

Vocea lui Ted se apropia.

— L-am găsit, nu te deranja, rămâi unde...

Se dădu înapoi şi îl călcă pe picior. în ciuda surprizei şi a încurcăturii ei, reuşi să termine.

— ...unde eşti.

El se trase cu un pas înapoi, ca şi cum suferise un şoc violent.

— Iartă-mă, mă duc să iau ceştile.

Cleo ar fi preferat să-l vadă întorcându-se în salon. Bucătăria asta era prea mică pentru ca două persoane să se simtă în largul lor. Chiar dacă, într-o seară de neuitat, le fusese extrem de bine aici...

Cleo spălă ceştile cu multă energie.

— Cleo, dar erau curate!

— Daa?! Du-te la muncă! Eu aduc cafeaua.

Dar Ted nu se urni din loc.

— înţelegi, nu le mai trebuie decât un bobârnac ca

să cadă unul în braţele celuilalt, fiindcă asta îşi doresc.

— Aşa e.

— Uite cum văd eu lucrurile: sunt amândoi singuri, nu se gândesc decât la asta, dar continuă să vorbească despre ancheta lor.

Ca să ia cârpa de vase, Ted întinse braţul şi îi atinse pieptul.

— Iartă-mă!

Cleo se dădu repede înapoi, lipindu-se de frigider.

— Nu-i nimic. Poţi să-mi dai tava? Amândoi studiază o nouă dovadă găsită asupra cadavrului. Ciudat preludiu pentru o scenă de dragoste.

Ted îi întinse tava, având grijă să evite orice atingere.

— Nu neapărat. Când două fiinţe sunt leşinate de dragoste, aşa cum e cazul lor, orice situaţie poate deveni favorabilă.

— Posibil...

Cleo puse o cutie cu frişcă între cele două ceşti.

— Nu văd cum se vor mai putea abţine mult timp, fiindcă tensiunea a ajuns la maximum acum.

Schimbară un zâmbet forţat, apoi o privire care nu se mai sfârşea. Bucătăria părea într-adevăr mică. Rămăseseră în picioare, faţă în faţă, foarte aproape, prea aproape unul de celălalt, incapabili să se mişte, incapabili să vorbească...

— Eu... eu cred că totul e pregătit.

— Şi mie mi se pare.

Cu inima bătându-i nebuneşte, cu mâinile umede de transpiraţie, Cleo se aplecă să ia ibricul. îl lovi pe Ted, într-un loc sensibil chiar. Tânăra se înroşi îngrozitor.

— îmi pare rău.

Se ridică în grabă. Ted de se dădu înapoi în acelaşi timp. Vocea lui era înăbuşită.

— Cred că ar fi mai bine să mă întorc în salon.

— Du-te, te urmez într-un minut.

Turnă cafeaua în termos.

— Dă-mi să duc eu totul. Tava asta cântăreşte o tonă.

Ea o ridică.

— Reuşesc şi singură, după cum vezi.

— Ia termosul şi duc eu restul.

Degetele lor se atinseră. îşi traseră amândoi mâinile şi tava căzu cu zgomot între ei. Cele două ceşti de porţelan se sparseră, iar frişca se răspândi pe jos. Printr-o minune termosul rămase întreg.

Priviră stupefiaţi dezastrul.

Cleo considera că au ajuns într-o situaţie ridicolă. Cât timp o să mai continue tot aşa, politicoşi până la punctul de a se comporta ca nişte idioţi?

Ted oftă exasperat. în situaţia în care ajunseseră, de ce să nu distrugă întreg apartamentul?

Se aplecară dintr-o dată ca să adune cioburile şi se ciocniră cap în cap, cu un zgomot înfundat.

— Ai păţit ceva?

— Nu. Dar tu?

— E în regulă. Ascultă, du termosul şi eu o să fac curat. Pe urmă reluăm scena, da?

— Foarte bine.

Cleo ieşi din bucătărie, puse termosul pe masa lor

de lucru şi se duse direct în baie ca să se spele cu apă rece pe faţă şi pe gât. Ce ciudat! Cum de reuşise focul din şemineu să încălzească tot apartamentul? Poate că administratorul reuşise totuşi să repare încălzirea centrală...

Capitolul 9

în timpul săptămânilor ce urmară, Ted şi Cleo, printr-un comun acord tacit, evitară să se găsească în bucătărie în acelaşi timp. Tânăra remarcă însă faptul că, cu cât trecea timpul, cu atât se îndepărtau mai mult unul de celălalt. Dacă mai continuau în ritmul ăsta, vor sfârşi prin a sta fiecare într-una din extremităţile încăperii, care întotdeauna i se păruse imensă lui Cleo, fiind nevoiţi să comunice prin ţipete.

îndepărtarea aceasta, ca să nu zică înstrăinare, ar fi trebuit să acţioneze favorabil asupra puterii lor de concentrare, dar nici gând. La sfârşitul zilei, paginile terminate erau din ce în ce mai puţin numeroase.

Dar, chiar şi aşa, spre sfârşitul lunii, ajunseseră în stadiul când trebuiau să ia o decizie în privinţa divorţului lui Max şi Sophie.

Cu coada ochiului Cleo îl studia pe Ted care îşi punea ochelarii, încercând parcă să facă asta pe furiş. Se simţea oarecum jenat să-i poarte în faţa ei. Totuşi, în sinea ei, Cleo avea impresia că adăugau ceva farmecului lui obişnuit. Când sosise în acea dimineaţă, Ted o anuţase că era momentul să vorbească serios despre Max şi Sophie, iar acum ea aştepta ca el să înceapă discuţia.

încruntat, cu un aer posomorât, el privea pe fereastră cerul spălăcit, galbenul stins al câtorva biete raze de soare în care se vedeau zburând ici-colo câţiva fulgi de nea, mormanele de zăpadă îngrămădite la

marginea trotuarelor, tristeţea îngheţată care cuprinsese parcă întreg oraşul. îl trecu un fior. Nu era în stare să-şi adune ideile, de fapt de câtva timp creierul lui nu mai funcţiona foarte bine.

Amândoi erau prost dispuşi. Erau distraţi, câteodată la capătul nervilor, din cauza acestei curtoazii forţate pe care singuri şi-o impuseseră. Munca lor avea de suferit, ca şi ei de altfel. Ce era de făcut?

— Ştiu că tu ţii mult că Max şi Sophie să rămână împreună. Nu vreau să te supăr, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne hotărâm.

Şi ea avea mare grijă să menţină discuţia în limitele unui schimb amabil de idei.

— înţeleg că simţi nevoia să abordezi astăzi subiectul, dar mai avem cel puţin o lună înainte de a ajunge la scena de la tribunal. Am căzut de acord că acesta va fi un punct forte al intrigii noastre, momentul crucial în care se hotărăşte destinul lor. Deci, mai putem aştepta.

— E adevărat, nimic nu ne grăbeşte, dar mi-ar plăcea să ştiu exact încotro o luăm în ultima parte a cărţii. Fără îndoială că tu ai un alt mod de a proceda, la fel de eficace, sunt convins. Dar n-am putea pregăti puţin terenul?

— Dacă aşa vrei tu.

— Dacă nu te deranjează.

— Deloc, dacă tu crezi că e de preferat să procedăm astfel. Hai să ne punem pe treabă.

***

Stând tot la fereastă, Ted o privea pe furiş. Era surprins să constate că azi, Cleo îl enerva din cale afară. Politeţea, calmul ei afectat, îl călcau pe nervi. Era sigur că asta era cauza. Trase adânc aer în piept.

— Iartă-mă, poate că mă înşel, dar mi se pare că legăturile afective care te fac să te simţi ataşată de Max şi Sophie sunt o piedică în calea obiectivităţii tale. Nu că asta ar fi neapărat un rău în sine.

Lui Cleo îi cădeau foarte rău remarcile lui, mai ales făcute pe acest ton protector. Reuşi totuşi să răspundă cu o voce liniştită.

— în privinţa asta greşeşti. Mă gândesc numai la ce e bine pentru carte. De altfel, tu te-ai gândit care sunt propriile tale sentimente ce te împing să doreşti despărţirea lor definitivă?

Ted strângea cu putere mânerul ferestrei şi, fără s-o facă intenţionat, adoptă un ton oarecum doctoral.

— E o teorie interesantă, Cleo, dar am impresia că te înşeli. Am fost întotdeauna capabil să separ emoţiile personale de romanele mele. Sigur că îmi dau seama că tu procedezi diferit, dar un scriitor în plină maturitate...

—Drăguţ că îmi explici atât de clar cum lucrezi tu, Ted. Este incredibil că timp de cinci ani ţi-am subestimat obiectivitatea.

— N-am avut câtuşi de puţin intenţia să te ofensez.

— Ştiu, şi nici n-am luat-o drept o ofensă. Totuşi, mă mir că eşti atât de hotărât fiindcă, la urma urmei, un scriitor nu poate măsura rolul pe care propria sa

afectivitate a jucat-o în geneza cărţii lui, înainte s-o fi terminat.

— Da, e un raţionament just. Eşti formidabilă în a rezuma limpede o situaţie. Deci, când cineva scrie dând curs liber sentimentelor sale, ea — zic „ea“ ca o simplă ipoteză, bineînţeles — nu poate înţelege că un scriitor îşi foloseşte doar intelectul.

De data asta, era prea mult. Cleo făcu explozie.

— Intelectul!... Habar n-ai despre ce vorbeşti, bietul meu Ted! N-ai mai mult creier în cap decât...

—Mă predau şi cer pace! în acest fel îţi domini tu la perfecţie „impulsurile emoţionale“ în munca ta, aşa cum ai făcut-o şi în această discuţie?

Cleo, cu faţa în flăcări, cu privirea tăioasă, era gata de luptă. în sfârşit, sângele începuse să le circule prin vene mai repede decât o făcuse în ultimele luni...

înveselit şi oarecum surescitat, el încercă să adopte un ton detaşat.

— Haide, haide, nu foloseşte la nimic să ne enervăm. Ar fi mai bine să abordăm problema lui Max şi Sophie ca nişte adulţi, adică mai... ponderat.

Cleo replică furoasă:

— Atunci ieşi din cameră şi lasă-mă să mă gândesc singură!

Ted nu mai rezistă. Făcu un pas spre ea, cu un aer ameninţător.

—Adevărat? Ce frumos ar fi! La sfârşitul cărţii ar exista flori, bătăi de inimă şi muzică romantică. Ce

siropos...

Cleo se apropie de el, pălind de mânie.

— Deloc. Ar fi o scenă realistă în cursul căreia două persoane adulte şi rezonabile ar aborda problemele deschis, în loc să se eschiveze ca doi adolescenţi fără minte. Bineînţeles dacă e vorba să găsim o soluţie de bun simţ, voi fi fericită să te ţin de mână ca să-ţi arăt cum se procedează.

Ted se opri în mijlocul încăperii. Din ochii lui ţâşneau flăcări.

— Eu sunt cel care, în acest caz, conduc barca, în calitate de adult cu responsabilităţi!

— Aha, aşa crezi tu! încă o dovadă a lipsei tale de maturitate şi a pretenţiilor tale nefondate! Eu sunt cea care menţine colaborarea noastră la un nivel înalt, plin de profesionalism, serios...

Se apropiaseră şi mai mult unul de celălalt. Se sfidau, nas în nas, cu frunţile aproape lipite, încruntaţi, strângând din dinţi, cu nişte priviri ucigaşe.

Mânia îi sufoca. Nu-şi mai puteau arunca în faţă adevăruri usturătoare, aşa încât, încetul cu încetul, tensiunea dintre ei scăzu.

Ted începu primul să se calmeze, buzele lui fremătară, schiţă un surâs vag şi o luminiţă jucăuşă apăru în fundul ochilor lui. în cele din urmă ridică din umeri şi începu să râdă.

Cleo îl privi la început cu răceală, apoi colţurile gurii i se ridicară, şovăind parcă. Ted oftă şi se trânti obosit

pe canapea.

—Am treizeci şi şase de ani şi, din cauza ta, mă comport ca un idiot.

Cleo se aşeză lângă el.

— Eşti sigur că eu am vreun rol în chestia asta?

— De acord, de acord, dar mărturiseşte că ne-a făcut bine o mică ciondăneală.

Cleo râse reţinut.

— Era să se îngroaşe gluma!

— Ascultă, nu vreau să urlu când vorbesc cu tine, dar nici nu pot merge în vârful picioarelor în jurul tău, ţinându-mi respiraţia, ca şi cum ai fi o bombă.

***

Din ce în ce mai agitat, Ted se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari.

— Nu mă mai pot concentra, nu mai pot să dorm, nu mai pot să mănânc. Ca şi cum aş avea din nou şaisprezece ani şi tu ai fi cea mai frumoasă fată din clasă.

— Eşti cumva pe cale de a recunoaşte că nu eşti decât un adolescent cu coşuri, care nu s-a maturizat încă?

Dar el nu râse. îl văzu că era serios, teribil de serios.

— îţi spun că, din cauza ta, am ajuns nebun de legat. S-a terminat, nu mai pot fi politicos şi plin de profesionalism. Trebuie să ştii ce simt. Nu mai pot continua să lucrez cu tine, păstrând distanţele.

Ted se opri şi se întoarse spre ea. în ochii lui cu reflexe aurii, luminiţa jucăuşă făcuse loc alteia, pe care

Cleo sperase să n-o mai revadă niciodată. îl văzu strângând din pumni şi privind-o cu nişte ochi flămânzi.

Cleo se crispă. Iată în sfârşit ieşind la suprafaţă ceea ce fusese atât de mult timp ascuns. Ted devenea periculos. Nu va schimba subiectul cu o glumă sau întorcându-se la lucru. Tânăra căuta cu disperare ce să spună pentru a destinde atmosfera, pentru a nu mai auzi şi urmarea. în disperarea ei, ajunse chiar să se roage Domnului ca să-i dea forţa să reziste.

El nu se mişcase, mulţumindu-se s-o privească drept în ochi. Vocea lui era plină de emoţie.

— îmi pare rău că îţi spun un lucru pe care nu vrei să-l auzi. Singura mea scuză e că te doresc ca un nebun.

Cleo îşi ţinu respiraţia. Cu câteva cuvinte, cu o sinceritate brutală, Ted distrusese echilibrul precar pe care îl menţinuseră până acum şi pe care nu-l vor mai putea restabili niciodată, ca şi cum aerul devenise mai apăsător după mărturisirea lui, ca şi răspunsul ei, deşi nerostit prin cuvinte.

Cleo îi susţinea privirea în ciuda fricii care începuse să-i cuprindă inima. Dar şi altceva... o căldură blândă care urca din străfundurile fiinţei ei, se întindea încetul cu încetul până la faţă, până la mâini. îşi simţea trupul vibrând şi trăind, aşa cum n-o mai făcuse de luni de zile.

Afară, cerul devenise lăptos. Zăpada cădea cu fulgi deşi şi înăbuşea oraşul sub o tăcere vătuită. Cleo fusese prinsă în cursă. Imposibil să se aventureze afară, să

fugă. în salon toate lămpile erau aprinse, nici un colţişor de umbră unde să se refugieze, unde să-şi ascundă ardoarea propriei sale dorinţe care semăna cu o invitaţie, o chemare, o aprobare. Se simţea neputincioasă, când Ted o cuprinse de umeri, o obligă să se ridice şi o strânse la piept. Cu un oftat, Cleo se lăsă învăluită de căldura lui.

El şopti cu o voce nehotărâtă:

— Şi tu mă doreşti.

— Nu... nu...

Cleo repeta acest simplu cuvânt, puţin pierdută, în timp ce el îşi scotea ochelarii, se apleca, iar ea îşi ridica faţa spre el...

— Nu...

Până în momentul în care buzele lor se contopiră, încet, după o ultimă ezitare... un lung sărut, un sărut atât de dulce care dovedea cât de pătimaşă rămăsese dragostea lor. Stăteau lipiţi unul de celălalt, buzele lor nu se mai puteau sătura. Nu mai voiau să se despartă, aşteptaseră atât de mult acest moment. îl doriseră atât de mult... în cele din urmă se lungiră încet pe covorul gros din faţa şemineului. Mâinile lor erau nerăbdătoare. Se redescopereau, ardeau de dorinţe neînfrânate. împins de pasiune, Ted o săruta cu sălbăticie, îi strângea faţa între mâini ca şi cum se temea că ea se va feri de sărutările lui. Voia s-o regăsească în întregime, posesiv, nerăbdător, poruncitor, dar şi tandru, fermecător cum numai el putea fi.

Cleo se predase. Trupul ei fremăta, îl chema. Pielea îi era umedă de transpiraţie, chipul extaziat. îl strângea cu putere în braţe, cu suspine întretăiate, cu şoapte tremurate.

Brusc, îşi muşcă buzele pentru a nu-şi striga bucuria. Ted va face dragoste cu ea. O flacără îi străbătu trupul. Se lăsă iubită, i se dărui având simţământul unei bucurii insuportabile; parcă nu-l mai iubise niciodată astfel, parcă nu se mai simţise niciodată atât de împlinită...

...Ted îşi ascunsese faţa la umărul ei. Cleo nu se mişca. îl păstra acolo, strâns lipit de ea, pentru totdeauna. Răsuflarea lui îi mângâia pielea, făcând-o să se înfioare din nou.

— Cleo, mă copleşeşti. Niciodată n-o să mă pot sătura de tine. Niciodată.

El îşi ridică apoi capul. în ochii lui se citea o asemenea intensitate a dragostei şi a fericirii, încât ea fu nespus de mişcată. Cu inima bătându-i nebuneşte, cu privirea înceţoşată, îi cuprinse capul între mâinile ei şi îl trase spre ea, şoptindu-i.

— Niciodată... niciodată...

Se treziră abia după-amiază. Nu mai ningea. Pe tavanul salonului, ultimele raze ale soarelui aruncau o lumină roşiatică. Dar acolo, în camera-debara, semiîntunericul îi învăluia şi îi proteja, izolându-i de lume.

îşi lăsaseră hainele pe covor şi urcaseră aici ca să facă din nou dragoste, apoi adormiseră înlănţuiţi.

Ted n-o lăsase să se îndepărteze de el pentru a ajunge, din reflex, pe jumătatea de pat unde obişnuia ea să doarmă. Chiar şi în somn, o trăgea spre el de câte ori ea începea să se îndepărteze.

O mângâie uşor pe spate, apoi îi sărută pleoapele închise.

— Eşti delicioasă.

Cleo deschise ochii.

— Fiindcă ai pomenit cuvântul delicios...

— Da?

— Mi-e foame. N-am mâncat de prânz. Ai spaghete?

— Spaghete?! într-un asemenea moment? Ştiu că dai dovadă întotdeauna de o poftă sănătoasă de mâncare, dar nu e felul meu preferat de mâncare, mai ales într-un asemenea moment. îţi mărturisesc că mă gândesc la altceva. Dar tu preferi nişte paste în locul pasiunii?

Cleo intră în joc. Făcu o mutră vinovată şi dădu din cap.

—Ce-ar zice un italian? Nişte spaghete în loc de pasiune, vai de mine... continuă Ted. Bine, am precis nişte spaghete în bucătărie şi sunt convins că găsesc şi nişte vin în frigider.

Cleo se ridică. Nehotărârea şi nesiguranţa puseseră din nou stăpânire pe ea. în fond, erau pe cale de a se apuca de gătit, de a-şi relua viaţa intimă, totul la fel ca înainte. I se părea că lucrurile merg prea repede. îi era puţină teamă.

— De fapt, Ted, cred că va trebui să...

El îşi puse cu blândeţe vârfurile degetelor pe buzele ei.

— Nu, te rog, nu spune asta.

— Totuşi, eu...

El îşi apăsă, de data asta mai cu putere, degetele pe gura ei.

— Nu spune că trebuie să te întorci acasă, te rog, n-aş putea suporta. N-o să spui aşa ceva, nu-i aşa?

El aşteptă ca ea să aprobe dând din cap, apoi îşi retrase mâna.

Cleo trase aer în piept.

— Tot ceea ce voiam să spun e că...

Degetele lui reapărură în apropiere de gura ei.

— Voiai să spui că nu trebuie să grăbim lucrurile, că nu trebuie să tragem concluzii pripite apropo de ceea ce s-a petrecut în această după-amiază, că, dacă vrem să terminăm cartea, trebuie neapărat să redevenim doar buni prieteni. Aşa e?

— Da.

Ted oftă şi mâna îi căzu pe lângă corp.

— Te înşeli, vreau să-ţi fac o propunere.

— încă una?

El zâmbi, redevenind însă imediat serios.

— Pur şi simplu, hai, măcar o dată în viaţa noastră, să nu gândim. Fără analize, disecţii, speculaţii, supoziţii. Ceea ce s-a întâmplat astăzi era inevitabil. Să acceptăm totul în linişte, să profităm de situaţie, fără să ne

spargem capul întrebându-ne care vor fi consecinţele.

Cleo se simţea puţin obosită, puţin tristă. Nu voia să-i răspundă imediat, avea un aer atât de fericit, de liniştit. Şi totuşi, nu era atât de simplu pe cât spunea el. înainte, da, dar urmase această despărţire, căsătoria lor în derivă, toate aceste complicaţii, suferinţă şi resentimente care nu se puteau şterge ca prin minune.

Dar el o mângâia cu atâta blândeţe. Se simţea atât de bine când lenevea aşa, întinsă lângă el. Doamne, cât de mult îl iubea! La început fuseseră prieteni şi poate că acest fapt le va permite să rezolve problema, cine ştie să separe pasiunea de muncă, să colaboreze la această carte şi câteodată să facă dragoste fără ca asta să aibă nişte consecinţe nedorite.

Şi, în plus — Cleo îi privea profilul — Ted i se părea atât de frumos, atât de atrăgător. La urma urmei, suferise deja foarte mult din cauza lui, aşa că nu-i putea face încă şi mai mult rău. în mod sigur, toate cicatricele rănilor ei trecute o vor proteja când, inevitabil, îl va pierde din nou.

Degetele lor se înlănţuiră, se strânseră cu putere, fără să mai vrea să-şi dea drumul.

Cleo râse şi schimbă vorba:

— Cine vrea spaghete?

***

Aşa că, în cele din urmă, rămase la el.

Cina fu copioasă; în timpul ei râseră mult, câteodată fără motiv. Pe urmă, Cleo se ridică, şi debarasă masa. Ezită. Dacă voia într-adevăr să plece, era momentul:

acum sau niciodată. Perspectiva de a petrece o întreagă noapte cu Ted o umplea de teamă. I se părea ceva deosebit faţă de timpul când erau căsătoriţi şi totul mergea bine.

Ted o urmase în salon şi îşi pusese mâinile pe umerii ei ca s-o oprească. Apoi rămase în picioare în spatele ei.

— De ce te frământi atât?

— îmi pare rău, dar nu mă pot împiedica.

Fără a-şi schimba poziţia, o înconjură cu braţele şi o strânse cu putere. Recunoscătoare, Cleo se prijini de el şi simţi că se destinde încetul cu încetul. Buzele lui se lipiseră de urechea ei.

—Cleo, hai să ne culcăm. N-o să facem nimic, dacă aşa preferi. De altfel, şi mie mi-ar conveni, fiindcă mă simt istovit.

Cleo se lăsă condusă spre baie. îşi spălară împreună dinţii. Era lucrul de care tânăra se temea cel mai mult: intimitatea cuplului din viaţa de toate zilele, cumva mai mare decât cea din pat.

îl urmă pe Ted în debaraua transformată în dormitor, unde îmbrăcă unul din tricourile lui. Când se băgă în pat, el o luă în braţe şi îşi sprijini bărbia de creştetul capului ei.

— Ce bine mă simt aşa.

Da, avea dreptate, era o senzaţie minunată. Se ghemui la pieptul lui, căutând căldura care îi lipsise atât de mult.

— Hmm... Cleo...

Cleo era somnoroasă şi fericită. De mult nu se mai simţise atât de liniştită şi satisfăcută.

— Da?

Strânsoarea braţelor lui se făcu mai puternică.

— Când am zis că sunt epuizat...

Cleo râse uşor, un râs tandru, emoţionat, plin de înţelegere şi chiar indulgent, ceea ce îl bucură mai mult decât o mângâiere.

— Da?

Părea pasionat dar şi liniştit totodată, sigur că femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume, care îi lipsise atât de mult, se întorsese la el, în patul lor, în viaţa lui.

— Poate că m-am grăbit spunând asta.

— Ah...

Cleo se lăsă moale în braţele lui, invitându-l parcă. Buzele ei se întredeschiseră. Braţele i se încolăciră în jurul trupului lui. Se iubiră cu tandreţe, ca şi cum aveau certitudinea că toate nopţile vor fi de acum înainte ale lor, că îşi vor petrece toată viaţa împreună.

Ted avea dreptate: să nu se mai gândească, să lase lucrurile să meargă de la sine...

La sfârşit îşi zâmbiră, ochi în ochi, şi, strâns îmbrăţişaţi, adormiră...

***

... Cleo visa... o casă albă, o peluză mare verde, în depărtare albastrul pur al mării... Se apropia fără să atingă solul. Se simţea liniştită, fericită. Poarta se deschise singură în faţa ei şi ea trecu prin încăperile goale, plutind parcă, pentru a descoperi în cele din urmă o pereche aplecată asupra unui leagăn de răchită.

Din el, un bebeluş îi zâmbi, încrezător cum o fac toţi bebeluşii. Când se întoarse să-i felicite pe părinţi, îşi dădu seama că e vorba de Ted şi ea însăşi. în vis, nu fu deloc surprinsă să se vadă astfel dedublată. Apoi, brusc, se făcu auzită soneria unei alarme de incendiu. Ted ieşi fugind din încăpere. Cuprinsă de panică, cu inima cât un purice, întinse braţele pentru a lua copilul, dar şi acesta dispăruse. Soneria nu se mai oprea. Cleo se tot învârtea, incapabilă să plece în căutarea soţului sau a copilului ei. îşi băgă degetele în urechi ca să nu mai audă acea sonerie de alarmă insistentă...

Se trezi tresărind. Ted se afla acolo, culcat pe o parte lângă ea, cu braţul trecut în jurul taliei ei. Telefonul era cel care suna. îi trebui mai mult de un minut ca să se trezească de tot. Apoi îl sărută pe gât.

— Ted. Telefonul.

— Da...

Avea o voce răguşită, obrajii aspri, părul în dezordine. Ted întinse o mână şovăitoare şi apucă pe dibuite receptorul, după ce dărâmă deşteptătorul. îşi frecă obrajii cu putere, se scutură, dar nu-i dăduse drumul lui Cleo pe care o trase mai aproape de el.

Cleo zâmbi. Era exact ca înainte: se trezise dimineaţa, alături de soţul ei. Care era, ca întotdeauna, irezistibil. Se simţi nespus de emoţionată. Soarele lumina camera, ca într-o zi de vară. Iar ei stăteau amândoi în vârful patului, la căldură, după noua lor „primă“ noapte.

— Daa?

Vocea lui Ted era doar amabilă... Cleo auzea vocea interlocutorului, fără a înţelege însă ce spunea. Dar în curând simţi că Ted se încordează, iar mâna lui care îi mângâia coapsa se opri brusc.

Imediat, ca o lovitură în stomac, teama. Stând lângă el, Cleo nu se mişca ca să nu-i distragă atenţia, dar nu-l scăpa din ochi. Era vorba de ceva foarte grav, era sigură de asta. El avea un aer încordat, sprâncenele încruntate, privirea întunecată. Până acum nu spusese decât „da“, „nu“, „bineînţeles“, deci ei îi era imposibil să tragă vreo concluzie.

Aştepta cu nerăbdare ca el să închidă, cu inima bătând nebuneşte.

în sfârşit!

— îţi mulţumesc că m-ai sunat.

Apoi Ted privi derutat aparatul, ca şi cum uitase ce trebuia să facă. în cele din urmă închise cu o încetineală care o nelinişti la culme.

Cleo nu mai rezistă:

— Ted, ce s-a întâmplat? Cine ţi-a telefonat?

Bărbatul părea năucit.

— Era Ellison.

Apoi Ted trase aer în piept.

— Sunt pe lista celor propuşi pentru premiul Oscar.

Capitolul 10

Abia avu timp Cleo să-şi revină din surpriză şi să-şi felicite soţul, că telefonul sună din nou. Un reporter îi solicita un interviu pentru după-amiază. Ted acceptă, închise, telefonul sună din nou pentru o solicitare de acelaşi gen, şi tot aşa toată dimineaţa.

încercară să lucreze, dar în zadar. Ellison îi suna din cinci în cinci minute, în vederea altor întâlniri cu presa, apoi îi invită pe amândoi la masă ca să sărbătorească evenimentul. Cleo se duse la iuţeală până la ea acasă pentru a se schimba, bucuroasă dar şi puţin speriată.

Toată după-amiaza şi înainte de căderea serii, nu încetă să răspundă la telefon şi să noteze cererile de interviuri, care curgeau din toate părţile. Nu găsiră nici un minut să stea de vorbă.

începuse să se întunece. Cleo se refugie în dormitor. Stând turceşte pe pat, îi asculta pe părinţii ei care nu mai terminau să se extazieze de reuşita ginerelui lor. îşi masa cu un gest maşinal ceafa. Se simţea epuizată, complet depăşită de această zi.

îşi amintea, cu sufletul şi trupul ei, de regăsirea lor pasionată din ajun. Abia avusese timp să-i aprecieze importanţa, că fusese readusă cu brutalitate cu picioarele pe pământ de această veste extraordinară. Nici nu avusese timp să se gândească la ceea ce însemna asta pentru viitorul lui Ted, pentru viitorul lor.

îşi luă rămas bun de la părinţii ei şi închise. Apoi rămase aşezată pe pat, gânditoare, încercând să descopere de ce se simţea în fond atât de ciudat. în

ajun, în timpul căderii masive de zăpadă, reuşiseră să se rupă de lumea exterioară. Veniseră unul spre celălalt cu un fel de naivitate, neobişnuită şi mişcătoare totodată. Pasiunea lor reciprocă fusese tot ceea ce conta iar realitatea li se păruse extrem de îndepărată. Ceea ce schimbase mult lucrurile. Fiindcă, la urma urmei, ea se abandonase pentru mai multe motive, printre care acela că se simţea într-un loc ocrotit, care fusese şi al ei odinioară. Cum s-ar mai fi putut repeta acest lucru acum, când oaza lor de pace fusese violată?

De aici provenea tristeţea, dezamăgirea ei. Avea nevoie de timp ca să-şi revină, să-şi tragă puţin sufletul pentru a-şi putea citi mai clar în suflet.

îl auzi pe Ted urcând scara. Era acolo, dar pasul lui nu ezitase oare puţin pe ultima treaptă?

— Am întrerupt telefonul.

— Ce idee bună!

Veni să se aşeze alături de ea, oftând din adâncul pieptului, o luă în braţe şi îi ridică părul ca s-o sărute pe gât.

— Nu îţi poţi da seama cât de necăjit sunt.

— De ce?!

— Aş fi vrut altceva pentru dimineaţa asta atât de specială pentru noi. Să-ţi aduc micul dejun la pat, însoţit de un buchet de flori. După aceea, ne-am fi plimbat prin parc. După care, am fi vorbit mult, mult de tot, amândoi. Când mă gândesc la câte aveam să ne spunem!

Ea se trase puţin înapoi ca să-i studieze expresia

chipului.

— Nu-i nimic, Ted. Sunt mândră de tine, sunt bucuroasă pentru tine, ştii asta, nu-i aşa?

— Ceea ce nu mă împiedică să fiu dezolat că n-am putut petrece această zi singur cu tine. Dar totul s-a întâmplat atât de repede.

Gemu, se lăsă pe spate şi o trase după el.

— în sfârşit... lăsăm totul pe mâine. Comandăm o pizza şi ne culcăm devreme.

Cu un aer încurcat, Cleo îşi trecu mâna peste faţă.

— Ted, trebuie să-ţi cer o favoare.

— Tot ce vrei.

Tânăra inspiră profund, făcându-şi curaj.

— Aş dori ca relaţia noastră să rămână în acest punct, pentru moment. Noaptea trecută m-a dat peste cap. Chiar m-a speriat puţin...

— Cleo, eu...

— Nu, nu-mi spune că nominalizarea asta pentru Oscar nu are nici o importanţă, fiindcă nu te cred. Cu ea şi cu cartea noastră la care mai avem destul de lucru, presiunea este deja foarte mare şi n-aş vrea să întindem prea mult coarda.

— Dar dragostea noastră va mai juca vreun rol?

— Pentru mine, da.

— Cât timp îmi vei mai cere încă să am răbdare?

— Este necesar să fixăm o dată?

— Poate.

— Să ştii că nu mă ajuţi deloc.

Ted se ridică, nemaiputând să se stăpânească.

— Doamne! Dar ce-oi fi crezând? Drept cine mă iei? Am făcut dragoste noaptea trecută. N-am privit acest lucru cu uşurinţă. Şi eu am fost extrem de tulburat. Eram sigur că e începutul.

Cleo încercă să-l îmblânzească.

— întotdeauna e un început pentru ceva. Numai că nu consider că este momentul potrivit să luăm o hotărâre în privinţa căsătoriei noastre. Lasă-mi puţin timp. Am putea să lucrăm împreună şi fără să facem dragoste.

Ted mormăi.

— Vorbeşte numai în numele tău.

Ea îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Te rog.

Reacţia lui se lăsă aşteptată un timp. în sfârşit, îl simţi că se relaxează.

— Bine, o să te urc într-un taxi, ca să evit tentaţia.

Coborâră fără să mai rostească nici un cuvânt. încă mai
ningea puţin. Mergeau alături în tăcerea înserării. Umbre
întunecate se aşternuseră ici şi colo pe covorul alb, încă imaculat. Era o oră liniştită a unei seri friguroase. Nu auzeau decât scrâşnetul paşilor lor pe zăpada care acoperea trotuarul pustiu. După ce schiţaseră de mai multe ori mişcarea, mâinile lor înmănuşate se uniră şi nu-şi mai dădură drumul.

Ted strânse ceva mai puternic mâna lui Cleo.

— Doamne, cât de complicată eşti!

— Ştiu.

— Atunci, ascultă. Mai avem o lună înainte de acordarea premiilor Oscar, aşa că, până atunci, trebuie să terminăm cartea. Tot atâta timp îţi acord şi ţie, fiindcă după aceea...

îi făcu cu ochiul.

— Atac.

Se opriră pe o alee ca să se poată privi drept în faţă. Cleo îi surâse cu drăgălăşenie.

— Mi se pare corect. Acum, vrei să chemi un taxi?

— Eşti o...

Ea îl lovi amical pe umăr.

— Cu un dialog atât de original, nu e de mirare că s-au gândit la tine pentru premiul Oscar.

Ted întinse mâna pentru a atinge un fulg de zăpadă care, la lumina felinarului, strălucea în părul ei negru ca abanosul, şi se topi imediat pe degetul lui.

Cu o privire nostalgică, bărbatul ridică resemnat din umăr.

— O să-mi lipseşti în noaptea asta. O să-mi lipseşti mai mult decât ţi-ai putea închipui.

Cleo simţi că i se pune un nod în gât.

— Mi-ar fi plăcut să fi putut rămâne.

Ted ridică mâna. Un taxi se opri la marginea trotuarului. O ajută apoi să urce.

— Nu-ţi face griji, Cleo, într-o zi vei putea.

***

—Spune-mi, Ted, perspectiva acestui Oscar ţi-a schimbat în vreun fel viaţa?

Reporterul care îi lua interviul la televiziune se aplecă uşor spre el în aşteptarea răspunsului.

— Ah, da! Aseară am beneficiat de cea mai bună masă la pizzeria cea mai în vogă.

— Bun răspuns!

Cu voce tare, Cleo se adresase imaginii lui Ted de pe ecran. în faţa camerelor şi reflectoarelor, era fermecător, spiritual şi plin de dezinvoltură. La început îl admirase foarte mult. Dar acum era un pic blazată fiindcă era cam a zecea emisiune la care asista. Se întreba de ce dă drumul la televizor când apărea el. Dar era ceva mai puternic decât ea. Murea de curiozitate să vadă cum o să se descurce de fiecare dată, chiar dacă el n-o întreba niciodată dacă se uitase la televizor.

De când fusese nominalizat, un fel de armistiţiu precar se stabilise între ei. Munca lor era adesea întreruptă de noile obligaţii ale lui Ted. Lucrurile nu avansaseră între ei, după cum crezuseră. Camaraderia lor era cam afectată, dar preferabilă politeţii încordate din iarnă. Evitau cu grijă orice contact fizic. Ted respecta cu grijă toate pretenţiile ei.

Dar, refuzându-l din nou, Cleo nu se aşteptase la lipsa de intimitate care va rezulta din asta. Ca femeie ştia că intimitatea patului o influenţează pozitiv pe aceea a inimilor, punându-şi amprenta asupra vieţii cotidiene, trăită în comun. Aşa că, întorcându-se la situaţia de la început, mărise distanţa care îi separase, pe care colaborarea lor mult mai superficială la scrisul cărţii n-o putea acoperi.

în fiecare seară, tristă şi abătută, se întorcea la ea acasă. Ted nu pronunţa niciodată nici un cuvânt în momentul plecării, dar privirea lui spunea multe. Ştia că lui nu-i plăcea, vedea că îl face să sufere, dar nu putea face nimic în sensul ăsta. Imediat ce ziua de lucru se termina, se ridica fără să mai aştepte nici o clipă. îi era teamă că nu va mai fi în stare să-l părăsească dacă mai întârzia şi de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă mai rămânea. De fapt, fugea de el.

Teama ei sporea cu cât se apropia mai mult ceremonia acordării premiilor Oscar. Era şi acum la fel de mândră de Ted, un sentiment absolut sincer, dar, cu fiecare zi care trecea, pe inima ei punea stăpânire o umbră, din ce în ce mai deasă, o ameninţare pentru speranţele lor, neformulate în cuvinte, pe care le făcuse să se nască ultima noapte pe care o petrecuseră împreună.

Cu o durere crescândă, pierzându-şi puţin câte puţin iluziile, vedea apropiindu-se sfârşitul zilelor ei de lucru alături de Ted. Hollywood-ul revenise în forţă ca să i-l ia înapoi. Şi urmau tristeţea, disperarea, la fel ca prima oară când el plecase spre acea lume a „visurilor de carton“, sau chiar şi mai rău încă. Fiindcă el primea oferte numeroase, ademenitoare, iar ea revedea în ochii lui acea sclipire de surescitare si dorinţă care îi mai despărţise o dată.

Cleo privi ceasul. Interviul era pe terminate.

— Vei asista la ceremonie?

— Cred că glumeşti. N-as lipsi pentru nimic în lume.

De altfel, plec la Los Angeles în dimineaţa asta.

— Şi soţia ta te va însoţi, nu-i aşa?

Ted nu răspunse imediat. Pentru prima oară, o fisură apăru în alura lui plină de siguranţă şi dezinvoltură.

— Cred că da, cu condiţia ca ea să găsească ceva potrivit de îmbrăcat.

Cleo apăsă nervoasă pe telecomandă şi se duse să-şi pregătească o cafea. Bombăni de câteva ori printre dinţi.

— Dacă găsesc ceva potrivit de îmbrăcat...

întrebarea ziaristului tulburase apele. Ca şi ceilalţi telespectatori, rămăsese cu ochii la buzele lui Ted în aşteptarea răspunsului. Va asista ea la ceremonie? La drept vorbind, Cleo nu ştia nici ea încă răspunsul. Cu abilitate, Ted eludase întrebarea în timpul interviului, dar şi ziaristul evitase să i-o pună chiar de la început. Această atitudine evazivă o făcuse să se simtă uşurată dar şi rănită în acelaşi timp. Nici chiar ea nu ştia ce răspuns ar fi dat, dacă întrebarea i-ar fi fost pusă ei. Ezita. Câteodată, înclina spre un refuz fiindcă, fără să ştie de ce, avea impresia că prezenţa ei la Hollywood i-ar pune şi mai mult căsătoria în pericol. Totuşi, Ted nu-i ceruse niciodată să-l însoţească. De ce n-o voia alături de el?

Cu o ceaşcă de cafea în mână, se instală în faţa calculatorului, dar rămase nemişcată, fixând ecranul cu o privire goală. Ajunseseră la ultimul capitol al cărţii lor, la scena dramatică din cabinetul judecătorului, unde fuseseră convocaţi pentru împăcare... ultima lor şansă.

Ted şi Cleo nu reuşiseră să se pună de acord. Ea persista în ideea unei reconcilieri finale. El o ţinea pe a lui, să-i divorţeze, fiindcă va fi mai palpitant pentru serialul lui.

***

Trecuseră douăzeci de minute şi ea nu se mişcase din loc. Nu se gândea decât la Max, Sophie, Cleo şi Ted, când acesta din urmă dădu buzna în salon.

— Ce faci? Sunt bucuros că eşti tot aici.

— Unde să mă fi dus? Să-mi cumpăr o rochie nouă?

— Oh... îţi cer iertare. Am fost luat pe neaşteptate şi n-am găsit nimic mai bun de spus la repezeală.

— N-are nici o importanţă. Puţin îmi pasă că întreaga Americă mă crede capricioasă şi prost îmbrăcată.

— Haide, Cleo... Toată lumea a înţeles că glumeam.

Ted tăcu, oftă şi adoptă un ton plin de dezinvoltură.

— De fapt, vii cu mine sau nu?

Cleo nu-şi dezlipea privirea de pe ecran.

— Ia te uită! în sfârşit mă întrebi asta!

— Da, era timpul s-o fac, fiindcă în curând plec. Până acum ai schimbat mereu vorba când eram pe punctul de a aborda acest subiect.

— Eu?! Câtuşi de puţin!

— Ba bine că nu. Recunosc că şi eu am cam tergiversat lucrurile. Bine, să vorbim pe şleau: îţi cer să mă însoţeşti, insist chiar. Ei?

Stătea în picioare, exact în faţa ei. Cleo era tulburată şi el îşi dădea seama de asta, dar trebuia să ştie răspunsul imediat, fiindcă Ellison va sosi peste un sfert

de oră ca să-l conducă la aeroport.

— Am putea să vedem împreună toate vedetele.

— Dar la ce bun, dacă nu şi pe Gary Cooper?

— Dar în schimb îl vom vedea pe Jimmy Stewart. Cleo, vii cu mine?

Ca să nu-i tremure mâinile, tânăra strânse cu putere braţele fotoliului. îi venea extrem de greu fiindcă, în momentul în care Ted îi pusese în sfârşit întrebarea, o certitudine absolută se impusese în mintea ei: nu putea accepta.

Tăcerea ei i se păru de rău augur lui Ted.

— Ascultă, mai e o săptămână până atunci, mai ai timp să te gândeşti, dar mi-ai putea totuşi răspunde pe loc, ca să plec şi eu liniştit.

— Nu, Ted.

— Mai eziţi încă?

— Nu. Nu vin.

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi.

— Nu pot.

— Cum asta, nu poţi? Ai vreo întâlnire, sau ce s-a întâmplat? Nu te poţi hotărî să părăseşti scumpul tău New York, nici măcar pentru a fi alături de mine în cea mai importantă noapte a vieţii mele?

Ea nu-i răspunse imediat, ca năucită de lovitura pe care o primise în acel moment. Deci, acea noapte va fi cea mai importantă din viaţa lui, şi nu cea... Dar de ce această amară decepţie? Ar fi trebuit să-şi închipuie. Se realiza visul lui din- totdeauna. îi vorbise atât de des despre asta. De altfel, preferase să facă un film, cu

riscul de a-şi compromite mariajul. Şi uite că totul reîncepea: această noapte, cea mai importantă din viaţa lui... De data asta, Hollywood-ul îi va despărţi definitiv. De fapt, lucrul se şi întâmplase deja: el nu mai era aici, împreună cu ea, ci era deja departe, un străin. Nu mai avea rost să lupte, era prea târziu, bătălia era de pe acum pierdută.

Reuşi în cele din urmă să vorbească, însă cu o voce întretăiată:

— Când mă gândesc că ai aşteptat ultimul moment ca să mă întrebi!

Strângea cu atâta putere braţele fotoliului, încât încheieturile mâinilor i se albiseră. închise ochii şi îşi muşcă buzele. Dacă nu făcea un ultim efort, o să leşine.

Ted aşteptase în tăcere în spatele ei, putea să simtă aproape fizic uimirea şi durerea lui. Cleo se strâmbă când auzi că cineva claxonează în faţa imobilului.

— Cleo, ştim amândoi la fel de bine că doresc mai mult decât orice pe lume să vii cu mine. Desigur că nu mi-a fost uşor să abordez acest subiect, din cauza... a ceea ce s-a întâmplat data trecută. Era normal să mă tem, să amân. De acord, n-ar fi trebuit să fac asta, fiindcă iată că te-am supărat din nou! Eşti teribilă! Nu mai ştiu cum să mă port cu tine. Am făcut dragoste o noapte întreagă şi a doua zi îmi spui că nu mă mai vrei. De ce mă respingi mereu? Cât timp va mai trebui să te aştept?

Din nou se făcu auzit claxonul.

— E Ellison, avionul decolează la douăsprezece şi

jumătate.

Cleo se ridică pentru a se putea privi faţă în faţă. Avea ochii
uscaţi şi chipul impasibil.

— Nu te resping, Ted. Voi fi aici când te vei întoarce. îşi urez noroc. Meriţi să câştigi premiul.

El o salută scurt din cap.

— Mulţumesc.

Totul în atitudinea lui dovedea că e furios şi că se stăpâneşte cu greu. Foarte drept, foarte ţeapăn, îşi luă bagajele, deschise uşa, apoi urmă o clipă de ezitare. Oare se întorcea spre ea? Să-i spună un cuvânt de rămas-bun? Să facă o glumă pentru a destinde atmosfera? Să-i zâmbească poate, pentru a-i demonstra că nu era supărat pe ea? Nu, el ieşi fără să-i mai arunce nici o privire.

Cleo rămase în picioare în mijlocul încăperii goale, nemişcată ca o statuie. Dacă ar fi făcut cea mai mică mişcare, n-ar fi putut rezista tentaţiei de a coborî în fugă cele cinci etaje pentru a-l ajunge din urmă.

Doar când auzi portiera trântindu-se şi maşina demarând, se duse cu un mers de robot să încuie uşa.

Molly ţinea în faţa ei o rochie strâmtă din mătase neagră, fără bretele, cu un decolteu îndrăzneţ, şi nişte mănuşi asortate, lungi până la cot, cu un rând de năsturei din perle.

— Uită-te la ele, e ultima piesă din colecţia mea. Nu-i aşa că e o nebunie?

— E fantastică!

— Mulţumesc, mămico. Cleo, tu ce crezi?

— Nu e rea.

— Nu e rea?!... Cleo, nu mai fi atât de entuziasmată, că nu e cazul! E vorba doar de piesa de bază a colecţiei mele. N-am muncit la ea decât o lună. Deci nu-mi mai face atâtea complimente, că mă simt jenată.

— Iartă-mă, Molly!

Cu un aer absent, ciugulea din salata asortată care i se pusese în faţă.

Molly şi Kit Delaney schimbară o privire cu subînţeles. Cu un oftat, Molly împături rochia şi accesoriile, se aşeză în faţa lui Cleo şi, cu un gest nerăbdător, îi luă furculiţa din mâini.

— Ştiu că nu sunt o bucătăreasc senzaţională, dar când te invit ai putea măcar să faci un efort.

— Nu prea mi-e foame. îmi pare rău.

Cleo lăsă capul în jos. Ştia ce va urma. Molly o invitase să-i arate rochiile din noua ei colecţie. Fără să aibă nici o bănuială, acceptase, ca să-şi mai schimbe cursul gândurilor. Nici când o găsise acolo pe mama ei, nu-i căzuse fisa. Dar ele începuseră să-i atragă atenţia supra diverselor croieli şi îi oferiseră vinul ei preferat. Atunci înţelesese că şi-au pus ceva în minte.

încercase să pară cât de cât entuziasmată, dar gândurile ei erau departe. Atribuirea premiilor Oscar urma să aibă loc mâine seară şi ea nu mai avea nici o veste despre Ted de când plecase la Hollywood.

Precis că mama şi sora ei se sfătuiseră şi puseseră

la cale această întâlnire pentru a afla ce se întâmplase şi de ce era atât de supărată.

Molly puse furculiţa pe masă şi se aplecă spre ea.

— Cleo, du-te!

— Unde?

O întrebare stupidă şi inutilă: ar fi trebuit să se aştepte că sora ei va merge direct la ţintă.

— Ştii prea bine unde. Du-te!

— Nu pot. Nu ştiu de ce, dar nu pot.

Molly clătină din cap, ridicându-şi uimită sprâncele.

— Nu mai face pe proasta, ce naiba! Eu ştiu şi toată lumea ştie. Ti-ai băgat în cap că Ted se va lăsa orbit de strălucirea Hollywood-ului şi va uita să se mai întoarcă, aşa cum a făcut ultima oară. Şi tu nu suporţi ideea că te vei afla acolo, ca să vezi cu ochii tăi cum se îndepărtează de tine. Nu-i nevoie să fii Einstein ca să pricepi asta.

— Ei bine, atunci ştii de ce nu pot...

— Nu ţi-am zis că e o explicaţie valabilă, fraiero! Bineînţeles că nimic nu te împiedică să remarci faptul că am depăşit limitele şi că aş face mai bine să mă ocup de problemele mele, dar...

— Molly, depăşeşti limitele şi ai face mai bine să...

Kit interveni cu blândeţe, dar şi cu fermitate.

— Cleo, poate că e adevărat că n-ar trebui să-ţi dăm sfaturi, dar ceea ce este sigur e că ne întristează faptul că te vedem atât de nefericită. Ne-ai spus că Ted ţi-a cerut să-l însoţeşti. Ei bine, a fost o dovadă de egoism din partea ta să-l refuzi.

Lacrimi fierbinţi începură să se rostogolească pe obrajii lui Cleo.

— Egoism? Cum poţi să spui un asemenea lucru? încerc doar să nu sufăr prea mult. De partea cui eşti? M-a mai părăsit o dată...

Molly fu categorică.

— Noi suntem de partea ta. Şi nu te-a părăsit. S-a dus la Hollywood pentru munca lui, şi despărţirea v-a debusolat pe amândoi. Aşa că, în loc să vorbeşti cinstit cu el, ţi-ai făcut numărul obişnuit, adică te-ai retras în cochilia ta şi ai refuzat să te mai lupţi.

— Numărul meu obişnuit?

— Exact. îţi mai aminteşti când, la liceu, ţi-ai prezentat candidatura pentru a fi aleasă ca preşedintă a clubului cărţii?

— Vag.

— Nu minţi! N-ai uitat câtuşi de puţin cum s-au petrecut lucrurile. Sissy Cranwell ţi-a fost contracandidată. Ea a dat o mare recepţie pentru toată şcoala. După aceea ţie ţi-a fost teamă că o să te bată şi ai renunţat în mare grabă, spunând la toată lumea că te înşelaseşi, că de fapt nu te interesa, că doar o snoabă proastă putea să vâneze o asemenea funcţie. De aceea Sissy n-a mai vorbit niciodată cu tine după aceea.

— Molly, nu văd legătura.

— Oh, ba da! în groaza pe care o ai de a pierde, te-ai grăbit să abandonezi imediat, pentru a face să se creadă că nu ţineai deloc să câştigi. E un truc care îţi reuşeşte de minune. M-ai dus de nas ani de zile, fără să

bănuiesc nimic. Dar când începi să joci astfel de teatru, miza fiind căsătoria ta, atunci intervin. Sunt sora ta, te iubesc, îl iubesc si pe Ted si, dacă pot, o să te împiedic să ieşi din joc înainte să fi început prima rundă. Fiindcă asta faci tu, refuzând să pleci la Hollywood. Na, că ţi-am spus-o în faţă!

— Cleo...

Kit voia să atenueze puţin efectul sincerităţii brutale de care dăduse dovadă Molly. O văzuse pe Cleo că e gata să izbucnească în hohote de plâns.

— Crezi că eşti o fiinţă slabă, dar nu e cazul. Sunt sigură că eşti în stare să depăşeşti orice încercare. Eşti soţia lui Ted şi el are nevoie de tine. E momentul să te arăţi o soţie bună şi să-ţi susţii soţul. Ştii de ce eşti atât de nefericită acum? Fiindcă te simţi vinovată.

Cuprinse cu dragoste mâna fiicei sale.

— Fiindcă tu ştii că, indiferent prin ce aţi trecut amândoi, indiferent ce vi s-ar putea întâmpla în viitor, este de datoria ta să fii cu el mâine seară.

Molly o aprobă, repezită ca întotdeauna.

— Hai, fetiţo, e momentul să rişti. Adică, dacă îl mai iubeşti, bineînţeles.

Cleo nu găsea nimic de spus. Privea mâna lui Kit care o strângea pe a ei, transmiţându-i forţă, curaj...

Ridică ochii şi întâlni privirea lui Molly. în ea citi dragoste şi înţelegere. Sora şi mama ei erau alături de ea...

Şi, brusc, se simţi puternică, fizic şi psihic, şi luă hotărârea.

Fiindcă înţelesese acum că dragostea înseamnă şi a ieşi unul în întâmpinarea dorinţelor celuilalt, nu numai a fi preocupat să-ţi păstrezi partenerul. Că dragostea ei o împingea spre Ted. Era deci simplu: trebuia să-i dea ascultare.

în Connecticut reuşise să se elibereze de rivalitatea dintre ea şi Ted, atunci când îşi dăduse seama că acest lucru le punea căsătoria în pericol. Apoi reuşise să iasă puţin din cochilia ei ca să i se dăruiască fără reticenţe, o noapte, cu toată spontaneitatea şi sinceritatea de care era capabilă. Dar mai trebuia să nu se mai sperie de intensitatea periculoasă a reacţiilor lui.

Trebuia să-şi regăsească încrederea, măcar încetul cu încetul. Ca să înainteze, în loc să dea înapoi. Pentru a se deschide în loc să se închidă în sine. Bineînţeles că tot ce avea de făcut era doar un mic pas. Dar era primul.

Strânse mâna mamei sale cu un surâs fericit.

— Aţi putea să vă ocupaţi puţin de bagajele mele şi să mă ajutaţi să aleg ce-mi trebuie?

Molly îşi dădu capul pe spate izbucnind în râs, nespus de uşurată. Apoi sări în picioare şi luă rochia de mătase neagră.

— îmbrac-o! Un mic retuş şi se va crede că a fost special creată pentru tine. De ce crezi că am adus-o? Dacă n-ai fi fost cu capul în nori toată iarna, ai fi ştiut că a trecut mult timp de când mi-am prezentat colecţia.

încântată, Cleo se lăsă condusă spre cameră. Molly îi întinse ciorapii şi pantofii.

— Pune-i, că sunt asortaţi.

— Poate că o să pilotezi şi avionul?

— Aş face-o dacă aş şti, ca să fiu sigură că ajungi cu bine acolo. Dar o dată ajunsă, fetiţo, trebuie să te descurci singură.

Capitolul 11

Pentru a nu ştiu câta oară, Cleo trase de decolteul rochiei de mătase neagră, încercând să-l mai ridice. Fiindcă îi dezvelea rotunjimile sânilor mai mult decât ar fi dorit. Rochia roşie pe care i-o trimisese Molly în Connecticut avea o croială destul de îndrăzneaţă, dar nu era nimic pe lângă asta. Fără a mai ţine cont de reticenţele ei, Molly făcuse chiar în acea după-amiază retuşurile. Ce publicitate formidabilă pentru ea, şi gratuită pe deasupra!

Conta pe Cleo să se plaseze cât mai des posibil în raza camerelor de luat vederi. De altfel, în cele din urmă, trebuise să admită că rezultatul era spectaculos şi că femeile bogate aveau dreptate să nu poarte niciodată confecţii de gata.

Se privi în oglindă. De data asta surâsul ei de satisfacţie deveni vădit. La urma urmei, de ce să nu profite din plin de această seară? Se bucurase până acum de o oarecare notorietate ca scriitoare, participase la emisiuni televizate, dar celebritatea literară a Manhattan-ului însemna foarte puţin în raport cu gloria plină de strălucire a Hollywood-ului. Şi, datorită lui Molly, purta rochia potrivită pentru o asemenea ocazie.

Ted trebuia să sosească peste cinci minute. în ajun, Molly insistase ca să-i telefoneze, dar în cele din urmă Cleo nu se putuse hotărî s-o facă, de teamă să nu-l audă răspunzându-i că are întâlnire cu altă femeie în acea seară. Aşa că preferase să-i trimită o telegramă.

în timpul zborului, avionul fusese înconjurat în

permanenţă de ceaţă ca şi mintea ei de altfel. Se uitase la un film vreo oră înainte să-şi dea seama că îl mai văzuse cel puţin de trei-patru ori. Nici să citească nu putuse. în cele din urmă renunţase să-şi mai schimbe ideile şi rămăsese nemişcată în fotoliul ei, cu privirea pierdută în gol, până la sosire.

Abia remarcase apartamentul splendid pe care i-l rezervase Ted şi începu să se îmbrace. Va fi o încercare grea pentru ea. Oare soţul ei, care se mai îndepărtase o dată de ea, va primi un premiu Oscar? Şi dacă da, nu risca s-o părăsească pentru totdeauna?

Redevea clar tot ce se petrecuse între ei în aceste ultime luni şi, depănând firul amintirilor, îşi dădu seama cât de mult se înşelase asupra ei însăşi.

Adevărul se impuse, fără putinţă de tăgadă: ţinea la el mai mult decât la orice. Ideea de a-l pierde o îngrozea. Seara aceasta va însemna o cotitură în viaţa ei. în ochi îi strălucea toată dragostea, atât de puternică încât n-o putea ascunde. Şi asta o făcea vulnerabilă. Ştia că Ted îşi va da seama imediat ce o va vedea. Dacă nu cumva va fi prea nervos ca să remarce indiferent ce.

Telefonul.

— Doamnă Delaney, maşina vă aşteaptă.

Cleo înghiţi în sec. Sosise momentul. îşi puse mănuşile, luă poşeta, îmbrăcă mantoul lung din saten alb pe care i-l împrumutase Molly, trase adânc aer în piept, strânse din buze şi coborî.

Rochia din mătase neagră îi scotea în evidenţă albeaţa pielii, ceea ce o făcea să pară mai feminină şi mai atrăgătoare decât vreo starletă bronzată. Tenul

sidefiu, sprâncenele de culoare închisă, părul bogat răsfirat în bucle întunecate pe umeri, rochia neagră, mulată pe corp, mantoul de seară din saten alb...

Ted avea nervii încordaţi la culme în aşteptarea ei, dar un val de recunoştinţă îl făcu să se relaxeze imediat şi, de ce să nu recunoască, vanitatea lui masculină fu satisfăcută pe deplin. Femeia aceasta era a lui, unică, perfectă, demnă de admiraţia tuturor. Alura ei, chipul, expresia, totul denota hotărâre şi inteligenţă. Arăta splendid.

Imediat ce îl văzu, Cleo zâmbi, fericită. El fu impresionat de această reacţie spontană, deci plină de sinceritate.

— Sunt atât de fericit că ai venit!

— Aici era locul meu.

— Vei fi cea mai frumoasă dintre toate, Cleo.

Zâmbetul ei deveni maliţios.

— Molly m-a gătit.

— E genială şi totul îţi vine perfect.

Nu se putu abţine să nu arunce o privire în direcţia pieptului, o privire discretă, dar destul de sugestivă.

Cleo roşi, ceea ce lui Ted îi plăcu la nebunie. Aici, în cetatea filmului, nimeni nu mai roşea de mult. în ciuda siguranţei afişate, Cleo avea un fond de inocenţă care ieşa la suprafaţă în cele mai neaşteptate momente.

Când se instală în limuzina luxoasă de culoare neagră, se întoarse spre el cu o privire neliniştită.

— Eşti mort de frică?

— Am fost. Dar de când te-am văzut cu rochia asta, nu mă mai pot gândi decât la un singur lucru. Ti-am dat

o lună şi ea se termină exact astăzi.

— Ia te uită! Ce asociere de idei! Deci vrei să ne întoarcem la hotel? O să privim ceremonia la televizor...

— Să ştii că mi-ar plăcea! Dar închirierea acestei maşini m-a costat o avere. Puţină şampanie?

Deschise barul, scoase două cupe şi o sticlă pe care o ridică pentru ca ea să poată citi eticheta: Taittinger.

— Doamne, Ted, şi la asta te-ai gândit!

— Niciodată nu uit nimic.

în ciuda înduioşării de care se simţea cuprinsă, Cleo rămase extaziată privind interiorul maşinii: barul din acaju, televizorul în culori, perdelele de catifea. Pipăi cu palma spătarul de piele al banchetei.

— Banccheta din spate e la fel de spaţioasă ca un pat.

Ted ridică din sprâncene, prefăcându-se alarmat.

— Doar nu vrei să-mi dai de înţeles că...

— Oh, bineînţeles că nu, voiam doar să spun...

— Fiindcă să ştii că niciodată nu m-aş gândi să abuzez de o asemenea situaţie, chiar dacă respectiva doamnă este teribil de excitantă.

— Ted!

— Şi chiar dacă abia mă abţin. Şi chiar dacă suntem siguri că vom rămâne blocaţi pe traseu cel puţin o oră. Şi chiar dacă bancheta din spate, cum tocmai mi-a şoptit cineva, e la fel de mare ca un pat.

— Ted! Nu-mi vine să cred. Doar nu-mi propui să...

— Bineînţeles că nu, ar fi totuşi incomod...

în cele din urmă cedă tentaţiei irezistibile de a-şi lipi buzele de locul unde decolteul era cel mai adânc. Simţi

că tânăra începe să respire sacadat.

— Ted!

Buzele lui urmară linia decolteului. Cleo îşi dădu capul pe spate oftând. încet, Ted îi scoase una dintre mănuşi, acoperi cu sărutări scurte braţul, încheietura mâinii, apoi fiecare deget în parte.

— Ted, nu aici...

— Da?

— Opreşte-te!

— Da?

— Ted?

— Da?

— Nu te opri... nu acum...

***

Masată de ambele părţi ale drumului, mulţimea manifesta un entuziasm zgomotos la fiecare apariţie a unei vedete care cobora din limuzină, înghesuindu-se s-o vadă cât mai de aproape.

Prezentatorul aştepta ca agitaţia să se calmeze o dată cu dispariţia idolului în capul scării, apoi făcea semn asistentului său să dea drumul la altă maşină. Totul era pus la punct cu minuţiozitatea unui balet.

—Iată-i pe Derek Wilde şi Shannon Souci, pe care îi veţi vedea în curând în „Vacanţă împreună“!

Apoi, după ce ieşiră din raza vederii publicului:

— Ah! O altă limuzină.

Freamătând de curiozitate, mulţimea se întoarse spre trotuar. Maşina se opri încet, exact în faţa intrării, dar nimic nu se mişcă.

— Vom vedea dintr-un moment în altul...

Dar... nimeni. Toate privirile erau îndreptate spre

acea maşină, care părea goală. Prezentatorul părea tulburat.

—Ei bine, iată încă o seară extraordinară, când veţi putea vedea în curând unul din starurile Holywood-ului...

O altă tăcere, de data asta mai lungă.

—Şi vom avea plăcerea să auzim pe fiecare dintre aceste vedete spunându-ne cel puţin câteva cuvinte.

Prezentatorul cam începuse s-o bage pe mânecă. îndrugă verzi şi uscate până când, în sfârşit, portiera maşinii fantomă se deschise.

Mulţimea de gură cască se înghesui curioasă, apoi se dădu înapoi dezamăgită. Prezentatorul se aplecă spre un asistent care îi suflă numele noului sosit.

— Este... este unul dintre scenarişti propuşi pentru premiul Oscar şi... însoţitoarea lui.

Apoi, vocea lui îşi recăpătă volumul obişnuit ca să anunţe o vedetă, una adevărată. Aşa că nimeni nu le mai dădu nici o atenţie lui Ted şi Cleo.

Totuşi, Cleo îşi făcea probleme.

— Ted, arăt bine? Nimic răsucit?

— E perfect, numai că, spune-mi, aşa e ultima modă... să porţi numai un ciorap?

— Cee?!

Cleo îşi aplecă ochii, se înroşi, apoi păli. Doamne, un picior era gol!... Scotoci la iuţeală prin geantă.

— Oh, Doamne!... Probabil că a rămas în maşină. Ted, din vina ta sunt acum...

— Aşa e. Eu... Oh, Doamne!

Tocmai îl descoperise în buzunarul smochingului. îl

întinse cu discreţie lui Cleo.

—Toaleta e acolo, în fund pe partea stângă, vrei să te ajut?

— Nici gând! Vezi cum se termină...

Când se întoarse, îl luă de braţ cu un gest atât de firesc, încât Ted simţi că i se încălzeşte inima. Imediat ce se aşezară, el îi cuprinse mâna şi i-o strânse cu putere.

— Ai trac, Ted?

— Da, de data asta, sunt ca şi paralizat de frică.

— Şi eu la fel.

Totuşi, reuşiră să-şi zâmbească, fiindcă erau fericiţi că sunt împreună.

Laureaţii se succedau pe estradă, rândul lor se apropia. Nici nu mai îndrăzneau să se privească. Abia respirau, cu nervii încordaţi la maximum...

In sfârşit!... Aproape uşuraţi văzură că a venit si momentul acordării premiului Oscar pentru cel mai bun scenariu. Mână în mână, Cleo şi Ted erau lac de transpiraţie. Cleo aştepta cu sufletul la gură. El strângea din dinţi. Dacă pierdea?

... Ar fi vrut atât de mult să câştige, pentru ea, dar şi pentru sine, ce naiba! Işi şterse cu discreţie palma de pantaloni. Ce noroc avea să fie strigat şi să primească statueta în faţa milioanelor de telespectatori şi a bunicii lui din Nashville...

In timpul ultimelor secunde de chin, inima lui Cleo bătea atât de tare încât nu mai auzea fâşâitul plicului pe care le trebuia atât de mult timp să-l rupă. Dacă Ted va câştiga va avea oferte din belşug. Se va lăsa de

romanele poliţiste şi se va întoarce la Hollywood. Totuşi, ea ştia acum absolut sigur că în adâncul inimii ei voia ca el să obţină această recompensă. Ted avea talent. Şi dacă mariajul lor era făcut să reziste, nimic nu-i va sta în cale, indiferent unde. Nu-i mai era teamă de ea însăşi, de el, de succesul lui. Trebuia ca Ted să câştige...

— Cum te simţi?

— Extraordinar de bine. A fost un spectacol frumos.

— E adevărat ce-mi spui, Ted? Totuşi... ai pierdut, dragul meu.

— Nu, n-am pierdut.

— Ah, te rog să mă ierţi, dar probabil că am aţipit câteva clipe şi n-am auzit micul tău discurs de mulţumire.

El râse cu poftă şi ochii îi străluceau.

— N-o să-ţi spun asta decât ţie, fiindcă e un lucru atât de banal încât nici nu-mi vine să cred că o să rostesc aşa ceva.

—Nu-ţi face griji, doar am lucrat atât de mult împreună încât sunt obişnuită.

— Iată ceea ce numesc eu a lovi un om căzut la pământ.

Ea îşi sprijini cu tandreţe obrazul de umărul lui.

— Iartă-mă. Dar nu pari deloc abătut. Ce semnificaţie au atunci vorbele tale?

— Oricât de incredibil ar putea părea, îţi spun cu sinceritate că a fost o onoare pentru mine să mă aflu pe lista celor propuşi.

—Haide, Ted, priveşte în jurul tău, suntem singuri în maşină. Şi şoferul nu ne poate auzi...

După o scurtă ezitare, adăugă, roşie la faţă:

— Şi nici vedea.

— Din fericire. Dar să ştii că eu vorbesc serios. De acord, la anunţarea rezultatului, timp de o clipă m-am simţit terminat. Apoi am fost fericit că mă aflu în acel loc, eu, Ted Creighton, din Nashville, Tennessee. Concurentul cel mai de temut era Jeffrey L. Lax care a scris „Un om în oraş“ prin anii cincizeci, unul din filmele mele preferate. Chiar am fost mulţumit că el a luat Oscar-ul meu. Il merita. Ştiu că e un gând cam ciudat, dar aşa e.

Cleo privi blocajul în care fuseseră prinşi din nou.

— Nu e chiar atât de complicat. înţeleg ce vrei să spui. Nici eu nu mă simt deprimată. Mă simt chiar foarte bine, fiindcă, vezi tu, pentru mine nu s-a schimbat nimic.

— Totuşi, în seara asta, am fost în rândurile celor care au pierdut. Dar nu voi mai fi niciodată învins.

— Nu în ochii mei, în orice caz.

El îi strânse cu putere mâna.

— Este tot ceea ce contează pentru mine.

Se sprijiniră de spătarul banchetei, extrem de satisfăcut de parcă Ted luase Oscar-ul. Limuzina abia se târa şi, atunci când pierduseră orice speranţă, ajunseră în faţa reşedinţei în care urma să aibă loc recepţia.

Lui Cleo nu îi venea deloc greu să recunoască oamenii care coborau din maşini şi urcau treptele peronului. începu să-şi facă însă griji.

— Acum chiar că am trac, ce-o să vorbesc eu cu toate celebrităţile astea?

—E foarte simplu. Uită-ţi tot vocabularul, cu excepţia câtorva adjective: minunat, de necrezut, fabulos şi totul va merge de minune.

Intrară într-un hol imens, de o înălţime colosală, îmbrăcat în întregime în marmură roz. Ted fluieră uşor, după ce privi tot ansamblul cu o uimire amuzată.

— Ce părere ai?

Cleo reţinuse bine lecţia.

— Fabulos.

Râzând ca nişte puşti, îşi croiră drum prin mulţimea invitaţilor care, surprinşi, îi priveau din cap până-n picioare, încercând în zadar să-i recunoască, apoi îi lăsau în plata Domnului, de parcă nici n-ar fi existat.

— Cum se face că nimeni nu-ţi vorbeşte, Ted? Eu credeam că tu cunoşti pe toată lumea.

— Eu? Deloc.

— Totuşi, ai locuit aici aproape un an.

— Lucram de dimineaţa până seara. Eram mult prea obosit ca să mai particip si la petreceri...

— Aha!

Deci, în vreme ce ea se chinuia singură gândindu-se că el participă la petrecerile dezmăţate de la Hollywood, el stătea cuminte acasă si muncea. Doamne, cât de proastă fusese!

— Să încercăm să găsim un colţişor liniştit ca să bem un pahar înainte să ne amestecăm în mulţime.

La cealaltă extremitate a holului, deschiseră o uşă mare, traversară o bibliotecă pustie cu rafturile încărcate de videocasete, şi ajunseră pe o mică terasă scăldată de razele lunii. La picioarele lor se întindea o

piscină mare, pe care un pei- sagist îşi dăduse marea osteneală s-o facă să semene cu un iaz.

Cleo privea visătoare suprafaţa strălucitoare a apei.

— E frumos. Dacă ar fi fost şi natural!

— Vrei să spui că ai prefera o baltă în locul piscinei?

— Bineînţeles. Dar ştiu că e greu de înţeles pentru un orăşean.

— Ce vorbeşti! Eu am fost crescut în Tennessee! De altfel şi tu eşti orăşeancă. Şi ţi-ar face bine să mai pleci câteodată din oraş. Aminteşte-ţi cum făceai pe martira când trebuia să petrecem chiar şi o zi la părinţii mei.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! Şi în ziua când ţi-am propus să ne mutăm la ei? Te-ai dat de-a berbeleacul pe scară şi ţi-ai scrântit glezna. Ceea ce ţi-a permis să remarci că, dacă asta ţi s-ar fi întâmplat într-un „colţ pierdut de lume“ — te citez — ar fi trebuit să aştepţi nu ştiu câte ore ca să fii bine îngrijită.

— N-am făcut-o intenţionat! Ştii bine ce dureroasă e o scrântitură, mai ales la gleznă.

— Oricum, mi s-a părut extrem de suspect.

Ted se sprijini de balustradă şi se întoarse pentru a-i vedea mai bine chipul. O privea cu un aer ştrengăresc.

— Deci vrei să locuieşti într-o casă aşezată pe marginea unei bălţi?

— Vreau să locuiesc într-o casă aşezată pe marginea oceanului.

Afirmase asta cu convingere, mirată să descopere că era purul adevăr. Visul ei nu încetase s-o urmărească: casa mare şi albă, peluza verde şi marea

atât de albastră.

— Vreau o casă mare şi veche, cu o peluză mare şi mult spaţiu. într-un orăşel unde oamenii vin vara ca să fugă de căldura oraşului şi unde, iarna, domneşte tăcerea. Astfel, aş avea un dublu avantaj: staţiune balneară agitată vara şi târguşor liniştit iarna. Iarna ar fi sezonul zăpezii imaculate, al muncii susţinute, al lecturii şi al vizitelor prin vecini. Apoi vara, când ar fi cald şi ar veni o mulţime de lume, magazinele, cafenelele ar fi deschise, invitaţiile şi picnicurile s-ar ţine lanţ.

— în apropierea bălţii.

— în apropierea mării.

Ted închise ochii. Reflecta.

— Restaurante bune?

— Bineînţeles, pentru turişti.

— O librărie bună?

— Sigur că da, şi un bistrou pe măsură.

— Cu bucătărie chinezească?

— Cam multe pretenţii.

El scutură din cap.

— Atunci uită toate astea. Oraşul câştigă prin K.O. Cum să supravieţuim fără bucătărie chinezească?

Cleo izbucni în râs. Fără nici o urmă de supărare, îşi lăsă mâna într-a lui.

— Ştiu acum că niciodată nu-ţi vei părăsi strada ta. Sperasem că o să reuşeşti să te schimbi. Dar am descoperit că fiecare are dreptul la oaza lui de siguranţă.

— Eu mă simt în siguranţă indiferent unde, dar cel mai mult în oraşul meu, pe strada a 12-a.

Long Island... Străzile largi şi liniştite. Arborii cu frunzişul bogat. Atlanticul în apropiere, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Pe dune, vegetaţia unduindu-se în bătaia vântului. Mirosul sărat al apei. Totul acolo respira linişte... şi o mulţumire profundă pe care el n-o mai simţise niciodată până atunci.

Cleo era încă visătoare, îi vedea privirea pierdută, departe de această recepţie, dar el nu se simţea exclus, era sigur că îl luase cu ea în visul ei.

Un elan de tandreţe îl făcu să se decidă imediat.

— Să plecăm!

— Dar abia am venit!

— Ei şi? Ne întorcem la New York şi mergem cu maşina până la East Hampton. O să locuim în hanul vechi...

— Aşa, imediat?

— Haide, vino. Nimeni nu va observa dispariţia noastră. Cleo, tu ai mai multă importanţă pentru mine decât orice recepţie de la Hollywood. Amândoi avem nevoie să fim singuri, să ne iubim şi să ne trezim împreună, să ne spunem orice ne trece prin cap. Haide, vino...

Epilog

Cea de a doua vară petrecută în casa lor se apropia de sfârşit. Cerul era încă albastru şi senin, cu excepţia orizontului unde seara apărea cu o ceaţă uşoară. Soarele aflat la apus îşi păstrase întreaga vigoare, dar dispărea ceva mai devreme, învăluit de un norişor roz. întunericul se lăsa mai repede, iar dimineţile nu mai erau ca înainte.

Zilele strălucitoare deveniseră mai preţioase, fiindcă în aer exista parcă un freamăt care indica faptul că erau ultimele.

Cleo stătea lungită pe un şezlong lângă piscină şi îl privea pe Ted care se ocupa de tunsul peluzei.

Se simţea împăcată cu sine, cu anotimpul, cu tot ce o înconjura. Un surâs îi apăruse în colţul buzelor. Se simţea copleşită de atâta fericire.

Instalarea lor fusese un lung şir de zile obositoare dar şi frumoase totodată: reuşiseră în sfârşit să-şi aranjeze cuibul lor, căminul lor cel adevărat pentru toată viaţa.

Pentru a-i arăta dorinţa lui de a începe o existenţă cu totul nouă, Ted propusese să se despartă de tot ce avea el în apartamentul lui. Cleo fusese mişcată de propunerea lui, dar se opusese.

Voia ca mobilele ei şi ale lui Ted să fie împreună. Le repartizase şi le amestecase în cea mai mare încăpere a casei, prima pe care o vizitaseră, fără să mai adauge nimic în plus. Astfel că, în mod curent, vieţile lor nu mai

erau decât una.

Şi pe urmă se înroşise îngrozitor şi Ted fusese emoţionat... că patul din debara, patul lor, urma să fie cel din viitorul lor dormitor şi...

Şi în cele din urmă hotărâseră să aibă un singur birou, la fel ca la New York. Hambarul era prea departe şi îşi dăduseră seama că nu se vor putea lipsi unul de celălalt în timpul lucrului.

Se aflau pe punctul de a termina o nouă carte, bineînţeles avându-i ca eroi tot pe Sophie şi Max, dar mai ales Cleo se ocupase de ea, fără să-i mai scoată ochii din cauza asta, cum făcea uneori pe vremuri. Fiindcă Ted avea prea multe pe cap. întâi un film. Dar şi pasiunea lui pentru lucrul manual. La New York amenajase debaraua şi construise scara fără ajutorul nimănui. Aşa că aici, când i se ofereau atâtea ocazii... în loc de biroul prevăzut iniţial, hambarul devenise un atelier plin cu scule sofisticate, din care ea îl auzea fluierând vesel timp de ore întregi... Era un meşter priceput şi curajos, şi se apuca de nişte lucruri care o speriau pe Cleo. De exemplu, îşi manifestase dorinţa de a săpa piscina cu propriile mijloace. Cleo reuşise să-l facă să se răzgândească, dar cu mare greutate.

Nici călătoriile la Hollywood nu fuseseră atât de neplăcute cum se temuse ea. Era adevărat că niciodată nu se simţea chiar în largul ei, şi asta mai ales din cauza lui Wendee. Dar, în compania lui Ted, petrecea seri lungi şi liniştite la Beverly Hills Hotel şi nu se plictisea

cine ştie ce când el lipsea, prins de filmări. De altfel, ea n-o mai revăzuse pe tânăra actriţă, care nu ţinuse probabil să-i iasă în cale.

Vara fusese minunată. împreună cu părinţii, cu prietenii lor, făcuseră picnicuri pe marginea piscinei, focuri de tabără cu grătar, extrem de plăcute în răcoarea serii.

Şi apoi, rămâneau amândoi toamna şi iarna... Duceau o viaţă simplă, care le convenea de minune şi le pria la amândoi.

Ted dusese în garaj maşina de tuns iarba. îşi contempla opera, suprafaţa netedă, lucioasă, impecabilă. Cleo oftă cu o tandreţe indulgentă şi fericită: s-ar fi zis că Ted tăiase iarba fir cu fir, cu foarfeca.

El o privi zâmbindu-i cu mândrie. Cleo se simţea minunat lenevind aşa la soare pe şezlong şi privindu-l pe Ted cum venea spre ea.

Bineînţeles că acum avea un alt proiect în minte.

—Ar fi momentul să zugrăvim faţada. Tot voiai tu să fie albă şi albastrul ăsta s-a cam decolorat.

— Dacă vrei tu... dar e o muncă imensă.

— Nu, cu pistolul va fi foarte uşor.

— Ted... o să-ţi ia mult timp?

— Ah, nu, o săptămână sau două.

— Bine. Fiindcă, peste câtva timp, va trebui să ne gândim la o încăpere alături de camera noastră.

— De ce? Am putut găzdui atâta lume astă vară şi

acum musafirii vor fi din ce în ce mai rari. De altfel, am prevăzut că acolo va fi camera copilului şi eu...

Se opri brusc şi făcu ochii mari. întâi surpriza, apoi o bucurie timidă, ca şi cum nu îndrăznea să înţeleagă.

Cleo îşi plecă privirea şi, surâzând grav şi misterios, spuse:

— Tocmai de aceea...

Sfârşit